

**Transkript snova
iz perioda rane adolescencije**

Ištvan Kaić
(1995-1998.)

I

Kakvo je vreme danas? Pitanje je trajalo nešto više od časa, a onda sam se otkao i pokrenuo. Zujalo je pored zidova jer je u kupatilu radio fen. Neretko sam izbegavao da se čistim i vodim računa o sebi a naročito o kosi. U kuću je nedavno donet neraspakovani aparat za sušenje pa je sve zvučalo drugačije. Nervoze iz različitih godišta lako su se prilagođavale. Dakako svi koliko i niko. Preterano se nisam obradovao, čak sam bio zadovoljan onim prethodnim koji je sigurno bio upola slabije snage, tako da je slabo zagrevao, a ja sam mogao komotno pratiti zatamljenja otpornika i sitna varničenja. Ovaj što sam sada držao bio je olovno težak, beo i primetno ne previše kompaktan. Kada je radio kao da je veći izgovarao slovo U, pa time nisam razlikovao dozivanje mojih ukućana i brujanje kao nedokučivu artikulaciju. Zapamtio sam da na malo pokretnom metalu piše: fep, Donji Milanovac, a zatim krupnim slovima YUGOSLAVIA. Do pre nekoliko godina nisam smeo da se suočim sa ovom rečju, prosto sam umišljao da pripada nekom neprirodnom jeziku, da ista guta ljude svojom dužinom jer svaki put kad želeh da je iskažem sam zastajao negde u sredini. Posle, sredina više nije bila prva sredina mada sam ja duboko verovao da to još uvek predstavlja prvu. No, šta reći, svaki put sam bio sve više levo. Na kraju sam zamuckivao pred slovom Y i jedio se kako sam glup i nemoguć. Bilo je to: ja protiv znaka Y, mislio sam, baš je glup ovaj znak, šta li predstavlja? Pred njim čovek samo da zableji. Pa ni to. Često mi je ličio na ostatak nečeg. Konačno sam skontao da u grmu leže dve stranice i jedna visina jednakoivičnih trouglova. Tako sam dokučio jednu od najranijih misterija spelovanja reči YUGOSLAVIA što sam činio na sledeći način: tri jednakostranična trougla kojima je dvoma data osnovna ivica a trećem visina - U - G - O - S - L - A - V - I - A. Dalje nisam verovao gramatičarima, niti lektorima. I ostao sam srećan i superpametan do kraja života živeći sa nečim.

Kakvo je vreme danas? Vlažno kupatilo me pita još jednom a ja odgovaram kako mi je hladno kada stojim go pred ogledalom i sušim kosu. Želim što pre da izađem i vratim se odakle sam došao. Pomeram rajber i kada sam savio kvaku, setih se da nisam u stvari u kupatilu već sasvim drugde, ali sam se tada takođe setio da se nisam smeo sećati i da će to sada imati neke posledice. Prelazim, a zaista je odvratno kad se ljudi pojave u danu i čekaju momenat izlaska napolje da bi postavili pitanje: kakvo je vreme danas? Svakog jutra znam to pre svih jer svakog jutra prelazim, logično. Baš sam..., mudar sam.

Granje udara u oči, ali o njima i o šumi prgavoj drugi put.

Digao sam dva prsta jer se to ovde tako moralo. Nalagali su, a među njima je bila i Nešto. Tokom moje neodgodive potrebe predavala je o opštosti. To je bilo na dnevnom redu, danas kao polemika, sutra kao neznanje. Koristila je reči kao što su sve i ništa. Nije mi bilo jasno, ali sam se trudio da razumem, kako ume Nešto da objašnjava pojmove "sve" i "ništa". Ona, toliko ograničena diskutuje opštost. Možda je samo želela da nas zavara, da nas nasmeje. Ispada najposle da Nešto govori delimično o "svemu" i "ničemu" pošto jedino tako ume da ih definiše, tj. Nešto je pričala nešto malo o opštosti, ništa konkretno. Tako me naravno ne primećuje kada dižem ruku pa moram da ustanem. Prišao sam polako i odjednom lako do nje. Nešto me je krajičkom oka odmerila pogledom kojim se ne zna da li te zaista odmerava ili još misli o onim nerazumnostima i reče kao da je taj trenutak najmanje čekala:

- Znaš, nije baš najpristojnije tako šetati se. Neko će pomisliti da sam te ja pustila. Ali, hajde, požuri samo.

Rekao sam:

- Da.

Sledeće pločice bile su užasno hladne, kao nikad do sada. Lepo sam rekao da ću osetiti posledice. Fino sam ja to predvideo, bogami. Ubrzo pomislih kakav sam samo degen sa rupom u mozgu bio kada nisam ranije uočavao koliko su ovi pločnjaci ledeni. Koliko ih samo ima! Treba da prođem kroz sve te deliće bola. Do kraja ulaza brojim koliko ih ima i užasnut sam brojem i procentom jauka koje treba da izgovorim. Setim se da moram brzo da se priberem i da sredim potrebu, i u narednom trenu me zakoči. Pogledom obuhvatim Prvu i Drugu. Prvu sam najpre ugledao ali sam sa Drugom više voleo pričati baš zato što sa njom to nikad nisam činio. Onemogućući me zatim Prva i kaže:

- Vidim, snašao si se kako da prođeš neprimetan uz damu, no, krele, pogrešio si. Opet si ušao u mene.

Možda mi je i bilo malo neprijatno, ova hladnoća i iglice me srozavaju. Podižu me tanko gore da iskažem nečujno:

- Izvini. Jedva čekam ponovo.

- I ja jedva čekam ponovo reč: izvini. Ah, ta tvoja izjava me uvek obori sa nogu. Večito su u prilici da me sastavljaju tako rastavljenju.

- Drago mi je što imaš više prijatelja od jednog. U takvim prilikama se spoznaju prava lica. A sada ako bi me izvinula...

- Ah, ah, aaah!

- Jao, ne. Opet sam rekao izv... Skloni se.

Pala je sva raspamećena i ja sam sitne kockice odgurnuo pomalo se zadovoljavajući jer su imale nešto višu toplotu.

- Ima li nekog unutra?

Kockice su se kezile:

- Tu su... - , ostatak niskofrekventnih reči nisam načuo.

- Iz tvog razreda?

- Da... Što...? - , otezalo se.

Dijalog sa Prvom bio je završen, a sve je to potanko videla Druga što silazi u pozadini. Mislila je hoće li me dokrajčiti sada ili malo kasnije. Ipak mi je dopustila da uđem u prljave, žute i smrdljive odaje. Smejala se grupa što iz ussti veje dimove gipkoći mojih pokretnih kožica. Tananost u telu koju sam nosio nadjačavala je sve iskrivljene, izmučene i izbušene.

Rekao sam grupi:

- Od napornog rada koji učestalo obavljate, sve mi se čini da ste vrlo malo, no vidljivo, odebljali.

Oteraše me do kurca i izadoše napolje. Ona Druga je sve to činila i marširala. Ostao sam usamljen u mestu za pražnjenje. Zatim ubrzo shvatih da nikada nisam imao pravu potrebu i da mi je strašno zima, zima odozdole i zima iz pozadine. Samo tri trouglaste kapi ispale su iz uda i ništa više, a ona je počinjala užurbano i preozbiljno da zagađuje moju prostornu egzistenciju. Hodnik dvora vibrirao je od vijuga, i gurale su me, i davile su me hidrostatičkim pritiskom. Druga je bila neuhvatljiva, izgubio sam je i u ovoj priči, grabiću i dalje. Kao neiskusani i plašljivi deran ipak sam povukao vodu koja mi je odmah prešla preko glave. Hladno više bilo nije. Sada sam mrtav i opet prelazim.

Kakvo je vreme danas? Tuče. O šumama i granjima sledeći put još kraće.

- Vas ovamo donose, izgleda vrlo retko - , izjavio je jedan od belih sa kacigom, - valjda se ne ljutite što smo vas svezali, možda malo pritegli kaiševima. Znate, bili ste potpuno mokri, uostalom ako ste u neverici zagledajte slobodno u svoj pupak; još uvek su litre u njemu.

- Uh, šta se desilo, ah da. Jasno. Idioti glupi, zašto me niste skroz isprali? Oslobodite me.

- Ne bih vam savetovao, meni su savetovali da vas prerano ne puštam a još je rano.

- Rano za šta?

- Vreme je danas malo zakasnilo, u redu, nije još stiglo. Ali ne brinite, svakog TRENA će stići.

- Oh, pa to je nešto ozbiljno?

- Znate šta, bolje prilazite još malo. Biće sve po starom kad se probudite.

- Dobro mi je ovako, zahvaljujem. Jeste li proverili uređaje, možda je neki kvar?

- Koje uređaje, ovde su mašine na svakom koraku !? Sumnjali smo da vam nije dobro, ali baš ovoliko... Buncate!

- Ja! Ti, vi ste ludi. Lepo sam vas pitao. Samo pitao. Zar je grešno pitati? No, uozbiljite se već jednom, nastojte da požurite, stvarno me bolu usta od nepokretanja.

- Idemo! Vuci!

Krevet se pokrenuo što znači da me guraju, a oči su videle kako iz nekog automata iskaču varnice. Dosta sa varnicama. Kuda me vode?

- Dobrodošli!

- Ah, ko ste pa vi sad? - , ovaj je takođe imao kacigu ali je bio bez odeće.

- Ja sam neko bliže vama. Oprostite zbog incidenta. Ponekad i služba ovde zastajkuje.

- Ne razumem. Kako bliže meni?

- Premda smo oboje goli, mogli ste posumnjati, ali evo. Ja sam slovo kao i vi.

- Slovo? Jao, da, da, sad sam se setio. Baš sam glup. Ali nisam večitio glup. Nekada je, vidite, bilo i drugačije, recimo kada sam otkrio kako se čita...

- Ne morate da objašnjavate, u vas bar imam poverenja.

- Ah, zahvaljujem. Stvarno je teško govoriti u krizi bez vremena.

- Ne, pogrešili ste. Vreme je stiglo.

- Molim?

- Da, nedavno. Spavali ste, pa ste... Oprostite.

- Šta se cerite?

- Malo je smešno, prespavali ste najavu vremena. Ne krivim vas jer ste sigurno umorni od prebacivanja. Ko ne bi bio. Zato sam ja tu umesto vas. Ja sam direktor fabrike. Ovo vam je poslednja etapa pa je konačno gotovo.

- A koliko još ima da se radi?

- Ne puno. Opustite se. Popričaćete sa još tu nekoliko poznanika koje sam nedavno zaposlio a potom kraj. Naravno, biću sa druge strane da vam čestitam.

- Lepo od vas. Vi ste normalan, ali kako to da imate kacigu? Zašto je ne skinete?

- To nikako. Bila bi pravopisna greška. Vidite, ja sam veliko početno slovo.

- Ah, da sve mi je jasno. Kako sam samo glup što nisam ranije pomislio...

- Ma, u redu ste vi, počinjete da mi se sviđate. Barem dišete.

- Da, hoćete me odvezati?

- Svakako.

Malo sam ustao. Bio sam pod dozom ali mi je bilo normalno. Sve sam video naročito timove inženjeringa na svakih 10 metara naizmenično po stranama. Okrenuli su mi leđa, raspravljali, a bilo je i prolaznika. Mnogo njih u belim mantilima. Nijednom od njih nije smetalo što sam bez odeće. Nisu me ni gledali. Samo su me velike oči sa vrhova gledale. Valjda sam još bio u prvoj hali i pogledom na gore sve se mutilo od veličine i kupole. Takvu još nikada nisam video. Naravno, od sada sam se smejao i držao široke usne na sebi jer najvažnije je da će uskoro kraj. Nema više prebacivanja. Ne mogu da zamislim kako je sa druge strane. Kako je na ravni. Samo znam da kada se nađeš na toj drugoj strani, ljudi mogu da te gledaju samo sa jedne. Ovi ovde nisu loši, ono sve ranije sam zaboravio, a nastavljao sam neki možda ranije započet život ili sam samo takav utisak imao. Pri prelazima, usled raznih promena jačih od mene, recimo da se ubacuju neki paketi prošlog vremena sa određenim važnim događajima i datumima radi sećanja. Tako, ako me pitaju kada sam rođen, ja kažem, a oni umesto da kažu "aha", kažu "tačno". Sve mi je to malo sumnjivo, znate, ispada da sam neka igračka. Ja to neću da

budem pa sam zato istrajan i čekam konačnu kvalifikaciju. Kad drugi put promislim, možda je bolje uopšte ne razmišljati, ne pamtiti datume, umesto toga samo klimati. Ali gle čuda, da ne razmišljam ne bih mogao reći ono s početka "kad drugi put promislim..." jer je to tvorevina mišljenja. Znači ne može. Baš sam genije što sam to zaključio. Jedino bezrazumna rečenica može da govori o bezrazumu. Treba sada smisliti tako nešto, eh ni to nije lako. Ja to neću da radim, ima pametnijih koji će smisliti definiciju o nerazumu. Šta mislite kakav bi to paradoks bio da su meni dali da smišljam čitav život! Jao, pa to je gore od pakla. Mučenje, prava strava, neću da mislim. Zanima me gde će me svrstati, čija ću partitivnost postati? U drugoj hali sam sreo mog prvog starog druga, koji me šaljivo napade:

- Šta se izmotavaš, što nisi odmah počeo sa ovim dijalogom?

- Drago mi je da te vidim i opet čujem.

- Tvoji supervizori će se strašno ljutiti kad brbljaš bezveze.

Ja sam ovde čuvar i čuvam, i slažem rečenice koje se ispisuju, pazim da se ne podvale kakve greške. U stvari, ja sam onaj s kojim se čitaoci petljaju.

- Zaista, pa daleko si dogurao. Sećam te se još iz prvih kada si bio mastan, a vidi sad. K'o kuća si izrastao!

- Moja vrsta raste radom a ne godinama. Posle svakog posla dobijamo novi deo tela ili novu mast. A ti, vidim, još nisi položio?

- Ništa se ne brini, blizu sam! Ti prođeš, onda još neko i eto... Znaš da se zaista radujem što te vidim. Mislim, da nema ovakvih radovanja, ne bih istrajavao u prelazima i pratećim nepogodnostima.

- Kažeš uspećeš, premda si samoglasnik?

- Šta sad to znači, nemoj da govoriš nepovezano!

- Ma, znaš šta sam hteo da kažem...

- Problemi as mojickerid - , prevrnuo sam očima i sve se sada zbivalo naglavačke. Nasuprot pojavi, u glavi mi se nije mutilo. Moglo se podneti, samo što sam rečenice morao izokretati da bih jasno razumeo šta mi masni govori:

- Kada sam te jednom tada susreo, kazao sam da mi se radeći dva puta isti zadatak na pijanom času, dva puta prelomila kreda, dva puta na istom mestu. On je potom dva puta klimnuo glavu i rekao: dobro je. Od onda je sve počelo, postao sam sumnjivo lice i eto me danas ovde. Ali to nije bilo mnogo ranije. Ispričao sam ti motiv a ti si tog dana kupio novi fen za kosu. Ako se dobro sećam bilo je juče, ili jedno od onih juče koje si obrisao iza rečenica. Sigurno, tebi je juče raspon od godina i godina okretanja, vrznanja, ti šugavi prelazi.

- Šta ćeš, i to je život.

- Ne, to nikako, ni u kom slučaju nije tačno; život je život, prelazi su prelazi, a život nisu prelazi! Ja nisam vodio takav život.

- Šta kažeš?

- Ja nisam vodio takav život.

- Znači..., znači.

- Znači?

- Znači, da, prelazi su život, a život nisu prelazi!

- To je upravo ono što nisam želeo da ti poručim - , a u hali je to više zvučalo kao: mmm...

Stali smo sada da koračamo. Pričali smo i razmišljao sam. Šta ako se spojim baš sa tim mmm... i postanem samo kratka zamenica? Pa ja to neću, i još sonant. Pih, pa to mi dođe nešto kao brat! Neću brata. Masni je samo lizao tekst i omašćivao me da sam kasnije izgledao kao potonula rupa; kraci su mi uglavnom klonuli. On mi je naseo u misli i rugao mi se kako ličim na bolesnu kravu sa tim mojim "m". I masni najednom požuri da mi se prstom obrati:

- Ovo, vidiš ovo?

- "Ovo" prvo, ili "ovo" zadnje?

- Ma, ovo na zidu?

- Aaa, da.

- Kad čuješ "klik" bićeš u...

U trećoj hali.

- Varshavov, vi?

Varshavov je sedeo gotovo ukočeno u najkrupnijoj hali, i sve okolo njega je izgledalo da ga udara i probija. Sa operatorom u udu gužvao je podijume podijuma i psovao mi. Kada me je video, bilo je, ništa naročito, kao i ranije:

- Uh.

Pogledao sam iskrivljeno da ugrabim par slika o onome što je radio, ali uzalud. Pokrio je svoj rad kao da se stideo svakih novih linija. Drapao se oblim izraštajima, otkidao nabrekle bubuljice. Otpadale su i prskale kao parčad krpica u obliku jednakokraničnih trouglova i videvši ih:

- Uh, ti jebeni trokutići. Ti si ih inicirao, a sada problemi.

- Kakvi problemi, družo Varshavov?

- Ako se sećaš najpre si, pre ne znam kol'ko kompleta prelaza, najavio arhitektonske planove za gradnju tri trostrano jednakoivične hale. Pa kada su one izgrađene, u zadnjoj, trećoj što je bila nešto veća od prve dve (jer je $a_{1,2}/a_3=\sqrt{3}/2$), stvorio se ogromni letač u obliku gigantnog fena. Za još veću dilemu, mada su svi već bili dovoljno impresionirani, stiglo je naređenje da skrojim lika koji će leteti predmetom. Zamisli apsurda! Stiglo je prekookeanskoplaninski od tebe.

Nije lagao. Večeras, ne znajući zašto sam spomenuo "večeras", upotpunio sam se nazad i profiltrirao korenje prošlosti. Bio sam veliki diktator i svi su me mrzeli zbog zahtevnosti. Koristeći zbrku sa prelazima i kašnjenjem vremena uspeali su da me svrgnu. I da me ubede, ili me još uvek ubeđuju. O sebi sam znao sve, šta sam stvarao, šta sam ražalostio... Mladi i neuki Varshavov se pokolebao ka svom neumoljivom radu: i dalje je cepao hartije. Kažem, sve sam znao, znao sam više nego što treba. Kao i nekolicinu stvari iz budućnosti. Nisam mu smeo reći da će ipak krajnjom bujicom umora i iskompleksiranim vizijama izmisliti Zolu, idealni i ljigavi karakter. Takoreći, savršen za svrhu i za proces. Unutra sam se smejavao, ja-slovo, gledajući kako psuje i trlja po telu. Nakon tih započinjale bi sesije o misijama.

- Ne gubite je, družo Varshavov.
- Nadu? Vi ste idiot i budala. Sve zajedno.
- Da.

Sklapao je polako kapke, oči su se kroz večnost smanjivale. Sve sam to već mnogo ranije gledao, a on je završio kao što je počeo. Turobno:

- Uh.

Dalje na nekoliko momenata, zastalo je, kao da se zakočilo, pokvarilo. Mehanizam radnje odlikovao se nekvalitetnošću. Među stubovima nepokretnim sam razmišljao o tome da, kako ja, manjina nad manjinama, glupost nad glupostima, umem da mislim dok sve stoji. Zaista neobično i neočekivano zastrašujuće. Jedno slovo kao što sam ja nikad ne bi moglo da očekuje ovako nešto. Šta je ovo?

- Gotovo je -, čulo se iz statičnosti. Bože, ova stacionarnost mumla. Mora da je to ono, najzad ono. Stvarno i konačno.

- Rekao sam da ću doći da vam čestitam - , izronila je prilika direktora malo pre njegovih reči - , šta vam nije jasno?

- Ja, ovo u pozadini, strašno je. Očekivao sam... To nisam očekivao.

- To su siluete vaših problema iz različitih prelaza. Sada vas one opuštaju, otpajaju se, lepe se za mrak i još malo kruže i straše. Ostajete prazni. Postajete idealni.

- Ako to zaista tako treba, u redu. Imam čudan osećaj.

- Kakav osećaj?

- Osećam da postajem šupalj.

- Vi jeste šupalj. Takva je forma vašeg oblika. Šuplji ste i u pameti, ali mi se zaista mnogo sviđate. Najvažnije je sviđati se. Uzvišeni ideal.

- Osećam da ne želim, te slike su deo mene, ja ovde, gospodine, gubim sebe.

- Šta pričate? Vi ste slovo. Zapamtite, vi ste slovo i nije vam dopušteno tako govoriti. Sviđate mi se, rekao sam, ali vas potpuno ne razumem. Želeli ste da sve ove izdanične stvari obustavimo, da izađete iz preteranih ambijenata. Sada vam se pruža prilika. Ne zaboravite, nemojte očajnički. Mislite perspektivno.

- Šta je zapravo vaš idealizam, biti otštampan, biti partitivnost nanosekunde koja čak ni ne zablješti u čitaočevom oku? Molim vas, razumite me: ja se sada plašim.

- Još jednom ću vam objasniti. Ne znam koliko poznajete ljudski rod, njihove osobine, načela, mi smo, vidite, samo sredstva tih bića. Znam, zvuči pomalo obeshrabrujuće, no pogledajte. Ljudi nikada neće znati da misle pred fizičku smrt, nikada im neće biti rečeno od strane živog da ono što se u stvari zove raj ne postoji, da sve propada na prelazu, da konačno više ne postoje. Ličnost to u sebe ne sme da primi, nema snage. Ali, za Boga miloga, vi ste slovo i ja vam kažem da je odlično biti konkretizovan, uopšten i stacioniran. U čemu je sad problem?

- Ne znam. Čini mi se da mi se sviđa ovde u ovom međupolju. Može li ovaj dijalog još malo, a možda i zauvek da potraje?

- Ne može. Ni trenutka više. Nasilno ću vas ubaciti.

- Ne činite to, molim vas. Hej, ne prilazite. Mora da se šalite, vi blefirate. Niste u mogućnosti. Ja mislim. Ja razmišljam.

- Ja razumem, vi ne razumete i gotovo. Sada je uveliko gotovo.

I bilo je. Otštampan sam i pripojen da bih sklopio celinu. Da bi nastala ta, za nekog opet nejasna reč, **YUGOSLAVIA**. Bila je utisnuta na obodu velikog, belog, neobičnog svemirskog letaća. Postoji nedokaziva izreka, mogućnost da sam i dalje mogao pomalo da komuniciram sa ostalih 9 slova iz svoje morfologije, da slušam priče i tih nekadašnjih delimično živih stvorova.

U pojasu triju trouglova koje on još uvek ne razume, onome što iščitava se najviše dopala poslednja rečenica priče u kojoj se kaže da je neprikosnoveni Zola upravljao još dugo šatlom među linijama pismenih sastava pod nazivom "Kakvo je vreme danas?", i da o g. i š. više neće biti reči.

II

Sedim u vozilu i gledam. Čovek (budala) vozi i ja podrhtavam. Put sav nezglavan. Idem gore-dole. Ali nema potrebe, u glavi dovoljno uzburkano. Sećanja su usplahirena, igraju, pevaju sva u glas. Neprijatno mi je pri pomisli da bi drugi mogli čuti uzavrele kompozicije. Tri stotina minuta posmatram rečenicu. Ugravirana na poleđini njenog sedišta vrvi od vulgarizma. Sećanja se smeju i rugaju. Zatvaram oči da bih u jednom nanosekundu sagledao svilene pramenove. Okret telom nastupi. Pogled beše lociran na plavetnilo umazano prašinom stakla. Nastupa novih trista minuta. Miran visim o koncu sećanja. Od one njihove igrarije, jedno se zajapuri, nađe se izvan kola i nasrne na me. Ne mogoh zadržati.

...U neodređenosti ekrana bejah okružen betonskim, nabreklih pločama. Do mene drvo i klupice, pojedinci za traćenje vremena. I zgrada koju su mnogi mrzeli. Zveram i očekujem. Oni pričaju, ja klimam i uz to ne slušam. Gledam i uočavam je. Okružena lažnim licima govorila je istinski. Blistala je iz dubine duše dok su se mračne maske obrušavale bezuspešno. Videh i memorisah. Tako sam u gomili ništavnih, odviše dosadnih likova, bio označio bezobličnu i svestranu svetlinu...

Ona budala zakoči naglo. Ispustih teret iz želuca. Svi se smeju i upiru u svežu, harmonično ukusnu masu. Čuti. Razlikuje se.

Pomislih zadovoljno. Tela oko mene žure da prenesu vest o mojoj akciji. Vozilo se uskomeša, a dva lica miruju. Zatvorim oči kada me onaj za volanom mrgodno odmeri. Crno oko mene i sve je ponovo u redu. Opet čujem budalastu kompoziciju i nešto se razli po mraku.

...Tamna prostorija nabijena svetlima. Buka i gomila haraju. I stolovi behu razgovetni. Slučajem se ja našao za jednim, dok mi je prokleta piće srozavalo jetru. Kao i uvek ćutah. Proleću reči i rečenice i parabolično načine izolaciju u prostoru. Buka i reči. Glasovi veseli, kao maloumni. Bili su isprekidani nikotinskim sranjem. Gušim se u visinskoj trci muzike i napričavanja. Sipam mehuriće u usta. Gutam ih jedan po jedan u sekundi. Upoređujem se sa kazaljkom na zidu. Ubica vremena trenutno posta njegova žrtva. Ošamućen sam. Dižem glavu. Ona. I tada se sve izdigne i teško prozirne stvari nestanu. Njeni zraci upiraše mi pravo u oči. Učini mi se da me bujica siline udari i za tren oka postah providan. Pogledah sebe i videh kako se gazirana koještarija survava po kanalima organizma. Blag osmeh obogati joj izgled i shvatih da sve zna. Nemoćan i bespokretan, uplašeno sam zurio. Za trenutak se istrzah u barijeru parabole. Naravno, večnost se razlupa i ona se preda mnom izgubi i ispari u ništavilu mase. O njoj nisam znao ništa. Zato sam je zvao TaJNa...

Konačno stižemo i izlazimo. Mnogo osoba između nas. Poželeh vozaču mnogo stvari. Još jednom je videh i opazih neku rojalnost u pokretima, a u zenicama bistrinu i osnovno načelo humanog. Bila je normalna. Kao i ja. Jedina spona. Ništa drugo. Potom se obazirem na lica oko sebe. Nervozni su i stalno zapitkuju. Gade mi se i čine mnogogrešnim. Divimo se prirodi, a ipak kročimo u betonsko čudovište. Tu provodimo ostatak večeri. Radujemo se monotono neujednačenim stvarima. Zatim napunismo baterije i bežimo u noć.

...Talasasto plavo oko mene. Sav moker sedeh u blizini i posmatrah. Moralo se učiniti. Stala je na ivicu beskrajnog i uvidevši da je posmatram, načinila potez, vrlo nepredviđen, koji u meni izazva greh i počnem se smejati. U trenu, kada je obavila dužnost i izašla, mahinalno se tri stotina puta okretala gledajući me jadnog kako se davim u smehu. Popela se. Obrisala i ponovo sišla. Greh se obrisa. Ona se izvi u mirišljivom vazduhu i bogovski nestane pod masom tečnosti. Tu srce iskoči. Istopih se i tako žitak sjedinih sa vodom po kojoj je TaJNa plivala...

Izlazim sa nekolicinom znatiželjnika i krećemo ka centru grada. Znam da će mi biti dosadno. Posedimo u lokalu "Trista čaša", gde se besposličari nalivaju, a oštećeni pumpaju. Odvratna muzika ruši mi ugled i sluh, pa iskočim napolje. Krenem nezacrtanim putem. Zeleno spolja i crno iznutra mešaju se. Pešaćim dosta i pitam se koliko mogu da zadržim tajnu o TaJNi. Zaslepljen sam. Ne vidim. Nailazi sablasno mesto napuštenih građevina. Ruševine u ritualnom prostoru postaju pozadina mojoj senki.

...Kišan dan. U tim momentima nije padala. Morao sam da idem Ulicom. Znao sam za rizik. Usrećen praznim pogledima na reklamnu kuću, stigoh destinaciju. Punio sam mozaik vremena i sedeo u tuđem mestu. Osećah se na momente odviše nepoželjan i nepotreban. Težak bejah samom sebi. Očajnički sam želeo pripasti joj ili je bar u transu okusiti. Tih dana je nisam uspevao ni sanjati kao nekada. U besprekornosti razmišljanja spusti se kiša i odlučih da krenem nazad, u mogućnost željenog. Stavih kapuljaču. Lice mi bi zatamljeno ili animirano osenčeno. Motrilo je duboko iz senke. Izenada mi se usta otvoriše i ja videh. Ono u šta sam predugo sumnjao i bojao se nezrelo. Obistinilo se. Nije bila sama. (...) Bilo je dosta. Više nisam gledao. Tama jačine trista. Izbegavao sam sitne, meni sada već užasne, barice. Činio nekontrolisane pokrete. Bolesne. Tako sam već sigurno bio obišao, pošto sam udaljavajući se osećao njene nedefinisane poglede na leđima. Kapi prolećne kiše slivale su se niz kapuljaču kao i slike o njoj, nacrtane suviše masnom pitaljkom. Istrunuh u sivilu Ulice koju od tada najviše mrzeh. Pretvorio sam je u razlog...

Preklapanje senki. I tu se stvori TaJNa. U noći izgleda još apstraktnije. Ne reagujem. Jutim. Pride i prijateljski osmehne, u znaku nekakve naknade. Blizina me vuče. Upadam. Izusti pozdravne reči. I ja. Dalje sve krenu kao svetlosnom brzinom. Reči se munjevito bacaju. Pričanja koja ne priliče, gađanje pitanjima okolnosti. Prvi put se gađamo i to kao tristogodišnji prijatelji. Nervira i prestajem. Okrećem se i izbacim odzdravne reči. Ne miče se sa mesta i gleda u odlazak. Žalost joj što je bilo prebrzo. guši se u dimu duvaljke i tada prekida onomad nastalu liniju. Zaustavi me govoreći ono željeno. Pričamo nadzemaljski. Ona jarko hoće, ali ne može. Pravila ne dopuštaju, rekla je. Oseća ono što i ja. Drago mi je. Prvi put prizovem

sreću; sve crno oko mene počinje da beli. Kažem da nas nikakva bedna pravila ne smeju zadržati. Ona su lažna. Sva su lažna. Smeje se a ujedno je i ozbiljna. Prilazim joj a ona odmiče. Molim te, shvati, prošapta. Obećanje. Ne želim da znam i ruke pružam. TaJNa ih ugleda kako prkose snagama i mole ljubavlju. Suze nadiru. Kupamo se u njima. Bleda je i krajnje neobična. Kraljica beline bila je zasigurno. Trista procenata sigurnosti i direkcije. Tada pade, u reci i iznemogla od sile izrekne istinu. Za mene odvratnu, gadljivu misao koja objašnjava i ruši. Shvatam njenu posebnost. U grčevima plača ona govori, dok je iznutra proklinjem. Neću da verujem. Želim da verujem u nas, a ne u nju. Da probijem silinu nemosti, hteo sam da pričam. Ali nisam. Odviše glupo. Naljutim se i pomislim da glumi. I tada, pre no što zaurlah, nebesa se otvore razbijajući tamu.

Dodoše po nju. Bi mi jasno da je izrekla zabranjeno. Prekršila obećanje. TaJNa je govorila istinu. Fantastičnu koju htedoh ubiti. Najezhen sam od užasa. Čekam i očekujem neočekivano. Na njihov dolazak ona se najpre uplaši. Boravak na Zemlji bio je okončan. Lomila mi je dušu, jer sam srce davno izgubio, i odlazila.

Kad izmakne zidovima uništenja, oni je usisaše i njena predivna duša odleprša, a oronulo telo ostade u bezumlju ležeći. Bilo je jeftino, a tako je i živelo. Sve rojalno beše izbačeno i ukradeno. Meni pred oči. Noć nesta i sve se svrši.

Puca u glavi mojoj. Mira mi odnela. Sna mi odnela. Život. Kurva. Sve aluzije prošlosti nisu mogle biti isprane. Memorije moje slatke, kada ću vas se već jednom osloboditi? Čovek sam, i zato nikada neću razumeti. To je moj greh najveći.

Trista TaJNi nastupile su posle nje. Nijedna nalik na prvu. TaJNa zauvek osta to što jeste.

...Sedeh u vozilu i gledah. Čovek (budala) je vozio a ja podrhtavao.....

III

Shvatanja lepršaju ulicama praznih likova, gde povijena svetla i kante za smeće čuvaju većitu tajnu. Otkriti je znači odgonetnuti ono sve oko nas što se ne vidi a postoji. Miriše ustaljenim tokom beskrajna večni sjaj od koga se većina kloni. Shvatanja su baš

ona što nas gnjuraju u jednumnost, grešku do sada neispravljenju. Večnost se otkriti potpuno ne može, ali se da formulisati kroz nezavršive teorije, koje se ponavljaju i zauvek preplicu. Mnogima nije do shvatanja suštine večnosti, pa se okreću, po njihovim rečima, mnogo složenijim delatnostima. Drugi pak tvrde da se ne žele uplitati u takve teme upravo zbog njihove kompleksije i užasno metafizičkog sadržaja koji nose.

Ima nas različitih, to je dobro, ali ne i prirodno. U zagrljaju prirode smo svi jednako stvoreni sa konstantnim minimumom shvatanja. Dalja procesija zahteva oslonac, čiji se prikaz ispoljava preko modela već stvorenog u ambijentu. Momenat sa najmanjom količinom snage u mišljenju je veoma kratak, naučnici bi rekli zanemarljivo kratak, čak i da ne postoji, i naziva se Početak. Ali, eto spone koja razdvaja. Oni previše zanemaruju, gledaju u površinu svoda i izvode svoje u tako uskom pogledu. Čudno je, kako ne znaju da svod mora imati svoju dubinu, uvek postojeću i nemoguće zanemarljivu.

Sve u svemu, najveća je greška u postojanju više shvatanja čiji su gospodari bića na ovoj kugli i nigde više. Ne usuđujem se reći ljudi, jer čovek treba postati, a težina njegovog puta ka tom, sigurno osnovnom cilju, zavisi isključivo od misli koje ga opsedaju. Dakle, od misli a ne shvatanja. Misli su one osnovne ćelije razuma, sastavljene od sitnih delića imenovanih pojmovima, čije je izolovano značenje apsurdno. Zato naglašavam osnovne. Postoji, znači samo jedno shvatanje koje predstavlja suštinu i naziva se Kraj, dok su sva druga, od strane minijaturnog stvorena, pogrešna i dakle, nepostojeća.

Uzmimo činjenicu da gotovo svi drže do toga da nas je priroda stvorila evolucijom, dok bi shvatanje moglo da naglasi da je taj morfološki trag prirode ubačen u vidljivost kao sredstvo čiju fiziologiju treba iskoristiti, pregledati iz nje, i prepisivati. Takođe, termini: rođenje i smrt za gotovo sve predstavljaju početak i kraj. Ali za shvatanje bi dva izraza imala potpuno isto značenje ne predstavljajući nikakvo ograničenje, a život koji žitelji vode ne označava interval. Za shvatanje se vreme anulira, pa je čak smešno pomenuti tako nešto.

Da li vam se javila prava misao ili treba još da pričam? Iskreno, niko ne razume suštinu shvatanja. Ono se ne piše Velikim Početnim Slovom, jer nije sila, već je samo tu oko nas, na dohvata ruke. U užem značenju svi sadrže shvatanje, a u širem shvatanje ne sadrži nikog. Global se prožima globalom. Moglo bi se kazati da shvatanje izokreće neprestano realno u imaginarno, imaginarno u ko zna šta, i ko zna šta opet u realno. Takva je "priroda" shvatanja.

Primenom shvatanja, ovaj uvod je koještarija a i nije koještarija, vi verujete a i ne verujete, a ja sam zadovoljan i nisam. Još jednom ponavljam, u tome se ogleda suština shvatanja. Pokušajte da neodređenost SHVATANjA i shvatanja primenite na storiju koja sledi i ne nastojte da vadite poruku, pošto je ima i nema, a krivi su svi ili niko.

Usled rotacije Zemlje, stanovnicima je ponuđeno da biraju između dana i noći. Oba vremena su podjednako privlačna i odbojna, za jedne više, za druge manje. Svako doba nosi svoja blaga i ljudi uživaju u radnjama. U svetlosti dana ili tami noći formiraju se grupe za življenje i rađaju se društveno socijalna tela. Ona gmižu i napadaju razne lokacije, uz to se ne bave trajnim stagniranjem. Dosada ih razara, i zbog tog predstavlja najstrašnijeg neprijatelja, od koga beže koliko dugo mogu. Kada ih sustigne ta opaka zaraza oni dezertiraju sa ploče za igranje, poput pijuna u višeosobnim zanimacijama. Međutim, ljudi zadugo ne behu tako zadržani, i posredstvom tajanstva izmiču sivom naručju i vraćaju se u ciklični proces proizvodnje već rečenog.

No, postoje neki koji ne pripadaju ovim tipovima. U kontakt sa tajanstvom nikad ne dolaze, jer ne dozvoljavaju remetanje usklađenog kola. Moćniji su od njega i time zabranjuju prilaz. Život im je unutrašnje dinamičan, prouzrokovan svetim opojnim dejstvima. Uživaju u tami dana i bledilu noći, okićeni auroričnim dimom kojeg su ubrizgavali i od njega bivali opijeni. Dolazeći redovi nađeni su u klubu baš takvih ljudi, u vidu izrezanog članka iz nekih veoma lokalnih novina.

Priča traje tačno jedan njihov dan, od svitanja do sumraka utorka, jednog naizgled svima sasvim normalnog dana. Vreme je življeno onako kao i svakog utorka kako je zapisano u knjizi sivila. Mutno letnji dan donosio je, naravno, zaparu i nesnosnu vrućinu. Ali počelo je u ranim časovima dok se još nazirao miris svežine noći prokletih ponedeljaka.

Spodoba izvadi prezervativ, nabije ga i luda igrarija započe nekontrolisano. Njoj kao da bi svejedno i ona pojaše njemu bogovsku stvar koju je toliko često izlagao. Kutak slepe uličice bio je obogaćen pokretnim senkama i ovoga puta samo jednim uzbuđenim licem, njegovim. Ona beše jedna od njih, onih trećih. Mesec je bledeo i zamicao dok su se naga tela obložena fatalnim znojem deljala o drvo, o zid neke gotske ruševine, kako bi se na posletku našla na suvoj, prašnjavoj zemlji koja ih je gutala i prekrivala dinamične delove. Stvaralo se slatko blato iz kombinacije svežeg znoja i ravničarsko bogatog zemljišta. Spodoba je oblizivala delove njene zatamljene tim čudesnim kvalitetom, a devojka vladala svojim moćima uživajući u

gađenju, i manirajući čarima orgazma. U prostoru urlikanja vrzmali su se sivi jezici i maljali se jedni u drugima po nejednakim sekundama težeći ka brzini radnje. Silexija je po leđima drao kožu, po nalogu demonske lepote. Uživala je jedino u bolovima jer je to volela i cenila. U takvim trenucima osećala je da zaista postoji i da je živa. Bolovima bi se budila iz dugih seansi koje su je odlikovale, kao i ostale iz treće grupe.

Naglo trzanje i prskanje sperme na tlo beše okončano u trenu svitanja. Razapljena i nepokrivena gledala je pojavu izlaska svetlećeg objekta na nebo, bacajući s vremena na vreme krvožedne oči na belinu prihvaćenu prašnjavim prelivom. Iščekivala je željno trenutak predaje.

Neobuzdana osoba mumlala je, kao nezadovoljna činom, vreao je boginju ironično se smejući. Prvim sunčevim zracima komandovala je, zahtevajući obećan heroin. Osoba malo zastade, i u pokušaju da izigra, okrene se i spremi se da pođe. Upravo kada devojka požele da ga zakolje, da se osladi krvlju, on oseti čudan zadah i u očima dukokose lepotice uvidi đavola. Hipnotisan svetim, izvuče iz xepa nekoliko zamotuljaka, i uruči ih u nežne kanxe. I tako vrag otera sebe u pohod za novim žrtvama modernog žigoloa.

Tucala se za drogu. Bila joj je to neka vrsta posla, zapisana u ličnoj karti, ili radnom kartonu. Od ranih dana počela je, i stvorivši rutinu, usavršavala se seksualno. Sada je kraljica lepote i ogavnosti, bela i crna gledala u svodove zore. Tako nevino plavo u bakarnim opsenama dizalo ju je visoko uz bol uboda, već dosadno preciznog, i prodiranja hemije. Žuti žar, navigiran dvoma glasovima, prodirao je nervno kroz svaki delić tela, tresući golotinju koja se glasno smejala sa oduševljenom količinom bola. U glavi joj se ulogorila veličanstvena zbrka krunisana mešanjem okolnih boja cupkajući u ritmu divljem, baš kako je želela. Vatrene lopte kreću se od oka do oka. Fluks spektra beskrajnog intervala slivao se niz splepljenu kosu i bombardovao tlo. Gromade su padale, a tektonika proradila, kada je ustajala i polako navlačila tesnu odeću. Kročeći preko zatrovane sperme podizala je ruke i u njima držala svetove poigravajući se kao dvorska luda jabukama. I pošto bi ispustila jedan, nastala bi kataklizma pa slatki osmeh na usnama. Duša se beše zarotirala po rosnim podijumima. Tuče istobojnih cvetova na momente behu šareni. Očima je ponirala u vode dubinsko nevino plavog.

Vremenom se ludiranje smanjiše uz već naučeno obuzdavanje i devojka krene kući kao pokretna bomba koju su klinici želeli doticati. U izbledelej senci gotike niko nije primećivao, niti je

imao razloga da upamti sredstvo sa iglom i isprekidane tragove burne igre.

Ruka izvadi ključeve i kreće se ka ključaonici. Prvi napad - promašaj za centimetar i po ulevo. Blag smešak nervoze na ženskom licu. Drugi pokušaj - uspešan. Životinjski obrt i slom ključa u bravi. Lupi nogom i naslanja šake na vrata, koja se u tom trenu otvoriše pod pritiskom slobode. Ona vrisnu, opsova, i opet smešak. Ulazi u svoj beli hram okružen prljavštinom okoline i vremena. Centralni hodnik i sobe sa strane. Duboko unutar nalazi se saksija ogromne uvele biljke koja je svetlosti izložena samo u sumrak. Odeća po sobama bila je razbacana, haos u šarenilu fleka na zidovima, izbledele slike, koje krivo stoje ili su negde na dnu smrvljene, prkosile su. Veliki krevet nasred sobe, flaše xina, većinom prazne. Uzimala ih je i još više se "pogoršavala". Staro ogledalo visilo je strance. Ogledala se i uviđala mnoštvo svojih likova, kolonu očiju, zlih i nemogućih. Mrzela je mnoštvo, društvo, popularnost i sve stvari u trendu i svakodnevicu. Mrzela je medije, a pogotovo novinarstvo, i krajnje trpela napisane laži, senzacionalne članke. Ispivši piće, zgađena ga baca i ogledalo se pretvori u hiljadudelnu smeću. Opet strepi od mnoštva a oči se naziru. Iznemogla od kreativnog razaranja skida odeću cepajući i baca se na krevet. Nemarno sklupčani čaršav uzima. Miriše na krv njenu. Pokriva nago telo i, za trenutak, gleda unaokolo kao da ne zna gde se nalazi. Stvari joj prilaze i odmiču. Gleda i razume sve. To je ono pravo, bila je sigurna da niko na svetu ne proživljava utorke poput nje.

Osim što je bila od treće vrste, devojka je bila posebne lepote i umnih sposobnosti. Najjača od svih trećih. Kod nje ne postoje tajne, sve što je tajanstveno je ona sama. Tako je želela od rođenja i radila, naravno. Sa svojih 18 napustila je roditelje što se zbililo ne preterano davno. Od tada heroin uzima, moram da kažem, najintenzivnije. Niko joj ne nedostaje, a samoću, iako je oko nje, nikada nije okusila. O porodici dosta je reći da je otac bio novinar, kome pune hartiju u usta da bi se kajao za izmišljotine, oštre i strašno opasne. Njega je mrzela posebno. Odrekla ih se svih, a kako i ne bi kada su je više zvali bludnicom nego imenom. Ipak, ona najbolje zna šta čini, i kuda vodi put. Kada čovek konačno shvati sve i sazna istinu, ne ponaša se svakodnevno i jednoliko. Ponaša se ludo i poremećeno. Svaki dan bio joj je simbol ljudske laži i osvete nemilostive. U besu opruži ruke, obuhvati komade stakla i bezbolno zdrobi. Ruke su joj i dalje nežne, najnežnije. Ona krikne tako bezveze kroz minut koji je konstatovan i prostorija se zatrese, izobličići i pretvori u mračnu senku. Ista se sklopi u tamnu, spusti se na čelo,

skotrlja se duboko ispod i upade u šupljinu između princezinih nogu, harajući područjem klitorisa.

Posetioći u njenom telu bili su česti. Većina je mrtva koja ostaje, naravno, neodužna i nezahvalna što uopšte dobi prilaz. Gomila srozanog materijala nastajala je prostorom. Kancerogene tvorevine prljavštine, zardali mehanizmi, propale strukture, i sve se gasi kao sveća kojoj otiče vosak. Tečnost nastaje i nestaje iz života tonući pravo u dubinu podzemnog. Da bi izabrala najkraći put, ona tone nemilosrdno. Brže od svetlosti, gde ljudski mozak predstavlja veliki bespokretan zupčanik, zanemarljivog, nevidljivog, najčešće referentnog obrta. Beskrajno kruženje dopadljivo jeftinom oku je sjajno i veličanstveno. Dva lica bila su drugačija. Nered, nered predstavlja sve. Uništenje je simbol, a brzina razaranja vrlina. Ne zanima ih, jer oni su glasovi i ništa više. Mogu sve i ne vladaju mišljenjem. Zubima najviše pričaju zupčanici, ukusni su, i toliko ljudski neiskorišteni. Obožavaju čoveka jer je budala i kreten. Poklonjeno nije iskorišteno, a oni kao kakvi Božiji glasnici navraćaju u tela i nesavladivo kažnjavaju neoprostivo. Ljutnja tog staromodno bradatog lika pretvori se u, ipak svetog, Lucifera. Glasovi govore pokretima, spaljivanjem sistema, a cilj im je onesposobljavanje organizma i smrt, ljudima toliko strahovita. Oni umiru za smrt. To ih čini svojstvenim. Zato glasovi nisu glasovi. Jedna od karakteristika je što navraćaju u paru, kao kakav bračni sklop koji ne razume ljubav, a za mržnju poseduje odličje i razara golemost ništavila. Slike u budućnosti ne postoje pošto su razbijene i sažvakane. Čovek se prazni i ostaje zauvek takav. Ti vanprirodni paraziti ulepšavaju stanja, stvaraju neshvatljivo, a ujedno muče i demoliraju. Treba objasniti da jedan par glasova ne dovodi do krajnosti, već se taloži u senzualno ljudskoj komori, najmanje vidljivoj. Svaki sledeći uveličava verovatnoću gomilajući se. Strah i nekontrola nadvladaju, tada se završi, i korpa biva ispunjena. Sve je to slatko zapisano u dečijoj literaturi sa početničkom upravljačkom nivelacijom gramzive halapljivosti. Sve to u školi zvanom serum. Ne misle o tome kako su nastali, ali im je jasno da je stvaralac bio budala. Dakle, čovek. Time su jači i neuhvatljivi. Putuju aksonima ostavljajući u svakom bombu vremenskog tempiranja. Trajanje beše zagarantovano rokom, a oni se vesele i hitaju. Čovek plače u bazenu seruma, a i dalje ga konzumira jer je svestan moći prodiranja ali ne i moći oduzimanja osnovnog, baznog života. Da li su zato treći, ne znam. Pristupačno nam je mesto svima u istom redu beskrajnog i nedovoljno građevinski iskonstruisanog teatra. Smejemo se i žao nam je. Zato smo idioti. Zato oni žive.

1 : Ja ću ovim putem, a ti kreni onim pa svrati da javiš o veličini ulova.

2 : Budalo. Misliš da sam toliko bezazlen. Naići ću na glavnu igračku bez tvog znanja i biće mi lepo. Tvoja gnjavaža je neisparljiva.

1 : Čini šta ti je volja, ali nek ti bude do znanja da te čeka telepatsko mrtvilo u pokušaju kontakta. Gadiš mi se i zato kreni već jednom. Tvoje prisustvo me unesavršava. Crkni tamo negde!

Dok 1 beše upućivao, 2 već odklizne dubinom kraternog grotla ostavivši samo otrovni trag ganglioznog oblika svoje sotonističke prikaze. Od toga 1 malo naopako bi i muka od očajničke pohlepe. Oslepljen odluči slediti svetlost straha i kao u zvezdanom nebu, odleprša. Pratio je nervnu mučninu i slučajno sitnim plazmatičnim očima glas uvidi da mu put haranja beše poznat maglovito iz nekakvog apsurdnog priručnika "Vodič do utehe". To je bilo to, glavni put, prilaz gigantskom zupčaniku nama poznatom mozgu.

Glasovi juriše prožderavajući impuls nerava i ostavljali preko optimalan izmet. Ne zadugo potom, se kanali počеше skupljati u šire tvorevine i time smanjiše trenje žednim segmentima. 2 još ne primeti da ga 1 prati, ali mu bi sumnjiva blještava tačka od pozadi. Pri slasnoj pomisli da je u pitanju impuls, zaustavi se i razjapi usta. Trenovi prođu i oformi se kreacija 1. Naglo kočenje nije uspevalo i pratilac se snažno zakuca o neprijateljskog kompanjona i ponese ga sa sobom par miliona svetlosnih godina. Ošamućena dvojica porumeneše i nasrnuše.

2 : Kuda gledaš, gladni neverniče. Zamalo pa da probijemo zid ćelije, a znaš da nam to nije dozvoljeno. Bez posla smo mogli ostati i, bedniče, bili bismo deportovani u jetru. I šta bi tada radili? Suviše monotona radnja - topiti deponaciju. Pih, ko to još ne radi! Mi smo viša rasa. Koliko to puta moram napomenuti?

1 : Tvoj neprecizirani govor sam ja još odavno prozreo. Ponašaj se kako ti dolikuje. Ne drži mi te konfuzije, jer ću te spustiti na nebo odakle si potekao, govнару mali. Šta te košta da mudro začutiš? Ti si glas, a glas nije glas. Mi smo vladanje moćnog u napuštenom. Na nebesima je stvar drugačija i definisanosti se menjaju. Usput, tvoja, gotovo kravlja usta bi mogao da srazmerno mičeš pa bi video ko ti prilazi. Ti, seljačino!

2 : Ja, seljačina? Uvidi, prokletniče, slomljeni konfiskator tu u mome viličnjaku. Tvoje delo, a? Sjebao si mi jedini pokretni rožnjak, a ja, seljačina? Kada te dohvatim ni onaj dole te neće prepoznati.

1 : Smiri se, družo i ne budi socijalan, da ne kažem komunističan. Poslužiće i preostalih 537 fiksiranih zubića za destrukciju. Čuješ li?

Ne čuju. Jurnjava po devojčinom organizmu se nastavi žestinom osvete, koja se ne bi mogla okarakterisati krvnom, iako su beše poticali od konstantnog tečnog spravljanja. Jedno drugom u opseg vitlali su jone slepljene mijelinom i stvarali sitne goličljive varnice. Cepali su nervnu izolaciju prenosa. Jedan od vida njihove zabave. Najzad se svi tuneli stopiše u jedan i presavršenom ganglijom utvrđeni behu u mestu zvanom moždina. Brzina protoka tu malo sporije vuče, pošto se informacije prepliću i unakrsno vezuju. Glasovi očajno otvaraše, šireći vilice u rasponu koliko god mogu i mljackajući dejstvom jednoličnog ukusa.

Dijaloge ovih stvorenja ne bih spominjao često kako, i sami znate, padaju duboko i naizmenjuju učtivo sa neučtivim. Bitno je da znate da psujuću vladaju. Kroz njihove "glave", u momentu kada napisah ono "psujuću" setih se (izmislih) da im prolete misao pobedonosna, i stvori se nepredviđena logika u stvorenju. Uviđajući u beličastim slojevima pljuvačne otiske nekih prethodnih glasova, razbistri im se da ne bi smeli dugo da se zadržavaju u gutanju svih pokretnih električno-nervnih celoma već se skoncentrisati na glavnu lokaciju, na cilj očiju u malom. A stvaralac će da izvini nakratko i baš kad ih bude želeo prokleti, oni će ga obradovati večitim bogatstvom. Da, mislili su, to je ključ. To je vrhovni ispit zbog kojeg bejasmo namešteni. Bože, neizmernost prema tebi je beskonačna, biti poslednji, poslednja kopča u lančanom radu, dugoočekivanost pretvaraš u konačno. Silna si ti delija, Bože.

Prodor u glasovima nenadno je menjao situaciju. Nesvesno u njima padalo je. Upali su u igru duševnosti i osećanja behu načeta. Javlja se kajanje koje toliko brzo protiče da ostavlja jedino nekolicinu misli. Razmišljali su. O telu, o žrtvi, o delu koje čine, o tronu smrti koji postavljaju. O životu što vene. U momentu trena im se učini prevelika stagnacija, preterana marionetnost sopstvenih likova u priči. U mogućnost svemoguću nepravilnosti. Našli su se tako izgubljeni u enterijeru zavisnosti. Neodlučni i nesvesni o samoj prirodi osećanja koje ih obuzima, glasovi koji na tren postahu glasovi, behu žestoko potčinjeni. Čari Oca su, kao i uvek, prevladale. I imaginarnom momentu dođe kraj, zaboravljena epizoda izbleđi. Potraga se nastavi,

a zvuci otupelosti i organske korozije gigantskog predmeta nežno su dopirali.

Vrzmaju se i preskaču moždani most, dopiru do igrarija svojih stalnih nezrelih godina, toliko nezrelih da ubijati smeju. Ruše ga jednim grizom. Buket memorija propao je pod rožnim delom glasa. Zadovoljno šalju milione impulsa i događajnih ukrasa preko nebesa, a ipak suviše duboko, do upravitelja. I nastavljaju dalje. Zvuk blagi se mahinalno ali sporo i dugo iritirajući pretvara u silovitu buku životnih iskustava, proživljenih milina, a boga mi, više nemilina, slikovitih pejzaža spojenih i odvojenih istom rečju - vremenom. Sporo škljocanje starih gotovo istrunulih, ali ipak ne mnogogodišnjih zubaca neviđeno je tražilo, i glasovi bezglavo juriše privučeni privlačno neodbojnim. Temporalni hodnici se više i više razglabaju i prožimaju jedni u drugim, dok su se obrtali nesnosni sklopovi života, smrti, viđenih laži, istine, utvara, spodoba, fatalnih gadosti i najzad, mnogo gigantnijih i bezbrojnih uživanja i zaboravljanja na sve prethodno. Neopisivo stanje brzine i boja tiče se i jasno je samo tim ukletim stvorenjima beznadežno bezdušnim. Ostaju samo uzdužne linijice koje zaslepljuju i snagom razaraju. Posle, kao vekovno ludilo zaustavi se i na jednoj, sada gledano veoma uskoj pukotini stojaše izbezumljeno i bezmalo umorno odviše gladna telašca naših pokretnih "prijatelja", i da ne zaboravim reći, zapanjenih. U zaista ogromnom prostoru rotirao je cilj iscrpljeno i isprekidano, dok su se oči došljaka sijale od uzbuđenja. Na žvcima je jenjavala muzika okorele, morbidne škrife.

Zacerekaše se glasovi i poleteše u golemu dvoranu. Mesto poput pećine okruženo je mekanim slojem modre mase i nekako plavičastim, odavde, končićima. Oni su se mastili u krovnom sloju, prenosili vezivo i njime se pričvršćivali na podnožje zupčanika. Zidine su nepravilne: izbočine iskrojene u svim mogućim položajima, čini mi se da označavaju svaka po jedno osećanje. Jedna od najvećih (zna se koja) nalazi se otprilike u centru i spravlja tron ili ležište grafički premazano. Šiljasto i stopostotno stacionarno dizalo se u visine i time ličilo na hiperdimenzionalno sedište rojalnog kvaliteta i ukrasno obrađeno. Po njenom dnu, kažem, gomilale su se cevi koja usamljeno presečena nepovratnim impulsom, koja je uzaludnom snagom nastojala da nastoji, i naziraše se dva trouglasta držača polu mašinske a pola organske građe. Nama nagoveštaj, dok glasovima bedna i prvonaučena stvar, objašnjava nesavršenost čoveka kao veštačkog stvora, nisko kibernetizovanog. Pa, ti držači delovali su da bi smanjivali trenje između velikog rotora i biologije masnog tkiva. Tako se okretao stari laf.

Kao sitni žučkasti dusi, dva junaka su ludovala bezveznim rečima, grlatim usklikima, već neizdrživim oduševljenjem grabili su sve bliže trudeći se da dernjavom nadjačaju krajnje životno brujanje. Plavetne cevi bile su sada gotovo sve demolirane, a iz prerezanih krajeva pušilo se razliveno i prekopotrebno bogatstvo pameti. Duskora toliko stabilna građevina počela je uzdisati i, slobodno govorim, propadati. Rušila se, i rušiće se, dabome dragi moji, ta naša odviše bitna nebeska platforma. Svestranost se gušila a žute šaljive krpice su se obrušavale. Zasjepljeni svetskom mržnjom i, nepotrebno reći, Božijom, zabijali su ubistvene tvorevine. Oni koji su poticali iz jednog od najskupljih fluida harali su svršetkom. Začudo, htedoh reći da mi je nedostajalo crvenilo, kada je rotirajući (što je bilo jedva primetno) starac plakao kroz zvuk i time ispuštao kapljice krvi, prave ljudske slatke krvi. Na taj način se hranio onaj gore kome su glasnici slali ukus uskoro očekivajući nagradu. Ipak paklena dvojka je postigla što gomila prethodnika nije. Sada su samo znali da su oni, upravo oni bili najveći i satirali sve normalno. Tutnjava okoline postaje tužna i brutalna, a u silnom degradiranju jedino što nastaje jesu ruševine. Urlik iziđe iz zarđalog gvožđa, plakanje prestaje jer tečnosti konačno nestade. Očajanje skoro nepokretnog objekta pružalo se još neko vreme. Radosti su trajale mnogo duže.

Žrtva ovog cirkusa, devojka, je poput mađioničarske levitacije lebdela iznad kreveta u sobi. Razbijene stvari i slike prošlosti letele su oko nje i poigravala se njima ispisujući nerazumljive sklopove u etru. Svetla kosa, koju sam mnogo puta dodirivao više slučajno nego namerno, visila je mirno čineći jedinu dodirnu tačku sa ležajem. Izgledalo je kao da je orkan bio zalutao u njen zatvoreni kutak. Osećanja su se redom po vremenu sticanja gasila a ona je tonula u sliku pokolja novinarske grupe, prskajući crvenilom sve do jednog kao i oca koji se namerno našao među lažnim brdima. Ona ga je prividno još uvek, poput svog života, neizrecivo volela, volela, i volela.

Što se dogodilo sledećih časova ne želim da opišem zbog očiglednosti, ali i ne smem od strahovanja. Skrnavljenje života ili smrti, u zavisnosti od toga kakvo ste shvatanje gajili, prepustam samo vama. I molim vas, ne zloupotrebljavajte ga. Nakon vremena, kako sam do nje navraćao samo utorcima, zakoračio sam sumrakom dana u sobu i zatekao prekrivač nereda na svim krajevima pravougaonika i telo moje poznanice potpuno opušteno i suvo. Njene ipak otvorene oči dirnule su me i ispričale u trenu, ali potanko i do detalja ovu storiju.

To je poslednje čega se sećam iz prethodnog života. Više nikada ne poželeh da budem treći, izađoh i shvatih suštinu, to monoteistično shvatanje. U periodu od godinu dana postao sam novinar, žurnalista. Nameravam da iskažem istinu fantastičnog realizma. Tako pišem. Od tečnosti sam se potpuno odvikao. Čist sam i živim. Ne pitajte zašto novinarstvo. Možda na neki način želim da dokažem stvar MRTVOJ devojci koju sam jednom davno poznavao. Kada su u drevnom načinili reči "uzaludno" i "neiskazivo", ona (ono) je većitim prohodala.

I ja ga imam.

Još malo.

Momenat.

IV

Neplanirano započinjem. Iskršlo je sranje. Vrlo glomazno i sumnjivo. Smrdi na vazduh u crnom. Ispaštam, ali pobogu, šta ja to pričam? Zar je potrebno? Ne mogu da mislim a da ne mislim o Tome. To je sve, svuda oko mene. Prožima me. Nešto govori da treba da pišem. Ali neplanirano. Želeo sam odmor, oslobađanje od vezanih rečenica koje su prepune odnosnih lanaca, prepunjene pasivom. Monotono i nekniževno. Budala piše i nada se, čemu? Da li je ovo nada, početak ili kraj? Ili, možda veliko ništa. Sigurno. Ništa ispoveda o Tome i meni. Ona je deo Toga, ali ja zaista želim da mislim o Tome. Samo o Tome. Ili bar mislim da mislim. Užasno se plašim mišljenja o Tome. Užasno se plašim užasnog. Ali prošlo je. Što se plašim? Tragam za igrom. Molim vas, uđite u ove glupe redove i recite da je To samo igra. Recite lažljiva, ne užasna. Nešto se zakačilo i meni se ne da. Voleo bih da mi neko objasni jer ne razumem. Nerazumem, nerazumem. Pravopisne greške i opet grška. Sve je ovo (kada počinjem iskaz sa "Sve je ovo..." najčešće znači da lažem ili nagađam), ili se branim (pardon, ove prethodne su ispale iz zgrade)... Da pokušam ponovo. Sve je ovo... nerazumljiva celina talasastom linijom podvučena u veštačko čitkom pismenom sastavu (crvenom bojicom) namenjena "da se prestilizuje". No, kao što leži u vežbanci, začudo leži i devojka podvučena, ili odvučena istim crvenilom do meni nepoznatog mesta. Telo prazno a usne moje. I oči moje. Kosa, ruke, čelo, samo moje. Kako moje? Ne smem da se

zanosim i govorim takve stvari. Ovo je priča (unutrašnji monolog: urazumi se) i čitaoci bi da shvate. Ali, ljudi, za ime sveta, JA ne shvatam. Periodi su simetrični pa sam možda zbog toga zbunjen. Ljubav-prazno-ljubav. Kako je glupo što se prva i zadnja pišu isto. To mu dođe kao: život i smrt, i mi se volimo... Ili sam se molio da se volimo? Sanjao? Ne. To, nikako (suviše komercijalno). Bledilo je nekada bilo i već kao zaboravljeno. Upamtio sam samo boju (čije je značenje varka). Plavo. Sada se bledilo smrkava i probija opne na ulazu bez dozvole. To kuca, a ja to kucanje prenosim na hartiju i cerim se zadovoljno što sam započeo i što se sve kreće kao po loju (autor se čak tri stotina minuta dvoumio između reči kreće i klizi. Razlog prevage je nepoznat). Rečenice se nižu i lepo ispisuju. Između redova je tuga (ah, to nisam smeo reći), samo tuga i vino. Oprao bih se njenom lokvom vina i dobro istrljao crne nokte koje zadobih vađenjem duša iz smrti. Još jedna zabuna. Pometnja među rečeničnim članovima i jezičkim jedinicama. Za sve su krive priloške odredbe! Da nije njih, ne bi bilo Toga i...(ovde se misli ni na koga, ili je reč ni o kome, ili se priča ni o čemu, ili se gleda ni u šta, ili se). Dva kruga sam zbog Toga danas stavio na oči. Hoću da pobegnem iz sveta mnogogovorenja, neprestanog blebetanja, neumornog viđenja i da zaszviram pesmu. Nju sam jednom (u prvom delu navedene trobojke) napisao njoj. Reči su bile glupe, patetične jer su to svi govorili. Nestale su. Sve je to... izgubljeno, nepovratno, odvratno, obratno povratno (igra reči) i sve je to... naravno, lažno. Ali da li je i To lažno? Priča se priča, i (majku mu...) previše priča. Samo priča a ne misli. Ograničenja nema, zabrane nema, zakona nema i sve je po Zakonu. Prezirem kada se osoba događajem poistoveti, time postane dvodimenzionalni sklop ili spisak (nepisan), i rastinjem neosećaja rastrgne. To je (i da nije na početku pisalo bi se To) živo, sveže, vibrira nesnosno i nastoji da buja. Kroz mene želi da uđe. Da li ja želim isto? Ako se to desi (to vam neću kazati) postajem ona, a ja sam mrtav. Još jedna trampa svesti besvešču. Bože, ali zašto je tada nisam pogledao? Zašto? Neću senku, hoću nazad moje usne, moje oči, moju kosu, ruke i čelo. Hoću sve. Osećam se nikako. Ne osećam se. Guši me jad i nikako ne smem poverovati. Beše to nešto što nije strah, već bol, samo bol morbidna. Ne strašna, ali morbidna. Kako to? Lepo. Kako lepo? Najlepše. Razumem. Sve mi je jasno kao u mraku. Da praznina nije suviše duga sada bih sigurno zaplakao, jecao smrtno, ali ipak ni blizu smrti. Tada sigurno (100%) ne biste čitali "delo" i ono što se stidljivo jako širi iz njega. Niti one celine skrivene između linija. Niti one glupe zgrade (neretko suviše). Niti plavo kojim pišem. Niti plavo za kojim umirem. Ostali biste gladni i žedni

fantastičnim farsama koje se izdaju nekakvom "opštenarodno poznatom" fanzinu. Šta bih još voleo? Deo tuge da predam vama, možda. To bi bio fazon. Ali mi je zaprečeno. Ništa od toga. I opet mislim, i mislim o Tome (dužnost mi je još jednim banalnim objašnjenjem reći da autor do sada mislio nije, da sam sve dosadašnje reči pisao ja sobom* i da je usred misli napustio beli prostor i otišao na žurku, rođendan jednom kvalitetnom, ali ne previše računljivom prijatelju). Kada je zagrada nastupila krajem, neko je napisao reč: ovde. Jedna budala će, verovatno pročitati za vreme odsustva šta je do sada u par minuta našvrljano. I kao da ništa nije bilo, na otvorenoj svesci dopisaće, da bi se kao pokajala i misleći da autor nije primetio, nanovo reč: ovde. Ovde sam se povukao i takođe, vratio. Sad mi je još teže, glamuroznije gore i neuporedivo

* - U pitanju je onaj duguljasti (može i debeo) predmet koga većina zove: KO.

zlobnije se osećam, jer svi znaju. Svi znaju za ljubav moju idiotsku, doduše malo zakasnelu koja se razvija tek posle smrti. Žurka je bila mračna i iščekivano prijatna. Bila je alkoholna i glavoboljna. Mračna. Odsutan pogled prisutan je bio na satu pijačarskom sa odlomljenom kazaljkom. Većita ponoć. Ležao sam. Neko je prišao i rekao mi: sve će biti u redu. Drugi su me ljubili. Gledao sam u zidni sat, kao što upravo sad blejim u papir, a pokušavam da prestajem i ispunjavam ga rečima. Samo rečima. Ne smislom. Uostalom, zašto bih? Smatraju me budalom (što me uopšte ne čudi: rekao je KO), pa neka zbilja vide da jesam. Tada će me smatrati genijem. Osećao sam se krivim za oduzimanje života stvorivši negativno ja. Sećaš li se Maje o kojoj sam ti toliko, jedino tebi, slobodno govorio nad jarko zvezdanim nebom? Bili su to dani kada je mreža pokušavala da nas proguta. Da li pamtiš? (...) Danas je umrla. Ne sećam se ničeg što si mi ispričao, ali potpuno ničeg, ali apsolutno ničeg. Tim odgovorom sam začutao, i ćutim još uvek. Samo pišem. Očajno. Taj prijatelj mi je jednoga dana, još davno posle ovoga, prigovorio i optužio me "lažnim književnikom", kada sam ga dotakao i time prorekao: ovo je samo priča. Ništa drugo. Samo priča. Pišem samo zato da bih pisao i da bi drugi pisali da pišem. Sve je ovo... komercijalno. Ja sam čuveni komercijalista, izmišljam stvari kao i upravo ispisane rečenice. Doza bludi mi se provlači kroz telo. U ovom. Ne, u ovom trenu. U morbidnom i sarkastičnom. Kad pomislim na te silne propuste, nemoguće ispravljive, nemoguće napastvene, nemoguće neustrašive. I muške. Sve je to... ubistveno. Ja sam ubica. Ljubav posle smrti. Oružje. Još jednom (po ko zna koji put pominjem ovu frazu) pokušavam da

zamislím. Da složím slagalicu sitnih organskih delića. Prekasno. Ona je već ledena. Neko je danas umro. Neko je danas poginuo. Neko je danas ubijen. Eh, da je neko. Bilo ko. Samo da je neka druga smrt. Ne moja. Ne moja. KO kaže: smrt kao smrt, dobro bi bilo reagovati neutralno i bezosećajno, a možda i previše pogubno. Da znate da je u pravu. Ali to je nemoguće. Ja sam između i ne razumem, ne shvatam, ne dobijam nikakve prirodne gestove o tome kako bi trebalo odreagirati. Stvar dopire i delimično prodire, kruži delovima veličine, ali nikako da se skrasi. Beštija na taj ogavan način spravlja bol. Isti sam kao i KO, na isti način govorim i lažem. Lažem čak i na mestima gde piše da ne govorim istinu. Istinski lažem. Blamiram se ovakvim škrabotinama (treba da vidite tek original!), ali priznajem da sam kriv. Želim da prestanem sa ovom pričom. Dosta je bilo. Ionako nemam snage da pričam o Tome već se vučem po ivicama, skrnavljam književnost, unapređujem fantastiku realnosti (šta sve ljudi neće izmisliti), dopisujem zgrade (i još jednu), zatvaram krug i više ne mislim. Više se neću osvrutati ulicama, više neću gledati u prolaznike, više se neću odazivati u mraku, više neću postojati jer je nešto nestalo, propalo u zemlju, i kao gunicom obrisano. Prestaću da upotrebljavam to ime u svojim strastvenim napadima, zaboraviću da sam nekada davno pisao o njoj u jednom nedovršenom svemirskoamaterskom romanu spominjući je kao vlasnicu nekakvog kibernetičkog sata (ovde pisac pada veoma nisko, premda je dokazano da osobe u tim duševnim stanjima vrlo govore prisebno i nefantazirajuće), zaboraviću da sam još davnije mislio o njoj, voleo je kao prvu sreću. Prvu radost. Prvo svetlo. Prvu. Muka mi je od ovih priča usko povezanih, ali ubilačkih sadržaja. Između linija više ne piše ništa, a i KO je zaspao. Ostao sam samo ja-autor. Završiću kao što sam i počeo, nevoljno i neplanirano, kao i uvek dajući (jer tako mora) previše ironičan ili samo ironičan (jer je ono prvo nešto drugačije nego ono drugo, što baš ne bih pomenuo) naslov, devojka; letač, i leći ću u zaborav govoreći: ovo je poslednje. Ne, nego ovo. Poslednje za poslednjem. Poslednje ispred poslednjeg. Sve je to... poslednje. Da. Sve je to... poslednje. Da. Sve je to... poslednje.

Daaaaaaa...

V

Stvar se smiruje i u centru sam. Doveden sam u znaku sažaljenja i prognan među lica. Gde ću, nisam znao. Nije mi ni bilo naročito važno šta ću raditi, s kim ću bivati jer sam kod sebe imao tablete. U vrlo teškim danima poput ovih jedino pomoćno sredstvo su medikamenti. Progutao sam pet sitnih dražeja i krenuo unutra. Želeo sam bio ući u krčmu, ali sticajem okolnosti stupih u klub "skaM", a ne u "Kod znaka ?" kako sam mislio. Retko ispunjene prostorije pune stolova za kojim su sedeli duši, kao i ponekad anđeli na godišnjem odmoru, delimično su prekrivene jednodnevnom prašinom. Prahom svetlosti častili su se pokoji ljudi prodatih duša i pokvarene naravi. Izrezane stvari na zidovima, isprekidana lamperija, jedna zglavna slika, animirani komadi i neki strašni plakati. Upućujem se pravo prema šanku jer lekove treba pomešati alkoholom. Moje omiljene kutije sa trouglastim znakom. Ispijam brzo i osećam kako pršti, kako se rastvara i kako se rasipa delovanjem. Zadovoljno sam se sada kretao ponesen ritmovima xeza. Prazan sam i očekujem nadolazeću snagu veštačkog. Na podijumu sam koji se leluja i zove blizinom i bojama. Igram i vrtim se sitno, sitno sa ručnim gestikulacijama iz situacija koje postoje ali su bezimene. Mislim da sam samo ja to radio. Oči su gađale i tangentnim zracima u odnosu na moju rotaciju pokreta, još više me prevrtale. Brzo odmiču zamazani detalji i ne mogu poverovati da delići jučerašnjeg bola odlaze. Ostavljam ih po ćoškovima, pomalo već pozelenelim od plesni, ili od mnogo drugih patnji.

Negde na tristotom stepenu od početne tačke, momentalnim prestankom kompozicije, zaustavim glupost. Gledao sam pravo ni u šta. Posmatrah bezglavim očima, potpuno slepim. Njihati sam se počeo i malo zanosio u strane. Klasa težih i gnusnijih bolova dolazi na red. Zato klaćenje. Dobro se uklapa u sledeću stvar. Ti ogromni zvučnici od trista vati su kroz mene i prozirne odeće zviždali i bljuvali otrovan život. Levo-desno, i vrat puca, a lice se otkotrlja do izvučenog i odvučenog separea za kojim su trajala dva tela i dva imena što nikom ništa ne znače. Značila su samo sebi, međusobnim uvažavanjem, drogiranjem božanskom ljubavlju i nadovezivanjem orgazma. Njega sam, na žalost, onemogućio, barem za to veće pojavom svoga oblika i zureći mokrim i zakrvavljenim očima u žensku.

Sada sam se setio da se zove @nja, i da su je mnogi tumačili i izmišljali glavnom ribom, bogatom, uobraženom i kulturnom droljom. Meni je bila jedva prijatelj i ništa više, pa ne želim bulazniti.

Jednom smo čak do tada bili izmenjali, i zamislite, par reči, kao slučajno i poneseni umorom, željama da se što pre nešto uradi. Nije mi se činila lošom, čak štaviše ni neprijatnom. Znao sam da sam osetio nešto lepo u boji glasova i samo lokalnim uzdasima.

I sada me njen smešak podseti na vazduh omirisane, vrele noći, ali se on sigurno nije pojavio mojim ulazom, već beše zalutao razgovorom sa nekim frajerom, valjda njenim, hm kolegom. Ali nema veze, uvek sam bio srećan bez razloga. Na taj osmeh nadovezala je zdravo mome licu iz kojeg se točila vlažnost. Pozdravio je nisam, a sasuo nekolicinu rečenica koje su se provukle kroz rešetke. Rekao sam brzo da mi je samo za večeras potrebna ženska osoba kojoj bi se ispovedao i večito ublažio sećanje, da sam sa razlogom prišao baš njoj, da me o tome ne pita i da je sve slučajno i spontano, da ne uzima moje ponašanje i nelabilnost ozbiljno, i da odjebe ovog skota pored sebe, umiri ga i ušuška rečima lepim kakve samo ona poseduje o propuštenom ovonoćšnjem seksu. Bez nervoze izložio sam zahteve. Sedela je i gledala ne sumnjajući da je većinu ovog očekivala, dok se mišićavi bilmez opasno naložio. Ali ubrzo se izgubio i ostavljao užareno sedište pomamljenom telu, verovatno jer me beše sagledao pravo u oči. To je sve o njemu. Konačno smo sami ja i. I sada počinje. Duše su se pretvarale u uho i zadržavale dah.

- Izvini, @nja, došlo mi je, razumeš. Nadam se da razumeš jer sam te ja uvek cenio, čak i kada si nastojala da se prikažeš potpuno neocenljivo. Kada ljudi tobom ništa nisu čitali.

- A ti kao imaš toliko o meni? Šta ti u stvari razumeš o ovom prokletom životu i provođenju, premda si neretko povučen, apsorbovan uglom lokala? Nešto popreko gledaš, umiljavaš se smrti i dalje.

- Nije valjda?

- Jeste. I još pišeš one glupe priče i sanjaš o meni, kao ženi idealnog seksipila.

- Otkud znaš za priče? Nemoguće, jer nikom nisam rekao, nikome. Šta je smešno? Da nisi...?

- Da.

- Odlepio sam sigurno, ali ovo... Mora da sam idiot.

- Pa dobro, to se zna, ali mi nadareni, ako umeš da zamisliš, ne volimo toliko što smo nadareni. Bežimo od mnoštva i klanjamo se poznanstva u širokim gledištima.

- Ne bih se složio da govoriš kako treba. Ljudi pričaju da se kurvaš, sav glam i popularnost oko tebe, jebeš ih u zdrav mozak ali ipak na kraju, oni to čine tebi. Zar ne?

- Objektivnost prezirem najviše. Nastavi i letećeš odavde. Želim da čujem tvoje mišljenje, impresiju što želiš burno izreći. Veruješ li svetu ili meni?

- Za mene si samo devojka, riba ne previše privlačna, okorela u umu i jedva prijatelj. Ne prihvatam ništa više. Verujem samo u...

- ... svoje oči. Hm, to mi se sviđa. Ti mi se sviđaš, mali izolovani. Da li bi voleo da provedeš noć sa mnom?

- Da, ali ne. Kontaš?

- Pojasni.

- Recimo, želim te kao želatinozno bogatu devojčuru koja će me shvatiti, posvetliti nedaće. Želim kroz tebe da se oslobodim smrti i događaja smrtnog. @nja, hoću da budem tvoj večerašnji prijatelj. Jesi li čula za to?

- Teško. Ali sam, ako može da pomogne, često o tome maštala u snovima. Slušala sam da je neuporedivo bolje od seksa.

- Kvalitetnije, ne bolje. Ovo veče će dakle imati, između ostalog, i znak prijateljstva. Da li si srećna?

- Presrećna. No, ti si mi prijatelju, uvek tužan i govorom preozbiljan. Možeš li za moju ljubav, kao drugarici naravno, ispuniti facu pokojim smehom večeras? Htela bih da memorišem, znaš.

- Neće mi biti teško da glumim. Probaću.

- Slatkišu, izvini ako sam se malo napalila početkom dijaloga. Dese mi se često takve stvari. Inače, storije ti nisu loše kao početničke, svakako.

- Sereš?

- Ozbiljno. Posebno sam impresionirana tvojom poslednjom.

O devojci koja se bacila iz visine.

- Ali tek sam je juče napisao! @nja, postaješ nepredvidiva.

- A, kaži mi, ovo je već početak sledeće, Je l'?

- Pa ne znam. Nisam siguran da sam u mogućnosti ispovedati se onoj koja sve zna i nema iznenađenja. Možda ću sada ustati, napustiti te i...

- ... vitlati se oko mase dok te ne proguta zora. Svanuće tebi u grobu, kako nastaviš sa lekovima, ne gine ti slično. O'ladi malo, opusti se, ne znam ja ništa od tajnih života koje vodiš. To što govorim nanosekundu ranije upada u moju nego u tvoju glavu. Trudi se da ne misliš o onome što ne želiš da postane otkriveno. Moći su mi tako ograničene. Nisam savršena kao očima. Ili bi se možda komotnije osećao ako bi svratili do mene i tamo zadihani porazgovarali?

- Ne pričaj gluposti. Rekao sam ti. Zar nisam bio dovoljno jasan?

- Perfektno jasan, rekla bih, ali na meni je da te bezgranično iskušavam.

- Prestani. Umukni. Uskoro ću biti spreman. Saseći ću sve puteve kojim me probijaš i kočiš. Volim te, @nja. To sam želeo prvo da ti kažem. Tako bih počeo, jer ne želim još jednu žrtvu neznanja o snazi. Prema tebi gajim najjače emocije i postajem bojazan od intenziteta. Povlačim se u sebe, okrećem osećanja prema sebi i ustreljujem ih u sebe. Izgledam izmučeno a mlado. Ali, večeras ću sve to zaboraviti i od tebe skrojiti samo lutku koja sluša.

- A šta ako neću?

- Draga moja, činiš već to govorenjem i već sam ti neiskazivo zahvalan. Znaš da ću pričati o njoj i da ne mogu dalje izmaknuti kazni iznenađenja i nemomentalnog propadanja. Negde se mora zaustaviti, želim da to bude večeras. Ne sećam se koliko sam tada bio mlad, kada sam prvi put opazio zlatno biće i veselost, razdraganost, neviđenu i nepostojeću nevinost u plavom. Slatko beše meni, nagoveštaj pojave i uskrснуće malecke, i posta naravno prijatno. Preporodih se i načinih se iznutra istovetan njoj. Živahan, ali nikako uvek. Samo kada je bilo potrebno. U specijalnim prilikama, svetlosnim i večitim. Život iz osnovne je bio u znaku toga. Prividna maska bila je to. Veoma intelektualni, ali nimalo kompleksni veo. Navodio sam sebe, a ujedno i ostale da posumnjaju. Opet naglašavam, voleo sam je neizbežno, jako. U početku nasilno i neprirodno, dok se nisam uhodao. Kasnije sam se snašao i stvorio osećajnu novinu. To ti je kao "kada" pred sobom imaš tri dimenzije, a ti krećeš i polažeš šestom, neposredno sigurna u njeno postojanje i hodaš ka ucrtanom cilju. Za opreznost mesta nema, ne osećam se čovekom i vodič mi bi Afrodita koja se postepeno transformisala u ljubavnog Isusa, da slučajno ne posumnjam u kompaktnost vera. Kada se setim svih tih vizija o pričanju sa njom, savršenom prilasku, rastvaranju njenih blaženih usana. Beskrajno sam mislio i preseljavao se. Čitavi dani i kusur časova sačuvanih i određenih za fantazmogorična preklapanja. Uvek bih nastojao da memorijalno sakupim slike o viđenjima i naređam ih na prozore, posmatrao ushićeno i oduševljeno. Tada ne bih mogao da mirujem, kružio bih po sobi kao vilenjak, gladan nečeg strašno nepoznatog i snažno prisutnog. Trpeo sam nesvesno prisustvo među četiri zida, a ipak sam je locirao i sanjao na drugim mestima. Veruješ li mi da sada ta mesta ne mogu da smislim, klonim ih se, kao i naše Ulice. Neverovatno, i danas već šokantno kako sve može da nestane u momentu ne događaja, već pričanja.

- Pomiri se. Pre ili kasnije neko bi morao da ti kaže. Nemoj se nervirati tim rutinskim prikazima, ljudi preteruju i uvek će.

- Mrzim ih, @nja. Ne shvataju, ne saosećaju se, ne umeju da prime užas, pa ga pumpaju napolje. Nesposobni su i bezosećajni. Glupi.

- A šta ti upravo činiš? Zašto ti širiš usta i bacaš mi reči u naručje? Pokušavaš da se oslobodiš, ili možda da "ispumpaš"?

- To je drugo. Sasvim drugo.

- Zašto?

- Vidiš, razlika je u prisustvu visokokvalifikovanih emocija, lutka. Sve je u emocijama. Sve je ovo... emotivno. Mala šala sa ovim poslednjim.

- Dobro prihvaćena i u pravom smeru odbačena.

- Hvala ti. Suština je u govoru. Tako sam i onda mislio.

Odabirao sam reči, pokušavao da nalazim uticajne sklopove, da možda impresioniram. Vrištao sam tim crvenim izletima, a ona mi vraća istobojno. Bože, ne mogu disati. Znaš li kako je to, kako je kada steže i ne da? Misliti i razumeti, sve je nemoguće, ali ko će ga znati. Onda sigurno nisam znao. Verovao sam, i počinjao istovremeno sumnjati u veru o materijalnom kontaktu, o bilo kakvoj bezizolaciji. Toliko snažno da razumeh da tako mora biti, da se treba pomiriti. Ja sam voleo da se mirim i od toga sačinjavam apstraktne nade i uzvišenja. Sudbina je izgubila svoje iskonsko značenje pretvarajući i morfujući u trivijalizam. Osećao sam da distanca kontinuirano insistira permanentnošću, i bio sam srećan jer sam stalno osetio obuzimanje, taj čudan pojam koji kovitla telo. Naučio sam da živim kao zanesenjak, kao posednik udaljene, a stalno prisutne vreline. Plutao sam i jeo. Dabome, nikada nisam upražnjavao glad, hranio sam se moralnim blagom spravljanim od nekoliko listova njenih pogleda radi arome, dok su glavnu masu činile, naravno moje fantazije. Kuvao sam i zakuvavao. Mirisalo je strastveno. Gutajući bio sam sigurna ličnost puna samopouzdanja i života. Koliko sam je samo iskorištavao. Iskorištavao je ljubavlju. Fino sredstvo, nema šta. Ona je možda naslućivala, a imao sam snažan utisak da je uživala. Svaki pogled na mene bila je dopuna energije nepobitne. Svidalo mi se to što radim i želeo da tako ostane do kraja. Do kraja? Baš me briga, samo nek se proteže. Nisam želeo misliti na posledice, premda sam katkad pomišljao na količinu nervoze koju atmosfera može da izazove. Meni se to nikada nije moglo desiti jer, na kraju krajeva, tvorac sindroma sam ja i kontrola nije izmicala. Čak sam i par puta podrigivao, u smislu iznuđenja neprijatnih situacija.

- Da, to je upravo ono što želiš meni da nametneš, zar ne?

- Otrpilike. Naš neksus je i dalje centralizovan, ali ne boj se, ili se ipak boj, momenat cikličnosti bi uskoro mogao navratiti. Teško

je, @nja, vrlo je teško diskutovati i poveravati se o takvim predmetima. Bio bih linčovan smesta da su oni duhovi za susednim stolom počuli ispovedanje.

- Pa, sigurna sam da su čuli sve od reči do reči, ali po prirodi su mrzovoljni i lenji, skloni da slušaju govorenja o prokletu bolesnoj ljudskoj duši. No, ne boj se, ili se ipak boj, njihovo vreme će naići neplanski, kada im postane dosadno... Pomisliće, a tvoja glava će već venuti u paklu.

- Dovoljno fer. Uzbuduje me kontriranje. Samo bez nervoze, damo. Podsećam te da si se zaverila prisustvom u mojoj priči sve dok ne kažem da je dosta. Tuge nikad dosta. Zaista bih želeo da te posmatram, @nja. Zaista bih želeo direktno ovladati, @nja. Želeo bih te, @nja. Urazumi se da ne želim sada o tome, da mi ne dopuštaju. Shvatićeš da to ne činim, ne bih bio ja. Neko drugi, neko bliže gamadi, možda. Sigurno ne ja. Tuga je moje oružje, zastarelo, ali efikasno samo protiv sebe. Udaljavam se od ljudi. To ti se neće svideti, znam. Ne sviđa se ni ljudima. Strpljenja dok ne crknem. Ali da nisam član takvih zajednica, tačno je da ne bih govorio. Ključno je što shvatih da volim tek posle njene smrti. Zar sam toliko neprirodan? Ne govori ništa. Naravno, nisam ti rekao da sam je posle vekovno mrzeo jer nije želela, nije imala prirodnog ni adekvatnog razloga. Opipljivog motiva. Ukinula se i tendencija i činjenica da uopšte postojim i da se movam između tela i duše. Nisam mogao to da dopustim. Ne mogu, nisam smeo pomiriti se da me više nema. Toliko blede. Zašto opipljivo? Izbegavao sam je. Namerno. Primetila je i, ne znam zašto, to beše početak savremenog propadanja psihe neodlučive klinke. Sledeći periodi su veoma nejasni, ispunjeni nezasluznim, neusaglašenim, nekonstruktivnim abzorvacijama bića. Havarija tonova, boja, svetline, svega veštačkog. Proteze izumrlih gorostasa vukli smo za sobom i bili snažno razdvojeni. Rastavljeni. Jedinjenje se prosu u hiljadu pravaca sa smerom od centra sile nekadašnje ljubavi. Nasta hladnoća, užasan ledeni grad u kome živimo ona i ja, i grejemo se tugom i nerazmišljanjem. Grad u kome sada sve vrvu od blesavih posmrtnica, škakljivih rečenica. Sada kada je konačno sve mrtvo i zaspalo, ne osećam tugu, već ljubav. Pokvarenu, ali šta da se radi. Svako po svojim mogućnostima. Drago mi je, strašno drago što sam u dopustu slobodno skinuti masku neprimećivanja. Prekrivene stvari na glupom brdu među kojima je ljubomora. Ali ipak bejah nastran i u vremenima pričanja preskočih utvrđenje tvoga lika, @nja. Kako bi se to slobodno moglo očekivati ili ne, ne bih rekao da više neću bivati opsednut, obuzet unutrašnjom lepotom, krenuo sam u pohod za novim zamorčićima.

- Koliko puta treba da pogađam da sam pogođena?

- Da. Tebe sam pronašao. Lagano i ravnomerno brzo linija uticaja prelazila je sa Maje na tebe. Sve se menjalo, a opet bilo je već proživljeno i bojazan sam koliko će se puta još to desiti. Menjao sam poglede i dobijao novu snagu. Prožimao sam te.

- Greška. Prožimaš me. Pazi šta pričaš, ili možda naš pisac postaje svirepo stidljiv?

- Ne znam, @nja. Zaista ne znam. Nekada sam granicu jasno merio. Sada lica više ne raspoznajem. Ne snalazim se, ne pripadam nikome pa ni samom sebi. Pripadam Hadu. Ruši mi se pod nogama, ah toliko često, i ruke su svaki put sve jače i brojnije. Drogiram se. Smrt je sve poremetila, mamu joj jebem! Razumeš li kakav sam skot, vucibatina bezdušna, eksploatator svilenih pramenova. Jebi ga, neko je morao i to da bude. U smeru razmišljanja svi smo produkti. Ja sam loš. U situaciji sam da podarim još jednu pogibiju ovom mestu, ali čemu to vodi? Hoću li se rešiti svojih problema? Pomozi mi, ako možeš. Hoću li se rešiti sebe? Pomozi mi, ako možeš.

- Da li si svestan, ne znam ali najedanput osetih strah misleći paralelizmom tvoga jadikovanja od toga da šta god kažem i zamislim večeras prosto odvratno i prazno biva rukovođeno tvojom pisaljkom, tvojim idejama. Mislim, potpuno sam zarobljena, te nevidljive verige bi skinuti mogao jednom, ako želiš da ti pomognem i poverljivo izgovaram i podmazujem meleme.

- Bojim se da je molba neizvodljiva. Da, to je prava reč. Glupo je, zaista glupo govoriti o tome. Ti nisi stvarna osoba, @nja. Čak nisi ni osoba. Ti si deo slova koji se u navratima izgovara čitalačkim mislima, ti si plod. Inače ne bih te zvao imenom kojim te ovde nazivam. Stvar funkcioniše poput koda, čiju će mudrost odgonetnuti, verujem, tvoja slika i prilika van mog sveta. Ne užasavam se, jer trenutno razmišljam o kraju dela, što znači da si daleko dogurala. Još najmanje nekoliko autorovih strana i sve će biti u redu. Sebi stavi u znanje da si ukradena jednim pretežno dugim vencem pogleda, i pažljivo da se ne izliješ, pretočena. Uostalom, sve su to stvari komercijalne, ranije poznate.

- Lepo. A sada slušaj. Vikaću i vrištaću ako me ne poslušаш. Pa da vidimo ko je u moći. Šta? Smeješ se? Samo se smej, uviđam, doka ti je skočio. A da, tvoje nozdrve mi govore da se to stalno tako dešava kada je u toku trenutno ekspresivna fantastika. To te pali, nisi loš. Ali kulminirajmo već jednom! Zapovest: smesta ćemo mirno ustati, izaći iz lokala, pa ćeš da me otpratiš do kuće. Potom ćemo smisliti nešto. Jasno?

- Ti si luda. Zašto bih to uradio?

- Vreme je i ne želim više čekati. Sve se, ne brini odvija po planu. Kao virus među slovima ispreturala sam par reči, rasteglila i sklopila u crnu kutiju. Idemo!

- Ali.

I krenuo sam. Šta sam drugo mogao učiniti. Usprotiviti volji kamenoj, nema svrhe. Sledio sam je. Kako je izišla uhvatila me za ruku, što mi se učini krajnje prijatnim. Niko mi to ranije na taj način nije učinio. Bolelo me, ali sam ipak prineo taj vez nedrima i poljubio ga. Zadovoljila se, smejala tiho i slatko. Usuđujem se reći da je imala u sebi dozu mene, onu stidljivu entropiju. Šetali smo kao jednom do tada, i ponovo se radovasmo žudljivom osetu. Pričali smo i dalje, o kojekakvim stvarima. Između ostalog rekla je da sam ološ i da je žešće zaljubljena u istog. Dok se vodio razgovor primetio sam kako često privlači pogledom, njene oči jako su nadirale u jutarnjem mraku, tražile pažnju i morale toplinom. Njih sam najviše voleo, ali nisam gledao. Pogled, ako je uopšte i ličio na zglavan, zadešen je prilazio zemlji i dubini, ne toliko dubokoj. Pomišljao sam na pakao i na ruke. Želeo sam da boravim sa njom tamo. Samo za vikend, bilo bi dosta. Smejao sam se što ne gledam u nju. Voleo sam da odolevam lepoti. Ovo je bila dakako, golema lepota skoncentrisana okolo mene. Rezervisana ekskluzivno večeras za mene. Tim trenucima sam večito zahvalan jer su lečili i opovrgavali terminologiju smrti. No, tuga je bila prisutna i bujala je uskomešana ljubavlju kroz disajne puteve. Oboje smo osećali. Voleo sam kada smo mislili isto. U pauzama njenih iskaza bi se čulo ključanje straha. Znali smo to i brzo govorili, nizali neprestano. Nije bilo važno da li trtljamo pametno, trtljali smo. Za nas nisu postojale bezvezne i dosadne stvari. Iznutra smo zapitkivali duše koliko ćemo izdržati, kada će nastupiti famozni momenat. Nije trebalo puno. Imao sam puno rečenica u zalihama. Svakom izgovorenom nastajale su po dve tri nove, tako da se broj uvek obnavljao. I @nja je slično operisala. I to sam, naravno, morao biti ja, ja sam sve uprskao. Prekinuo sam kanonadu sitnih temica, nesvesno, i od sada stalno, pogledao u te oči i telo, i sasekao preozbiljno:

- Znaš...

- Da?

- Bićemo zajedno još samo nekoliko minuta, dok nam se kroz ove nataložene krošnje ne nadoveže i tvoj dom. Potom ću otići. Shvataš, nikada više nećemo govoriti, nikada nećemo postojati međusobno, sem ako se povremeno ne mimoidemo i ne obratimo pažnju. Pretvaraćemo se kao da se nikad nismo poznavali, ali ni to

nije daleko od istine. Šta znači veće naspram večnosti kojom ste obnovljeni tvoja ljubav i ti? Znam, neću ti se čak ni javljati a kamoli gledati te. I kada to slučajno učinim, zabolet će. Izbegavaćemo jedno drugog, i kad jednom nestaneš biće mi krivo. Sanjaću bajke i more o nestajanju. Neću znati zašto živim i zašto se ponašam. Ponašanje, eh uvek je to vid glume makar ona bila i perfektna. Trudiću se da mislim o svemu sem o tebi, ali neću uspevati. Moja doživotna robija biće to.

- Ne govori toliko nisko. Misliš da ja nikada nisam pomišljala na tebe i na nešto iz tebe, ne bih učestvovala u ovoj zabludi? Naravno, da sam svesna. Ali ovo veće, boja ove noći, radije ću je se sećati nego večnosti. Osećaću, sigurno znam, kroz pola veka kakvu sladunjavost u vezi. Upamtiću boju noći. Kao ti što pamtiš plavo, samo plavo. Isto tako mislim da ćeš nakon ovog uskoro propasti. Nećeš imati više snage. Zapamti, mržnja će te dokosuriti, ne ljubav. Ti ne znaš da voliš. Bićeš osedlan i otpremljen. Ali ipak mi te je žao. Ne znam zašto. Mislim da su jedino situacije krive. Puke slučajnosti. Robe moj, od ništavnih stvari praviš farse. Ništavnih pogleda. Lud si koliko i ostali robovi. Neću reći više ili manje, jer bi obostrano poprimilo odliku komplimenta. Rekli su mi da se klonim takvih. Proučen si, dragi. No, ne brini se. Ja ću se još jednom u priči postarati da ispadnem dobra i naklonjena.

Prošli smo pored kioska i ona dohvati i stade listati sutrašnje novine pričajući mi vrativši se na nebitne termine. Koračao sam dnevno i plakao na smeh, ona je listala i kazivala o, znate već, ženskim stvarima. Mrzeo sam ih, ali u trenutku zavoleo. Rekoše mi da ih se klonim. Kroz hodanje stigla je do posmrtno strane, sklupčala hartiju i ispuštala je ne trudeći se da zamahne.

- Upravo sam saznala kraj ove priče -, rekla je.
- Je l'.
- Bez komentara.

Nisam razumeo te reči, ili sam ih u jačini smeha prosto preskočio. Daleko su ležale crvene novine i blato. Osvrnuo sam se i želeo da opet osetim trenutak pada, i tako beskonačno u krug. Iako sam pisac nisam to uradio. Nisam ništa radio i pustio da se sve završi. Jednom rečju, dopustio sam olovci da klizi linijama kroz momente slobodnog padanja.

Kuća je došla, i mi stali da je razgledamo rečima opraštanja. Lelujao sam ispod reklame. Nisam joj imao šta više kazati. Sve se znalo i sve znate.

- Pa, @nja?
- Molim te, uđi.
- Zašto?
- Priča je.
- Pa?
- Uđi.
- Zašto?
- Ne teraj mi da ti kažem.
- Zašto?
- Teško mi je.
- Zašto?
- Ipak osećam.
- Pa?
- Uđi.
- Nema osećanja ako uđem.
- Šta?
- Jesi zaboravila?
- Ništa.
- Ne.
- Razumem.
- I.
- Sve.
- Se.
- Ponavlja.
- Uđi?
- Ulazim.

Nekoliko minuta i 17 sekundi, sve je bilo gotovo. Izašao sam ne osećajući ništa. Istrčala je polugola, van mog pogleda. Tužna i zadihana. To nije bilo to.

- Rekao sam ti.
- Šta?
- Ništa. Zbogom.
- Šta?
- Čekam.
- Šta?
- Uradi.
- Da.
- Želim.
- Da.

- Se.
- Dogodi.
- Stvarno?
- Rekao sam ti.
- Više.
- Neću.
- Da.
- Ti.
- Govorim:
- Volim.
- Te.

Okrenuo sam lice i gomilu višegodišnjih pogleda kroz prostor i vreme, kroz fikciju i realnost. I pošao sam. Odlazio prazan. Utom je ona, kao kada se stvaralac dvoumi šta će najpre proizvesti, život ili smrt, uvukla ruku u sebe, to nežno stvorenje, i crveno me isprska, zadnjica mi provlaži. Rasuđivali su se ti silni organi zatamljeni strašno rano, prštalo i odvezivalo, klalo i izvlačilo. Boja je ista kao i uvek. Kada se telo rasu oko mrlje goriva, ruka mi pruži ljigavo i pulsirajuće srce na kojem je ugravirano stajalo - Maja, i izgovori:

- I.
- Ja.
- Tebe.
- Večito.

Prihvatio sam poklon i zaturio u xep. Ruka se razmrška. Creva i crvi su upijali taj "Super", "Dizel", ili "Bezolovni". Brinuo sam o tome šta će mi On odreagovati kad vidi mokro oko dupeta. Zatim izvadih Jehovinu spravicu, pokucah po tasterima i napustih ambis Ulice. Negde se čula grmljavina glomazne eksplozije, poput velikog praska, novog početka koji je počinjao da liči na san što se pretvara u reku. Moje oči bile su vlažne.

VI

Ja bih bio da smem veoma daleko od vas. Prostor i vreme me neće zokočiti. Za tren oka stvoriću se po mestima koje nose moje ime. I dok mi u ušima bruji, zabavljaću se nizovima iz mozga, ispreturaću ih i isprati sapunicom blagoće. Listovi će se poimati i svaki sledeći se međusobno nadjačavati silinom lepote, i zamišljati da nisu listovi. Da su nešto mnogo više i neopisivo življeg tonaliteta. I disaće ti moji papirusi poput sveže izniklih cvetova, cvetova na mojoj poljani. Mirisima opojivim ukrasiću ih. Neodoljivim izgledom brilijantina obasjaću uvojke. Biću sam u senci hiljadu i milion stranica iz nećijih bledih života. Trudiću se da izdvajam najsvetlije segmente pod srećnim suncem i provetrenim bolničkim prostorijama. Tmurne i nepoželjne sate uništiću i prosvetliti. Lepi predmeti postaće rajski sveti okićeni i prekićeni verama, bilo kojim. Nešto novo rodiće se uskoro i nadenuće mu se ime jedinično. Jedna vera. Jedan pojam je moje pravilo. Iznova bi bilo, naravno pomalo vlažno i krvavo, ali ona slatka krv što prodire iz uterusu i određuje blago oprašivanje bistrog materijalnog. Nepoznato možda i postane neodoljivo i ja postanem zaokupljen vama. Sećaću se tih propalih pokušaja u okviru zgužvanih hartija, smejaću se jer se i one cerekaju prošlošću. Nove reči će zamuckivati, ali biće nove. Poljansko prebivalište krupnih izdanaka i ukorenjene pameti.

Svet budućnosti preti padom u naručje. Oberučke bih, onako detinjski halapljivo, primio paketiće vremena, zbivanja u nadograđenoj blizini. Kao one stvari kojih se prave osobe sećaju kada napune vek postojanja. Prolaz šarenih i svemirsko-fiktivnih tunela biće zanemaren, a brutalna realnost biće modifikovana. Sve će se ispraviti filterima volje, mojom sugestijom tokom neustaljenih šemi jeftinih zanovetanja o prošlosti. Dela bez sastavnog plana i bez kriticisma će se provući i izbiti silinom Lemurijskog gejszira. Bojićemo formalnošću i otkrivati nauke nauka i time zagarantovati poverenje dalekih planetnih sistema. Naši radovi sa zadovoljstvom će se uviđati i prilepljivati na poluizgorenim zidovima i nedirnutim božanskim palatama.

Kanonada ljudskih leševa krenuće brzinom svetlosti u sjaj i pred kapiju, zamislite, zakoračiti oživljenim organizmom. I hiljade miliona takvih trčaće zemljama sveta, svedočiti o mogućnosti ljudske dobrote, snage, volje. Dok će ožiljci prekog porekla rasparati nebo i pobeći pod zemlju, duboko, duboko. I ako igde budu stizali, posedaće po ugrijanim pločicama, klasičnih dezena, vetrovitih pobuđenja prosto lepog, i posmatrati priredbe u uglancanom dvoru. Posuđe budućih namera služiće ih i uspokojavati. Po prividnim zidovima iskrsnuće hologramske poruke i simboli bolova će polako učiti i

shvatati. Radovaće se kako koji trag patnji bude nestajao. Potpuna nevidljivost ciljno je označena, a nagradom izrečen novi život, nova era, blistavi ideali. Supersonični naraštaji nicaće kroz decu, i nova generacija bujaće kroz omladinu. Ako neko bude zatajio, nesumnjivo je da bi to bila moć politike i ostalih državno-društvenih sitnica. Sloboda.

Što god poželi može dobiti život, svoju omiljenu pisaljku poklanjaću i nadati se saputnicima u aktualnim analizama. Nad bilo čijom glavom nešto će sijati. Znaćemo da uđemo duboko u bića, da otkrijemo njihove prave ličnosti, da razumemo svaku ideju i da se ne okarakterišemo opštim. Na taj način želja će mi biti uslišena. Moliću se da vas vidim pokraj sebe i da maštam oko vas, da maštamo zajedno, da jedni drugim nežno kucamo pred snove. Zanimaju me vaše stranice, vaše škrabotine. Ono senzualno stvaranje što izbija iz vas. Eto, ja ću ponovno početi. Naseliću se peskom tegobnih zemalja, ali onih najvrednijih i najsvetijih, što su živjele pre vremena i traju još uvek. Budućnost u koju ulazim biće sveta, a ne svetla. Molim vas, nije reč ni o kakvoj predmilenijumskoj krizi već o produktu kvalitetnog i prvoklasnog razmišljanja. Neću ništa da skrnavam, ali ću govoriti. Biću blizu, ali ne dovoljno daleko od udaljenosti. Godišnje čekanje urodiće plodom uskrsnuća večnih reči, dugoočekivanih i dekadentno nesalomivih.

Ime mog novog junaka biće Adar-Asur.

VII

Mašina je sletela u ranim jutarnjim razmacima pred svetu državu i pripremala se da obori beličasto izbušeno telo, da zaspi zvukom tišine. Sunce nad ražnim poljanama, pomalo zahvaćenim dugoročnim rasednim pojasom što se proteže dužinom izraelskog istoka, poranilo je za strance koji po prvi put gledaju visije nužnih blagosti i rapidnih odsjaja. Osoblje je malo podrhtavalo i isprskavalo betonske površi kapljicama čistog safedskog znoja. Nad međunarodnim aerodromom ustalasa se povorka što još uvek mamurno sanja unutar kabina, vetar zahukta, gole glave isčežavahu vođene modrim i razbarušenim kontrastima. Ceremonija se završi i demon vazduha opet briznu u plač.

Duboko u daljini, kojom je prednjačio Nabu-Nasir, kreštale su žitarične krunice, rasipale seme životno, upotpunjavale kružni koncept nadoknađivanja i opstajanja. Te guste krošnje visokih, elitnih biljaka uređivale su se i obrađivale nemoguće kasnih časova tame. Kada je kroz vence beskrajnih pravougaonih njihalica šetao putnik bez prtljaga, seljaci u netradicionalnim nošnjama već su bili sumirali dohotke ispitavši kvalitete rada, hvatali po nebeskim svodovima ispuštenu snagu, gurali je duhom nazad. Činilo se i da se na ponekim, uzdržano veličanstvenim mestima stabljike izuvijaju međusobno i prodiru jedna u drugu, te se po bezbrojnim horizontima pružala, premda visoko visoko iznad očiju što su skromno zazirale u četrdeseto, ali mnogo dublje gaonsko, leto primamljivo vitkim stasom, refleksija mosnih ruža. Koloriti krotkih glasova, tako pomešani sa mislima iz glave Haldejca, ne behu prometovani među ruke i kroz prostu i dugu, ali ipak iskompleksirano savijenu odeću na kojoj su štrčale i neskladno virile registracije mlaznog saobraćaja i reklamne nalepnice PanAm -a, te žute i dvoslovne 2007.

Glava u vrtu presađivanih naraštaja klizi putevima volje, slučajnosti, zapinje o hridi makronskih oblika, očešuje prezrele plodove ličnog bivanja. Prvi put je u zemlji svetoj, u viševekovnom idealu, prvi put temelji pokušaj svog postojanja. Nikada ranije nije carevala kao vremenom budućnosti, najvećom tvorevinom logičnosti, najkrupnijim intervalom momenata što se liju i bivaju izliveni u nebeskoj kovačnici. Jer sadašnjost u Božijem iskazu ne postoji. Ona se besno zadržala samo na površini planete, i koliko god se opirala i gestikulacijom nagomilavala zdravu sumnju, ne vredi joj. Poput biljke u saksiji koja viri iz baraka ekologorivnih postrojenja Palestine, uzgajaće se reči sadašnjosti, glupi izrazi malopredašnjeg ili samo predašnjeg žargona. Jedino je Bog svestan i dostupan budućim tajnama, otkriva ih rečima, razgovetnim ljudskim simbolima koji se dele, zaključivao je Nasir, na vidljive i nevidljive što izranjaju iz dubine čoveka. Kada isti osećaju grižu savesti pri pomenu materijalnog i opipljivog, to Iliu šalje unutrašnje poruke. O budućnosti, ljudi ne mogu da čitaju, a kada bi mislili o njoj, mislili bi u stvari na Boga. Negovati treba ambicioznost, a uveravati se i puniti ličnu figuru, prijatnim navratima u prošlost, od doba kojeg mrzimo i ružno se stidimo do danas ili sutra kada smo postali polubožanstva.

O nestajanju tmurnih slojeva gasnih zaprega, o opiljcima sjaja visoko gore, preko nedostižnog, samo tumanjanja usamljenih ljudskih duša su dovoljno snažna da osećaju. Dovoljno je da osećaju pa da vide više od postojanog. Kada su, ili kada je uzavrele i neuslišene, naravno grešne, molitve usmeravao smrtnicima, onim

osobama što se samo čuju a ne vide. Drugačije je tada mislio o večnosti. U silini je prkosio toj lenjoj i užasno dosadnoj, smirenoj reči, pa i razbijao je, rasčlanjivao dobijajući nove mlade celine sitnih večnosti, sličnih po građi i funkciji majke-večnosti, s tim što su se dobijene karakterisale i prljale jezikom čoveka. Nazivao ih je ljudskim večnostima ili ljudskim trenucima. Jedne je, seća se, pridobio i nastanio. U takvim izolovanim derivatima gledao je noćima ne mičući telo. Samo je gledao u svetleće tačke na mreži koja je, kako mu se činilo, vremenom uvek bila bliža čelu, bliža vijugama i razumu. Želeo je voditi ljubav sa astronomijom, flertovati po Keplerovim pravilima. Da li je moguće uzdići se toliko blizu fuzijama, toliko blizu praznom i mutnom? Hteo je ono što nikada neće dobiti, što se bojao da pomene. Silnu građevinu je podigao verujući u veru i u kosmos, ranijih vekova međutim nije imao sreće. Tek kada je uvideo zacrtane drevne predznake, priloge vremena koje ne prolazi ili prolazi toliko brzo da se čini da miruje, kreacije bezveznih oblika što kao predstavljaju mitologiju sveta, zastao je i za delić organskih reakcija sve izgubio. Za njega je to predstavljalo jedno golemo ništavilo, jer zaustavljajući okna prozračenih sočiva tone u osakaćenosti prividnog, i na prvi pogled srećnog, uspeha ili cilja. Zacrtati sebi cilj, pa ima li što god gore? Jednostavno, videvši kako kometa propada neuhvatljivom brzinom i bije svetleći oko glava i čvorova unutar svake nesmotrene glave, koja se uspravila da vidi. Posebno psihološko stanje, frejldovski dokučivo ili ne, impliciralo je na prste koji su upirali na tragove slomljenih krila, čovekovih idejnih planova letenja, što su odvodila elementima aerodinamike do astrologije.

Padao je u kolapse vrteći se po nabreklih podijumima pozorišta na kome se puštaju slike najbolje odigranih predstava. I dok su jedni čučali po kamenjarima, drugi su učili velelepne tekstove i postajali najbolji. Nasir je bio i ostao najbolji vladar snova modernog doba i to u hodanju po sijalicama, čas svetlećim, čas mračnim i lucidnim. Osećao bi se užasno nasamareno kada bi nagazio na neku od tama misleći da će ga one u trenu iščupati iz sna i progutati. Time ga dovesti na drugu stranu ogledala. Ta paralela je beše predstavljala odvojive puteve običnih i posebnih ljudi, mada ima i onih koji među običnim nalaze posebne. Njih ćemo svrstati u robote sa životinjskim nagonima. Oni posebni bili su astrolozi. Bilo kruna ili temelj astronomije, astrologija se ne odaje prolaznosti. Biće pod imenom trend ga večito vuče, ili se ono "ga" večito kači na trend, i tako navraćaju zajedno. Zaista nije ni za pomen bacanja takva kompleksija, ali vrlo prirodno racionalna što pribija i vezuje kraljicu nauka sa nečim većim, u smislu rasprostranjenijim, od nauka. Tako je

dobijena kometa koju je za kratko vreme od 7 života, koliko se puta već beše pojavljivao kao život, osenčio. Toliko jednostavno nije bilo sintetisati putanje i relativitet vremena svemirskih kugli ili zrna sa Božijim rečima i voljama što žele pričati, ukazivati. Nekada davno, vrlo daleko i toliko kasno da se pojava nije mogla sprečiti, celivatelji ovakvih vanzemaljskih adicija zvali su se magovi.

Kada je Vavilonijom buktalo ljudsko rastrojstvo, kada se reka snage i rada razbila nebeskom orogenezom, i kada je veo činila mističnost budućih planiranja, proricanja sudbine tananom linijom istinitosti, magovi oko vladara odviše besnih i dekoncentrisanih prilikama lagali su u veličini svoje nadmoćnosti i naklonjenosti Jupitera, povlačili se u opservatorije unutrašnje se pitajući šta nije u redu sa vremenom, i šta im to svemoćni Vel priređuje. Presušena tamnina nadjačavala je kultne tradicije, a životinja ljudi izgubila je glavu. Na sreću haldeizma, neposredno pred ulazak Kirev, izvrši se proglašenje novog ahrimaga, vrhovnog zvezdanog čitatelja. Tu titulu beše zadobio Nabu-Nasir, mlad i izuzetno talentovan razumevalac drevno naučnih spisa, ma koliko oni naučni ili kritički bili, u svom prvom veku disanja od budućeg starešine i zaštitnika svih 12 izraelskih plemena i zodijskih znakova, čuvenog proroka Danila. Car Navukodonosar, najuticajniji i najambiciozniji čelnik nad Vavilonijom, zalagao se i proizveo novu generaciju magova, razradio čitavu teoriju čitanja svetlosnih karata sagradivši, kako se kaže, velelepnu građevinu u srcu grada, hram Zigurat, piramidalnu ekstravaganzu. Ovaj užasno golemi kip postojao je kroz sedam spratova što su se nizali oblikom pravouglavih, različitih, i širokih terasa. Bile su to boje životnih okolnosti, i svaka premazana mineralima unutar blještavih kamenčića cvetala je idejom čoveka i prihvatanjem Božije zapovesti. Magovi gledavši u toranj misticizma tvrdili su da ih sedmokrake lestvice podsećaju na rođenje, uspeće, i vaskrsnuće smrtnikove duše u naručja belog. Nova nada jačala je poglede prosperiteta i pospešivala motive da se ne obustavlja tradicija "vraxbina", pa su se ovi vilenjaci eliptičkih rotacija brzo povratili i već redovno sastajali da ukinu cenzure svojih mišljenja i shvatanja po lavirintima visinskim. Uprkos svemu sedmi, najviši sprat, ostao je neispunjen jer je kružna sala pristupačna bila samo polubogovima, elohimima, arhandelima, pokojim anđelarima i u krajnjem slučaju, slučaju psihičke ili političke opasnosti, ahrimagovima. Nasir je verovao i sa tom verom valjda dospao u XXI vek, da se u prostoriji nalazi Menorah, sveti sedmojezični svećnjak koji nije bio samo obeležje snažnih revolucija jevrejskog naroda već i sveti predmet, poklonjen, naravno poput, recimo Zavetnog kovčega, i da se na zidu

povrh drvenog stola prikazuje reljef boginje Istar, oličja najveće lepote za Haldejce. Čak je bezuspešno uveravao da je jednom zakročio u zabranjeno i tamo usnuo san, i da ga je sama Lilita ili Istar okružila i šaputala mu kroz prostor i vreme. Pozivao se i na kakav pad i hadske tunele što zasićuju snivača. O daljem toku radnji koje su se vršile, ili trebale da se izvrše, ne zna se ništa. Veličanstvo piramide je odjednom nestalo, opservatorije izgorele, a magovi svi poumreše. Zigurat niko više ne spominje, pa je i moguće da nikada nije ni postojao. Možda u mašti nekih ljudi, ili samo jednog čoveka.

Vizionar što kroji maštom svet oko sebe na način samo sebi sklon i nametljiv prikazivao se po propešačenim kilometrima Galileje, i napredujući prema Kapernaumu, nekadašnjem blistavom mestu u kome je zabeleženo da je Isus, tokom puta ka Jerusalemu, držao čuvene besede, polako otklanjao svilene zavese nad krevetom kojim je spavala zavera. Svestan je bio svog zadatka kao i svoje sigurnosti, da je beše bila usleđena polubožanstvenom prirodom. Pokvarena ideja koju nosi razdobljima 7 intervala potkrepljivana je preciznom metodikom savlađivanja Tore i usaglašenim rečenicama iz Talmuda od kad je spoznao savršen oblik ženske prilike. Svestan je bio i toga da preostale dve osobe koje je težio zavarati nisu bile nadležne, niti upoznate okultizmom magičnih čini što ga je dovelo u izrazitu prednost, iako su objekti prethodnih života zauzimali nominu bogova. Od njih svaka je bila delimično podudarnog porekla sa Nasirrom, obuhvatana judaizmom i sadržana u prividno različitoj namenskoj figuri. Likovi 'njega i nje' po predanju starom bili su vezani supružnici. Ceo zaplet i komplikacija radnje izbrazdana je činjenicom da on prebiva na zemlji, a ona visoko u nebeskom ataru bljeskova. U finoći i korektnosti tona plan Nasirov odnosio se na surovu, ali vešto neprimetnu kroz obrazovno i ubeđivačko oružje, eksploataciju muškarca i na sprečavanje spoja ovog vanprostornog nimba ljubavi, koju nije priznavao, i koja mu je pokazivala i podsticala ga kako da zločinski ovaplodi. Sadašnji inženjer građevine, diplomiravši stručnost u Sjedinjenim, odlučno je gmizao terenima svetih ruševina, po kockama i kupama svojih nekadašnjih adolescentnih snaga.

Pravac pružanja planinskih, gromovitih basena oko Kapernauma i Tiberijskog jezera u koje je ovaj grad pomalo zalazio, nije sprečio lepršavost i naklonjenost zagušljivog povetarca u modrim glavama i zabezекnutim ušima. Neka tela su mirisala na svetložutu zemlju prekih i često proklinjanih padina, pokojih nižih i nepravih dina, a neka su mirisala samo na tela. Odavala su se znojem i smradom paranoje. Takvi periferni ogranci ušiju sedeli su u zatamljenom i šaputali tajanstvenim jezicima iz obličja svojih

šupljina. Rupe su vodile duboko napolje do figure što je danima nepomična. Statua krvna gledala je u stvari koje je želela videti. Iza magle očiju zaziralo je zbilja dosta stvari, mnogo naslova. Ljutilo ga je to, da ti vanvremenski predmeti svi hoće ulaziti u isto vreme i tako stvarati prenapetu atmosferu zbrke u grudima, sekući se i prelamaajući se jedni u drugima. Suprotnim pogledanjem, i varljiva praznina na ekranu famoznom doticala se nervoze jer bi se tada tražila neobičnost u običnim, okolnim slikama i gazila sveta smirenost i razumnost. Naskakanja intuicija i pretraživanja adekvatnih direkcija stvarala bi samo prazno vreme u praznom. Mislilo se na način da kroz svaki primećen objekat buja nešto iznutra. Nečeg ima u svim tim instrumentima tišine, u visećim i prizemljenim. Kroz prozore providnih teku zrnca i lepo se uočavaju usporeni detalji što se bore i prskaju udarcima. Noga se najednom uplaši intenziteta tog i refleksno se istrgnu po milimetrima trajektorije. Utrajalo stanje se raskinu, novostvoreno položajno tkivo se probudi i beše ubiveno klizeći dole po međuprostorima nepoznatih trulavih delova. Permanentni ugao se iskompleksira, a usta na sve to reagovaše samo jednim skromno primetnim uzdahom. Glava je brzo vrtela nesvesna šta se događa, i zbog čega se noga pomerila. Trake tame koje su se sad vukle po zenicama zaslepljivale su i mutile javu. U granicama su nailazili cvrkuti krika bisernih obranaka i zgušenih umotvorina, događajnih smeša i pograničnih sprudova.

Kada bi se ceo svemir obelodanio ne bi se videlo ono što je uočavao, u kutku diedarskih preseka postojali su umanjeni likovi i oživljavali se mahinalno mikroklimom svog zamišljenog predela. Ličilo je na neku kutiju u kojoj su zatvoreni ljudi, pravi pravcati ljudi. Ali nije pogrešno kazati ni životinje. Dete, žena, mumija i igračka u vidu robota iz dubine dna. Zamišljalo se često u ranim vremenima da takvi ukrasi štite domove od zla, da predstavljaju sredstvo, a možda i moralne navigatore i amfetamine pravaca mišljenja. Mali robot je svetleo nekim signalima pomerajući napred i nazad minijaturnu ruku sa oružjem. U kutiji čoveka koji sedi odigravalo se linčovanje zla. Novo-moderni laserski bacač pokazivao je na mumiju propalu, konstantno jednakim periodom. Potpuna konfuzija bila je ovladala njom koja beše tako svezana i umotana da se pomerati nikako nije mogla, dok su je žena i dete tukli šutirajući. Njima se umišljalo da su kroz te bledunjave veze vidljive ubistvene i glomazno animalne kugle nesazrelog, a odraslog bića. Iznutra, ono je bilo još uvek živo, ali se brzina smrti približavala rapidno i to dvojako: disfunkcionalnošću organa za disanje i telesnim ulubljenjima. I prilikama tih opiranja, pasivnih mrdanja, konačnim superherojima se pričinjavahu mutni

zvuci sa ploče belog cefalona. Sitna i raznobojna stvarčica je i dalje upirala udom. Žena, dosta starija od deteta, zarila je štiklaste cipelice i mrcvarila telo za sve protekle godine mučenja i patnji. U jednoj od tih godina, pošto su se neprestano preplitale, svršila se greška. Potom je iz stopala deteta neobjašnjivo i snažno potekla krv, toliko da prekri ivice podnog oblika. Ipak, tepih je i dalje podsećao na šahovnicu. Kovitlale su i drekale dečije oči, pa i mumlale nekim nerazumljivim, reklo bi se, drevnim haldejskim jezikom. Baš kada je to izgledalo nepotrebno, iz prostora je iskrsla peta osoba. Imala je oblik nove, sveže žene i uzvraćala toplim rečima detetu, što umalo da zaustavi protok crvenila. Prvi put imajući sagovornika koji će ga u svemu podržati i razumeti prilazi i grli nepostojeću prikazu, i u sintezi ljubavi počinju da blede. Ona prvo spomenuta, stajala je ukočena i kao zaleđena sa zaronjenom obućom u čamotinju. Sada grumen mraka pade na kutiju, ona se raspa i Asur otkloni kapke burne.

Među poravljenim pramenom lepljivog platoa što se prostirao daleko u beskraj i u njemu sekao fiktivnim čvorovitim sverama, gde su jedino ujednačeno i zamoljeno stizale i prisajedinjavale se bujice kapi, krojačice osveženja, rasprostirala se šatra usamljenih tonaliteta i sigurno proračunatih dimenzija. Zaduvaše dva suprotna zadaha ovim monotonim pustinjским stepama, koje su bezrazložno nazivane tim imenom, kroz vihore uvek sličnih putanja razgrnuše slobodna krila ovde standardnog stambenog prostora, i mrakom dubinskim ispade mladić noseći nekoliko gajbi rumenih jabuka, tu malo ispred izlažući ih dostupnim vidovima prolaznika, samotnjaka i gladnica. Ako se u bilo šta razumeo ovaj Adar-Asur, bile su to definitivno jabuke. Mladost i cvet nepoznatih klasifikacija čitav proveo je u istemeljivanju najsvetijeg božanskog ploda univerzitetima za usmereno i stručno obrazovanje o istom nekih germanskih država. Sve tajne crvene i sladunjave, zelene i kisele, pa i one kombinovane ovim rečima prevaziđene su lakoćom, najvažnije voljom, i imenovanjem perfektnog operanta jedinki okončane. Obogaćen je bio i znanjem finog, prefinjenog kroz lance preciznih nakelemljivanja i nadživljavanja, uzgajanja ali to nije činio. Zemljani i gotovo svima prljavi nauk opkružio je i zakovao u sebe odavajući se kao čudnoj ali toliko rasprostranjenoj bolesti - trgovini. Kada beše uveravao kupce dovoljno nesaznatljivim celinama, koje su kao mehurići izbijale i isumpavale se iz nabrekle škrinje izgubljenog ključa, o kvalitetima nabavki, uši behu propuštale takve vrste, jer im se činilo da su izložene čisto bezvezno i suviše probirljivim rečima trgovačkih uveravanja ili ubeđivanja. No, iz možda jednog ili dva nepoznata i neispisiva razloga, uz simpatičnost i lokalnu nelogičnost svojih izraza,

Asur je samo na skriven način bio omiljen. Zanimljivo je da privlačni mladić nikada nije osećao potrebu da bude privučen. Živeo je i izdržavao se sam dosta skupim proizvedenim specijalitetima u koaliciji trajne smirenosti i trajno dubokog sedmoperiodnog nespokojstva. Inače, sve ostalo iz zaostavštine trgovčevih odora je u mrtvom i razbijenom Izraelu izgledalo odlično i bujalo formom nadahnuća.

Prijemnik marke "Nova", jedne od vodećih švcerskih kompanija, u čije su investicije ulagali bogati Arapi uostalom kao, i u većini palestinskog kapitala, inicijatori i investitori proizvodnih delatnosti, goreo je od napora. Što je puštao iskrsele sličice, programski vezane ili ne, verovatno nije bio kriv. Vodenom parom i integralno prespojivom tečnošću bojavao se za kvalitet crno-belog i propagandnu sadržajnost svih tih medijskih informacija. Kako su one samo bile lake za karakterizaciju, toliko prividne, kulturno i obrazovno neodnosne, no ipak ispunjene nečim što prosto kao otrov lepi, ne pušta, i učinjava zavisnim gledaoce i slušaoce. Adar je i gledao i slušao, a bitno se odvajao nenormalnim od pukih. Oči je širio da bi zaista video šta to ovaj sićušni govornik misli. U horizontu vida isprženom crvenim žarima Sunčevih fuzija, stvarajući obnovljivo helijum od kojeg je dalje sve poteklo, lizale su se kreme tačaka što su u megalomnom polju odavale nove prostore, hiljadu puta manje, gde je ovaj netrezvenjak jasno pogledao. Šta je, ovo vatreno biće čije su ime svi već odavno zaboravili jer sada umesto njega izgovaraju paradoksalni glagol, biće što je predugo čamilo u dubinama temelja, ili se time mislilo na površinsku ravan, šta je tražilo u nestvarnim projekcijama i bezglavim izmišljajima? Na baš ovakve teme nije pomišljao ali smetnje su se sledile pod rojalnim pritiskom neznanog doba i nepoznate profesije delioca mučnog. Nesvesno o prethodnim halucino životima, o patnjama koje je nudio, o patnjama koje je iskusio, itd. Ciljeve i smerove maglenih oblaka presecao je sadašnjim stanjem bivanja koje je onim prethodnim carevima sigurno smetalo. Pa i rečenice koje se trudi da ispiše, ili u krajnjem slučaju izgovara, postaju prekidane i neprirodnim tvorevinama kao ukrašene a više ubogaljene. I dok aparat govori, paćenik neprestano igra igru ličnih vizija, i kakvih magovskih bavanja.

Praznina prostora kročila je, kao silazila sa nebesa, oko grubo i nasilno zatvorenih i zatrovanih zenica, i konačno unezverena, i pomalo iznenađena fotografijom koju dobija, sprema da izvuče tabak složenih rečenica, ispolji i preuzme rukovodstvo nad telom. Širila se tamnina, u očima što ne gledaju, mrak se još više pomračila, vazduh posta suviše sumnjiv, pa i za ludaka, smetnje su uz zujanje

melodije igrale rukama, a on tada oseti kako se plod iz datoteke okarakterisane istim obeležjem odvaja kao da mu neko otkida uzavrelo meso sa obraza.

- Adar-Asur?

- (...)

- Moje ime vam sigurno ne znači puno kao uostalom ni vaše, ali da kažem, ono glasi Nabu-Nasir. Po struci sam građevinski inženjer, specijalizovan za odsek tornjeva i nekad poznatih giganata iščezlih civilizacija. Ovde sam prvi put nakon 42 godine kada sam se rodio, odnosno umro. To sam učinio upravo u neposrednosti vašeg rođenja. Videvši kako se opirete i urličete u naručju staratelja na dan Pashe, uzdahnuo sam sa lakoćom i sigurnošću da ste to vi, zaista vi kojeg tražim već, evo 7 života. Ukratko, posedujem u celosti 1492 godina. Sve što na meni vidite svedoči na drugi pogled o svemu što vam i što ću vam detaljno izlagati. Profesija kao naveden motiv i nije prava profesija. Vidite, ja sam, kako bi se danas reklo, astrolog i astronom. U sebi čuvam drevne tajne, zbrisane sa lica tla, nepovratljive i još uvek nedokučive. Možda sam i samo vremeplov kojim jedino Bog upravlja, premešta ga s jednog kraja na drugi, određuje interval polaska i dolaska. Nešto poput marionete, Asure, prijatelju moj. No, sigurno je da sam glasnik Njegovih želja i planova. Inače, zbog čega bi me provlačio ovoliko dugo, zašto bi posvećivao i ukazivao mi blaženo vreme, bogatio me znanjem sveopštim, neiscrpivim formulama večnosti?

- (...)

- Poslat sam, dakle, na misiju sjedinjavanja triju bića, sinova Božijih. Ali samo jednom podario je svesnost o moći i darovima vanprirodnim i vansvetovnim, da taj jedan obavesti ostale, skine im slepilo sa očiju, i predstavi im pravi put. Otkrio sam te, Asure. Uzbuđen si i to je jasno, stoga me pažljivo slušaj. Dovoljno će biti samo slediti moje instrukcije. Preostalo je dopreti do žene. Do žene, Asure. Do konačnog glasa koji uslišava molitvu. Pre toga, moram te upoznati svetom programu, onome koji govori kroz mene, ali i kroz sve nas. Najpre ću o tebi, o onome što ne znaš o sebi kako bih ti povratio izgubljene memorije i vratio samopouzdanje u veličinu tvoga bića.

Adar-Asur je jedan od sinova Božijih, odnosno bogova rođenih malo posle Stvaraoca. Ambiciozan, idejni i jedini u obliku ljudskom brzo je razmišljao i osmišljavao život, radio nacрте za planetu Zemlju i dr. Uvidevši moći produktivne, Iliu je skrojio svet i u znaku Asurovom dodade čoveku obličje njegovo. Nasuprot tome,

Asur je mnogo toga govorio svojim mislima, poveravao se njima o nezadovoljstvu zvanja. Nije voleo biti bog. Kakav je to bog, kome se nacrti kradu a pokreti onemogućavaju, pitao se. U unutrašnjosti je ipak odlučio da preduhitri Vrhovnog. Da će On uskoro među ostalim životinjama morati sklopiti i takoreći savršenog kлона, Asur je znao ali je smatrao da bi utoliko zdravije i kvalitetnije bilo ukoliko bi se za začetnika materijalne sapientičke rase postavio ne model, već pravo i nesintetičko ja. Želeći sebe u takvom vidu, Asur je bio svestan oduzimanja bogovske titule pak je tome i stremeo. Izloživši svoje namere lepotici Liliti, trećem biću, ona ga u potpunosti podrža i prihvati ideju da zajedno izmaknu okovima rajskih vrata. Time bi njih dvoje postali biološki preci svakog budućeg čoveka. Uz brojne izvore vrhovnih tračarija vest dopre do Boga i Njegov gnev se skupi u veliku jabuku što je pljuvala i pljuštala po zemljanom vrtu. I svetu božnjačku ikonu, zmiju Lucifer, uposlio je u podlost omržavanja tada endemične vrste.

Kako ste oboje progutali mamac rečima koje su kasnije lažno prevedene, Njegov otrov bivao je u vama i kontrolisao vaše funkcije tako da vas plodom, sličnim ovom u mojoj ruci, razdvoji beskraino daleko, tebe daleko pod zemlju u podzemlje poznato, a nju daleko po orbitama najudaljenijih zvezda. Po ogavnoj životinji tebi je nadenuo ime, a devojci Istar, boginje veličanstvene i pokvarene lepote, jer je delom vremena mislio da je njena krivica. Ti si đavo, Asure. Legenda ljudskih i maloumnih strahova si tokom vekova postajao, a šta si zapravo radio? Ništa. Okušavao si patnje koje ti je Vrhovni nametnuo, samo sebi bio si simbol najizmučenijeg ljudskog bića, jedinog originala. Sa površine sveta stepeničasto su silazile celine kletvi i žarom ti se priljubljuvale uz telo. Tako si proveo prvi vek postojanja. Ili je to bio milenijum vekova? Konačno si prestao da misliš o bilo čemu, a na bol i krv nisi obraćao pažnju. Jasno si mogao sagledati opiljke svojih kostiju, krhku srž što se izliva. Samo ti je glava preostala. I na Istar si zaboravio, a i da priznam, više te nije zanimala. Tvoje zvanje i oral oko ostatka i dalje je ličio na vanzemaljski i možda očekivao tajni povratak u sisteme.

Iliu je carujući bio zapanjen tvojom snagom i veličinom u malom. Otrpilik tada je počeo misliti drugim pravcima stižući najčešće do blokade sa natpisom "griža savesti". U naknadi takve greške i sumnje konačno se pojavljujem ja. Kao novi sin Božiji, mada poslednji stvoren, dobio sam atributivnu naklonost i omiljenost, nazvavši me prvim i razumnim. Međutim, da bih vladao racionalnim snagama morao sam živeti na Zemlji, trpeo svakojake uvrede površinskih gluposti. Iskrojen od nebeskih čestica, providnih duša,

svrha mog opstanka bila je pronaći preostale Sinove i ujediniti se u tercitni meteor Božije ruke svim mogućim, ali ipak samo realnim teologijama. Svevišnji mi je zapovedio da sledim sve što se da slediti, da iz svakog spisa izdvajam i pamtim. Takvim sortiranjima otvarali bi se novi putevi, lepši i mameći vidici kompromisnih jezgara koji su pištali pritiskom blago mi stvarajući bol u zubima. Spušten u Judeji, saznao sam mnoge stvari haldejske prošlosti, o njihovim običajima, prilagođavao se prisustvujući safardima, ali sam ponajviše čitao. Na Bibliju se nisam previše oslanjao jer su me u mnogome zanimala humanistička načela Talmuda i rabinskih tumačenja. Za to vreme sam na drugoj strani svetskih pravila naišao na pojam izvannebeskog mračnog prostora što je uticalo da postanem astronom, u jednom od budućih života, i astrolog vezujući Božija i metafizička načela. U istim sam dugo tragao, suvišno uranjao, ponirao dubinama besvesti da iskopam tu zajedljivu verigu, ključ mojih budućih tenzija. I naravno, sa uverenošću da nisam obrukao čast Vrhovnog, otkrio sam sklapanjem i dešifrovanjem antikonkretnih teorija da je jednom rečju načinjen siloviti prevrat ili olakšica. Sadržaj poruke složenog i, slobodom govora, fiktivnog mozaika je da Zemlja više nije Zemlja, da ljudi više ne nose svoje nazive, da se sve premestilo na mesto koje ne postoji, i u paralelizmu takvih, ne usuđujem se reći čijih, akcija prostor življenja skupljen je, posta uži toliko da pakao beše na ravni a kosmos u etru što migolji iz noseva naših. Ova misao ukaza mi da je Sin koga moram pronaći u okolini platoa, ali me ona koliko osnaži i unapredi, toliko i ubije nevoljom, mučninom, delikatnošću procesa.

Možda pred tobom nemam prava izraziti se mučninom, jer jedino ti, Asure, poznaješ to razglabano vezivo, tu vannormalno monotonu dužinu jednakih i nesalomivih, iglenih blokova. Izgađan i preopterećen, prognan i nezavidan, obeshrabljen i gladan, nisam nikad razumeo ličnost i grehe đavola. Pa i greške onih koje si zastupao. Kako li samo izgleda ta spodoba, najneomiljenija gnusoba a ipak heroj i pomilovanik iz rajskog okruga? Nov problem bio je gotovo nesavladiv. Ali, još jednom se setih reči Oca o ravnodušnoj zastupljenosti naučnog i nenaučnog. Nastavio sam ka usavršavanju krajnje pomišljajući na popularnost i veličinu među ljudima. Pošto sigurno znaš o magovskim službama iz istorije "svog naroda", jasno je da sam u to vreme i ja bio jedan od njih. U stvari, bio sam vrhovni mag - ahrimag, krunisan od Svetog Danila lično. Tim gestom zadovoljen je uslov koji je omogućio temeljit izražaj ortodoksnim osobinama: zavodanju ljudi i razmatranju zvezdanih obrisa. Podareni Zigurat, kao idealno mesto za posmatranje omotača zbog dalekosežnosti i geometrijskih merila, predstavljao mi je drugi dom.

U njemu sam nastavio rezimirajući stara i nadovezivao nova, najneverovatnija dostignuća. Kažem,ASURE, najneverovatnija jer sedište magija i svih neobičnosti međusvetova beše baš ovde ustrojeno. Na pravom mestu, uz valjkaste sličice zidova, krio je tajnu viševjekovnih obima sam vrh kule. U njemu, u poslednjoj, ili njima prvoj, prostoriji usnuo sam jednom. Legenda međutim iskazuje kako je zabranjeno bilo posećivati toliko sveto, i vanhumanoidno mesto, no ja je nisam prekršio time što Kirevim kopljima i sabljama bejah, zamalo bukvalno, uguran. Ne. Ušao sam pošto sam morao, radi pomoći. Ukazala mi se.

- (...)

- Da, ona. Žena,ASURE. Žena. Istinska boginja, zaboravljena i izolovana od tvojih misli. Veruješ li da sam zapravo boravio u lokalizovanom utvrđenju spoja, kao jedine zajedničke tačke beskrajnosti najvišeg i ovog prokletog prividnog okruženja što nam pridaje jednu, i konačno bogzna kakvu granicu horizonta? Bila je to njena jedina veza sa dnom. Objasnjavala mi je da živi samo zbog tebe, zbog njenog omiljenog spasioca. A kako joj ti uzvrćaš? Ali, ne krivim te. Sigurno si zaslužio da te ne krive. Ta tvoja zaborav mi, da budem iskren, odgovara i vrlo sam joj zahvalan. Kroz polumutne kapke i celinom obuzeto telo vodila me je pohodima svojih nabujalih težnji, uzaludnih emocija. Kako je samo ta očajna gospa, ali silinom tog očaja, jurišala dubinom tražeći te, odavala blago božanskih godina, sva ta prirodno izveštačena obeležja. Žrtvovala je i one Ikarove predmete poistovetivši se prošlim životom normalnosti tipa Lilite, Eve, ili svejedno. Želela je jedino videti te, barem na trenutak burne večnosti, na treptaj Božijeg oka kada atmosfera ispada iz kontrole. Ostala je kraljica iako je tron bio poklonjen, nikada pozajmljen. Veličina što izvan nebesa vlada, što se šeće zvezdanim konformacijama, bojama vrisaka zabezegnutih astronauta. Leti beskrajem, leti grobljem neuslišenih molitvi i jecaja,ASURE, ona pliva po moru smrti. Ipak je to dosadno more. U njega za života svi žele ući, a kada to zaista učine shvataju suštinu i posle toga još manje znaju o sebi. Jednostavno, svi tragovi dotadašnje ličnosti se brišu, nestaju u međuprostoru gde snivam, i kreće se ispočetka. Tako je i ona... (Ne želi svemir, prozborila je. Nemoj. Kaži mi da ne želiš to, samo mi to reci. Zadatak tvojih ciljeva je da veruješ moćima nevidljivim, da veruješ snazi drevnih reči. Da ovekovečiš sve ono što se na svetu rastavlja, rasparuje, raskrinkava, razbija. U senci Menoraha uradićeš, predaćeš evoluciono nezavisno jedinjenje triju, preživećeš od propraćenih nedaća. Pronaćeš ga. Zamoliti. Pristaće. Do tada misli sedmokrako. Sedmokrako, Nasire dragi. Napusti me

sada, iskradi se iz sna, sredi prilike, počivaj i razvijaj se. Napreduj u miru.)... presađivala boravak svojih umovanja.

Narednost se zatim bila objavljala kao silueta razmaka među skulpturanim očima. Kako je situacija i kriza perioda nadolazila, služio sam se instrukcijama metaforičkih iskaza i adekvatnim stilom uzeo Zigurat, sklopio ga, ispresecao trulavo korenje, korove građevinskih grešaka i ugradio ga u sebe. Naučio sam to još davno, davno kao polu-bog. Ljudi su bili kontrolisani i podređeni obmanom, rasli su dalje, njihali stubove slušajući i uvažavajući laži. Tajnu sam čuvao, pazio milinom na nju, a sada... Sada je trenutak.

- (...)

- Ako grešim, u ovom možda gigantnom iluminativnom zahvatu, Bože, oprostite mi. Razmisli potom i ti, Svevišnji, potonuli spisi, ostaci nedodirljivih relikvija, impozantna skupina Ra - ovih ogrlica, zasenjeni elipsoidi zakonodavnih budističkih sastajališta, te vanzemaljski konstruisane doline kraljeva ispod pešćanih zamaglina, sve one ukazuju na središte i osnovu svega. Na prvo. Na Galileju, centar doticanja zapadnih i istočnih predanja, razmisli o kabalističkom obličju koji ova zemlja nosi, o svim porušenim hramovima, o svim izgrađenim i savršeno prefinjenim shvatanjima. Uviđaš li sintezu vremena, svi paralelizmi se ovde, upravo ovde isecaju, kruže mobilno a veselo, radujući se simbiozi. Kulminacija mojih bezgraničnih misli, mojih odrednica i pokretnica. Svi ćete mi oprostiti, samo nakratko i krišom uzdaha ražalostiti, ako moje srce ne bude pravcem. I ti, Asure, bože skriveni i donekle jadni, idolu mojih najranijih perioda, izvlačiš li kakvu "Mišnu" iz...

- (...)

- svega...

- (...)

- ovog? Ćutiš. Mudro valjda razmišljaš. Razumi me, molim te. Pomozi sebi, izaberi put novi što će te spasiti, što će te izvući iz monotonije, te VAŠE proklete melanholije, vidiš li zvezdu vodilju? Vuče li te? Molim te, Asure. Kaži!?! Ti si odabran. Ti si Mesija, Asure. Onaj koga čekamo, ceo narod, ceo svet, celo božanstvo. Priđi mi i reci da prihvataš. Nemoj me terati da još više grmim i lijem vodu. Potrebno je samo zakročiti u Tiberijsko plavo, nanovo se podsetiti svetom spranju, tvoja saglasnost i podižem, oživljavam u tren oka hram čijim vrhom izbijamo do treće ličnosti, ključ postaje oformljen. Tada je rešeno - mir.

- (...)

- Mir...?

- (...)

VIII

Zdravo (poljubac). (...) Hoću nešto da ti kažem. Da, zato sam došao kući - nešto da ti kažem. Važno je naravno, sigurno da je važno. Pa, mislim moraćeš da odložiš svoje naočare. Da, jer ne volim kada me gledaju. Molim te, ne gledaj u ekran, ne lupaj nogom, ne lupkaj po stolu, ne pre(...)kidaj me dok pričam. I sve će biti u redu. Mislim da ako budeš slušao, ali ovoga puta stvarno slušao, neće biti problema. Samo po sebi će se rešiti. **Selbstverständlich** - samo po sebi se razume, kako je imala običaj da govori Milena dok nije pročitala. Ali ti sad nemoj govoriti. Da, samo pazi i bez ikakvih naglih pokreta, molim. Dakle, u redu, rekao bih... ne. Počeo bih time što... ne. Juče. Da, juče. U vezi juče. Znaš, ja... Ja, zaista juče... da. Mene nije briga, iako oni snažno deluju na mene, nije me briga o tvojim odnosima sa mojom sestrom. Ne, ne, ne. Nemoj to raditi. Rekao sam ti, umiri se, opusti se. Uvažavaj reči, ali ih primaj, molim te, valjano. Onako kako treba. Onako kako dolikuje valjanim ljudima. Da, tako. Vidiš da znaš kako. Vidiš, mene se te vaše stvari uopšte ne tiču. Ti problemi, jedino razumno objašnjenje bilo bi da je uzrok njima sigurno neumoljiva ili nepotpuna konsolidacija vaših međusobnih ideja i gledišta. Šta? Nerviraju te teži izrazi. Pa, dobro, izvini. Još sam suviše mali da bi ih koristio. To je za one čike na televiziji, Je l'? Dobro, zameni "konsolidacija" sa "sporazum" i... Da, to je to. Ohrabriću te rečima, da je sve to između vas možda samo njena greška. Greška plašljivosti. Ali znaš, što je mnogo, mnogo je. Što je bolesno, bolesno je. Šta sad? Šta znače ove poslednje reči? Ništa. Koje reči? Sa mnom će stvari stojati mnogo drugačije, da. Znaš, moje skromno mišljenje je da ti, u stvari, imaš pravo da još malo radiš ono što radiš. Pazi, dogovor je, čini mi se, više nego prihvatljiv. Ne zaboravi, pričamo o prvih 17 godina. 17 odvratnih godina. Ne sviđaju mi se, dabome. Gde su razlozi? Majka vrlo dobro zna, a sada ćeš i ti, da mnogo polažem na januar. Da, na predstojeći januar. Recimo, to je granica koju nudim. Znaš, jednostavno ne mogu više. Dopizdelo mi. Treba biti svestan toga da mnogi oko mene, i koji nisu oko mene (znači svi) nemaju granica. Barataju bez premca. Ja to, što valjda znaš, nikada nisam radio. Možda sam samo tako pisao. Pa, da i pišem. Šta pišem? Pišem kratku prozu. Priče, da. Dobro, ide

nekako (da nije majmuna koji mi uklanja glavu od štampača). Izvini (za buduće dane). Kad bolje razmislim, mislim da su moji zahtevi po Zakonu. Saglasni po Ustavu SRJ. Da li si čuo da me saletaju na ulici i zapitkivaju zašto sam takav? Ne znam šta da im odgovorim. Ostajem bez teksta. Kako "takav"? Neki se čak usuđuju i pitaju, na koga sam takav? Kod tog pitanja se često zamislim. I sad sam zamišljen. Zapravo ne, bio sam. Sada me mori glad. Ponoćna glad. Vaša svađa me je probudila. Rekao sam da me nije briga, ali deluje. Ipak deluje snažno. Čuvši, odjednom sam se ohladio, moja temperatura je naglo opala. I začas mi beše hladno i tegobno. Moji čitaoci dobro znaju - čuveni bolovi u stomaku. Zaledio si me. Nisi to smeo činiti. Ovim rečima se kravim. Otkravljujem, da. Dok ovo pišem, zamisli, trudim se da kijam i prdim što tiše, da ne bi čuo. Da ne bih razvukao tvoj slabo slepljeni san, i da ne bih time prerano završio priču. Naterao bi me da spavam. Prisilio me da sanjam. Kakvi bi to snovi bili? Snovi o snovima. Ali što se mene tiče mogao si i ustati. Tada bih ti sve rekao. Sasuo u lice. O silnim greškama. Ili bih to uradio posle škole. Ne znam. Malopre sam želeo napisati "N znam" misleći na brzinu o tome kako se rečca ne(ni) piše odvojeno od glagola, osim kod nemam, neću, nemoj i nisam. Definitivno bi to bile surove reči. Ne bih ih birao kao ovde. Doduše, bile bi bez nihilizma. Izvini za "reč". Bile bi direktne (iako "reč" znači mnogo više od toga). Znaš li šta si još uradio? Zatekao si me i prekinuo usled formulacije mog dugo očekivanog dela. Srećom, uspeo sam da ga sredim na vreme. Sutra sam, ili već danas trebao da svratim do čitaonice i kupim konačne informacije o Izraelu. Ali, nećeš me sprečiti. Ovo međudelo neću smatrati delom i objaviću ga tek nakon svršetka sledećeg. Tako, nek se zna. Strašno mi se prdi. Bojim se da bih morao krenuti u kenjaru, ali kako? Ti spavaš. Bilo bi to: dva otvaranja uz škripu - tri metara koraka - zvuci nad šoljom - tri metara lakih koraka - dva zatvaranja uz, naravno, škripu. Kad se sve sabere..., ma puno je to. Ali završiću priču, da. Neću da spavam. Neću da spa.....vam. Uspeo sam. Zaista sam uspeo. Znaš, ova priča čudesna je po tome što se obrću dve različite lokacije istovremeno. U obe smo glavni junaci ja i ti, ali u prvoj slušaš, dok u drugoj xonjaš. Kraj priče će naravno stići kada budeš zaspao slušajući. Da se vratim na uslove. Da, na januar. Jasna kaže: samosvesni. Ponavljala je to čitavog septembra razmahujući se brojkama u rubrici "neopravdano". Kažem "samosvesni" da bih te pitao: da li znaš šta to znači? Vidiš, to je sve što ja želim da ti saznaš. I da čuješ, i da razmišljaš o tome. Znam, reći ćeš kako bi tada ili pritom morali živeti pod različitim krovovima. Ti pod crvenim - ja pod plavim. Ali opet bi pogrešio. Bio bi obavezan samo da me tretiraš

kao normalno ljudsku i doraslu osobu sa pravim identitetom. Sa poštovanjem čoveka koji misli, čoveka koji konačno postoji. Zar je to teško ili bolesno? Ne znam, ti mi reci. Morao bi znati da sam spreman učiniti sve za slobodu, jer sam onom prilikom stvarno želeo da pobegnem. Vratio sam se samo zbog majke. Nakon toga pitao si me za posledice. Rekao sam da znam. Nisi mi verovao. Kao ni sad što ne veruješ u ono što pričam. Ipak shvati da ne želim otići od kuće. Glupo bi bilo objašnjavati zašto. Je l' da? Eto, vidiš. Neosporivo se slažemo. I dalje se nadam da u polivalentnosti te sloge ne postoje neke majušne razlike što će dovesti do katastrofe. Sukobićemo se, to je evidentna stvar, pošto ti nikada ne zagledaš u moje redove. Ni zagledanje ti nije temeljito. Ne zanima to tebe kao ni kvalitet života koji si stvorio. Reke će teći istim napuklim koritima, izlivaće se nepotrebno. Biće poput mašina, onih toplotnih motora iz druge godine čiji su koeficijenti korisnog dejstva dekadirani na minus ne znam kol'ko desetina. Sada, u paralelnoj radnji sa ovom majka se probudila i videvši, pažljivo ušla u moju sobu tužna i bolna. Imala je običaj da izgovara reč "cirkus" kada se dešavaju duhovno, pa i fizički nelagodne stvari. Mrzeo sam tu reč, a sada mrzim tebe. Sestra ti je najebala, tako je rekla. Sada te psujem. Malo dalje sada si zaspao u slušnoj kabini. Lepo sada mogu da te izdevetam i navodim reči koje ja hoću i imenujem te pojmovima, nakićujem te dodelama. Xaba. Zar se o tome ne govori u celom delu? Xaba. To je tema. Kada će se završiti i koliko će trajati to proketo ropstvo, ne znam. Tačno je samo ono što vreme kaže, da će na kraju neko popizdeti, drugi će plakati, treći biti samo tužni, a četvrti će biti zbunjen šta je učinio. Likovi. Lutke, bolje reći. Ništa oni ne misle. Malo posle toga će četvrti biti još više zbunjen što ga je prethodna kolona napustila. Što ga je ostavila samog? Biće totalno zbunjen. Kada sam čuo hrkanje sa radne stolice, okrenuo sam se i uzeo još jedan LSD. Zdravo (poljubac). Ko te jebe! I opet se mislim da li treba još nešto dodati, pisati još bludnih celina, ili samo završiti slepo i kazati: ovo je naš kraj.

IX

Već je i Mlada navaljivala da soba, u kojoj smo se pre pola decenije bili uselili prijatelj Milešević i ja kao novajlije u metropoli

Beograda ili Buenos Ajresa sagrađenoj od kolokvijalnih listića i zamračenih klubova, bude konačno pospremljena.

U početku sam izlaganja, skoro na početku svakog izlaganja o izlaganju. Ne nose za sobom mnogi počeci početke o izlagivanju prostih izlaganja, količinski te mudrosti su preplavljene idejama, poželjno je zbog toga najčešće ovde izreći da je dosta. Da uzmem ideje o svim mogućim počecima i zavirujem dometnim očima u svaku ponaosob, da iskoristim majušnosti umeća govoreći kako je ovaj početak bolji od onog, ili onaj treći bolji od petog, suvišno bi bilo. Sve u svemu nije loš ni onaj četvrti. O transcendentnim pitagorejskim trijadama, ili o kakvim temama je reč, razumeli bi jedino autori, ako se uostalom o njima i radi. Naravno, znaju i to da u riznicama opstiču i pojedinosti nepovezanosti, recimo uvodi koji govore ni o čemu, ili, dakle o apsolutnom ničemu. Nerazumljivi i antikongretni cefaloni niskoarhaično umetničkih zbivanja poznati su i podsećaju na signale crvene diode iz kvarnih rastinja, jer kratko traju (sada je već reč o celini, ali vratiću se) i naliče na estradu. Preciznije, na kvalitet estrade pošto je relaciona povezanost vremena i novca srazmerno ekvivalentna. Jednom sam prilikom saopštio jednom, hm, kada bih ga nazvao književnim kritičarem negirao bi i svakako vidljivo delao to sa povodom prijatnosti i komplimenta, mladiću da temice vadim i izabiram kao kartice virtualnih segmenata koje želim začarati nemagijom i isterati na videlo papira. Položene su, rekao sam, u tom momentu slavno nezgodnom pre svakog početka, naslagane su na nekom etalonu, neophodno je samo da pružim ruku. Da li baš bilo koju izabiraš?, nasledio je da me psihički izvrda. Ma ne, jasno je da su počeci iz mozga krajnje raznoliki i zbog toga upravo podržavaju, iliti kompatibilni su sa određenim stanjima. Iskrsava kao primer da nekad slobodno započinjem sa "Bio jednom jedan car koji je imao tri..., i koji je...", a nekad sa "Već je i Mlada...". To istinski priznajem. Takođe ne znam da li je u memoriji govornih kartica ikad stajalo ovako što, možda zahteva više od 16 MB slobodnog RAM -a, brojki kojoj još nisam uspeo nauditi. Jako je dobro pošto nakon nekoliko bezazlenih početaka dospeš u atmosferu neponovljive i originalno izniknute želje, zaletiš se u sažimanju traljavih slova što se igraju komponujući reči i nasukajući se neposredno ispred zarez a ili tačke ili svejedno. Razmišljati je glupo o formama rečeničnim, o stilističkim kvazarima klasične mehanike, ni o oblicima reči koje su već tu negde bile navedene. Jednostavno, potrebno je samo zagledati se u komplekse koji upravo izlaze, raširiti zenice što je moguće više i pisati brzo, uživati u brzini prolaza vaših delova, težnji ka uzdahu između kratko intervalnih stranica, ispisati taj uzdah i biti srećan. Pa

za šta drugo služe podrugljivi uvodi do u sklapanju cvetnog dodekaedra vaše sreće i toliko traženog zadovoljstva. Brzina svetlosti u klasiku unosi relativitet, stvara haos u smislu i programsku neobuzdljivost mladalačkih vizija o autoritativnom početku. Isti slučaj neslaganja i nepojmljivosti osetiće i čitaoci koji radije gotive nekog F. M. D. -a i druge na F., M., i na D. Dakle sumnjam da je ovakva kartica postojala jer smatram da su sve tvorevine koje čovek stvori u svojim počecima žive, ne u tolikoj meri da budu pokretne (jer se to ne vidi, priča Ajnštajn), ali svakako da sadrže senzibilnu kutikulu koja recimo funkcioniše na način sličan pragu draži. Bio bi to kvalitet što usled određene količine, ili ovde konkretno određene sadržine uspeva da načini korak ka reagovanju ka nekakvom kratkom spoju, desfunkcionalnosti. Znači da su iste kreirane od uobičajnih atoma misli statičara opozvanih na neprikosnoveni momenat sile, pukle bi odavno praskom žitelja koji treba da umru. U masi inkorektnosti prema doušnicima (čitateljima) rešio sam da potpuno izmenim koordinaciju dosadašnjih uživanja i rezimiranja o hvalama isurele monotonije poretom koji malo ima veze sa očekivanom kibersnagom, zaokrenuh stvari na drugu stranu. Kao da sam prelistao sve predgovore ili pogovore najznamenitijih antologija gde sam podvukao i uštrebao gamad reči o najgorim kvalitetima, oštrim pridikama, zapečaćenim odbačenjima, i naravno, njihovim razlozima. Kao da sam nabasao i nametnuo im Lorencovu transformaciju. I šta da vam kažem, kartica razbija sve pred sobom, zanimljiva je, ekonomična je mnogo, što su bar priznali, mala je, laka, ipak nesalomiva i kompaktna. Vraška mala spravica, deo moga mozga, ispad mog relevantnog, zamućenog znanja, živa je i toliko usaglasiva sa ostalim konverzatorima, osposobljena gotovo neljudskom snagom, ostaje neutralna, tj. ne pravi konflikte kada se unutar kartice o počecima spominje istovetan objekt, tj. kartica o početku. Proizilazi da ona misli o samoj sebi, da je rođeno prvo veštačko biće koje učestalo i nezaustavljivo brblja o početku koji pišem, izlaganje vrlo lako želi da se pretvara u laganje, ali sa pouzdanjem navodim da treba ostati bezbrižan. Sećam se da sam srećan, čudno kako jedno veće može da izmeni raspoloženje novog veka, da, to je ta godina, moram da kažem, od koje nisam očekivao ništa, ama baš ništa. Pogotovo ne pronalazak novog početka, ili uopšte bilo kakvog. Protagonisti tvrde da mašina mog početka nije idealna zbog neograničenja koje sam namerno izostavio. Ja im ne verujem, nema potrebe jer znam, znam da vas sve varam. Ni počeo nisam, pisao sam u stvari da bih počeo, da bih izgledio... Oni uporno, i dalje, neodoljivo tvrde da to kao posledicu daje nepravilne redove reči, nemoguće umetljive a ipak

umetnute rečenice, široke spektre neracionalnih činjenica za oblast ordinarnog početka, da se, ovo su rekli tiho, migolje pregršti psihičkih karika-turista, isečaka kojih nisam ni svestan da sam izlepio. Prilično intimne stvari koje bi vrlo lako mogle da te ometaju ka tvome putu da te izaberu pošto si toliko blizu, pripazi malo, nisi više onaj stari, vrati se starom, vrati se i odbaci početak. Možda ovi maskirani konzervatofili u pojedinim slučajevima što su se ovde zadržavali preterano slučajno u slučajnosti svega što nije nimalo slučajno deluju obuzdavajuće i navigatorski. Uvažio bih im samo one podvučene nelažljive korenove. Ostalo me ne interesuje. Maksvel je još davno rekao: mogu da ti puše. Početak je ono što svako hoće, niko nema, svi rade, svi grabe, niko ne daje i svi otimaju, opet početak više nije ništa jer su svi dobili nešto, to nešto je naravno ništa u vidu prepolovljenih i izujedanih slogova. Neki su, dakle, nasledili ono po-, neki -če-, a treći koji misle da su zbog kvantitvosti izvrsno prošli, -tak. Istina je da se ne sećam svih upotrebljenih reči, ne lažem ako kažem da ne znam da brojim pošto ne znam koji je procenat u fondu ostao neiskorišten, loše ne bi bilo nagovestiti da sa dubokom mučninom iskucavam početak koji mi se ne sviđa i da gestom pokušavam naterati sebe da prihvatim ono što ne volim i što mislim da je loše. Medicina bi recimo dodala da je takav smer pravilan za onog koji se izvlači iz otuđenja ili insolacije, odabrano pravilo ludaka, da, nas ludake ubiva vaša normalnost, ako još jednom budem čuo o onoj spontanosti kojom se toliko cinički izvlačite, pokazaću vam onu drugu stranu prirode, matematičku razliku između sveta i prirode. Šalim se. Nisam toliko uobražen, eto vidite, i kartice ekstra kvaliteta možete sada kupiti u bilo kom kiosku, za vreme praznika čak i po sniženim cenama, patentirao sam i omogućio vam održavanje prijatnih naslada o samootvorenosti. Zauzvarat neke izdavačke kuće obradovale su me odobrenjem da će mi objavljivati i manje dobre radove. U kojim se ispoveda o pokušajima. Hajde, pisaću bilo šta, koještarije, ionako ću u sutrašnjoj analizi izbaci nepotrebno. To vam je ono kada želite da pišete o nečemu duboko isplaniranom, ali trenutkom vam se ništa od toga odjednom ne uklapa u psihu kojom se nadate da ste samo lokalno zaraženi. Šta zatim radite? Ispresecate pozitivizam suprotnim, uklapate strogo zabranjene stvari. Dakle, Je l' si rekao mami da pušiš, tati? Iz knjige leži naslov: metodika rešavanja matematičkih zadataka. Kupio sam danas dve pakle karneksovih pašeta, no, jogurt u kombinaciji sa slatkim lukom više mi je prijao. Cede plejer radi kao i obično, sada je na slipu. Pa o tome se radi. Sve slike vezane za sfernu trigonometriju moraju se posmatrati istovremeno i najčešće uz modulaciju glave koja se krivi i trudi. Pa,

Je l' si rekao mami da ... tati? Invarijantno ćemo ostaviti za drugu priliku, a inercijalni sistemi, oni ne postoje. U ovom delu se ne priča o ezoterijskom. Geniji i apostoli, i još nešto malo o autoritetu i imanentnoj teologiji. Jučerašnji meridijan doneo je nov talas nervnih slomova za mene. Uskoro će takmičenje iz fizike. Mislio sam večeras da uzmem nož, sanjao sam dalje da se lupam motkom po glavi. Zašto kad ti govorim o jednom ti pričaš o drugom? TaJNa, @nja, Ana, i Asur bili su ucveljeni. Prestao je da misli na nas.

Zatim je sigurno da njeni podvizi nisu u mnogome uticali ka ispunjenju principa urednosti i nekakvog ortodoksnog reda. Četvrtak je bio, u sumnji sedmodnevne besmislice ovo je valjda organ prema kojem se najupornije odmiču ruke nadanjem ni u šta novo, i podsetio sam se kako je to primati poruke. Jedna bi mogla izražajnim uzvišenjima da dezintegriše načinjen bilans u moru neintenzivnih predrasuda, u krateru mišljenja o nepoloživim ispitima i dubokoj heterogeničnosti.

- Neka Mira juče je zvala - , rekao je to jutro, - dolazi busem u 10 : 30.

Sedeo za izobličeno izduženim stolom, cedio crnilo iz šolje koje je trebalo da me razbudi, u stanu svakog fabričkog jutra tu smo bili do 9 sati, sa gazdaricom u društvu činio sam se još manjim, još neutralnijim. Nisam želeo reagovati pred uopštenim i bezličnim pitanjima u množini, dozvoljavao sam sa lakoćom u izrezanim znojnim dlanovima od uobičajnosti da uvek udovoljava onaj drugi, pa bih tu klimao ne gledajući ih ili bih samo držao pogled u crnini, po balkonima viših zgrada. Nisu zato primetili odmah kako sam ih gubio iz sluha kada razmišljah o Miri, jadnica, znao sam je iz rodnog mesta, bili smo četiri godine prijatelji, takvi da smo se delili jedino u neophodnim trenucima. Morila me je pogledima simpatičnosti dok smo bili nadomak jedno drugom, razdvojeni radnim tablicama i multimedijalnim računarima.

Bio sam se, pa recimo malo nesigurno, stropoštao iz dnevne sobe opijen i zatamljen mislima prošlosti trudeći se u prisećanju bilo kakvog momenta koji bi, ako ne opravdao razmak vremenskog hira, onda barem oraspoložio primaoca i naveo ga da nekako reaguje kao da se ništa ne dešava. Osećao sam tek kad sam napustio zgradu, jer sam neretko kasnio u odnosu osećanja i prostora, kako su se njih dvoje, Mlada i prijatelj Milešević, pogledali u nadi da me na takav opskurdan način dokuče, oni su samo želeli da se ponašaju poput ostalog sveta za jutarnjom kafom, ili bi se to moglo reći samo za

njega, pošto je umeo mnogo bolje sa ženama i gazdavicama uopšte. Pravio se da uživa u njenim tračevima iz učestalih, popodnevnih čajanki. Ostavši sami upitala ga je, već sam, čini mi se, prešao nekoliko važnijih raskrznica i smoždio lica nervoznih, neispravnih vozača, na takvo najogavnije pitanje izrecitovano gotovo svakog trećeg dana smešio se, zapravo, cerio se sam sebi kazujući time nenaprednost starice i preplitao neke od kombinacija nimalo novih beogradskih reči.

Vremena će biti govoriti sa njom o čemu god zaželiš, pomislio sam, razjasnićemo te naše stvari prošle. Kažiprstom dodirnuh obode gornje usne, donja požele da ga takođe dodirne, tako se zatim prevali na dva simetrična grumena, oči obično tada prividno iskolačim i dobro promislím senkom zvučnih i mnogih sirena u okolini da li je, dakle, bilo ma kojeg zajedničkog sadržitelja prošlosti naše. Zaputio sam se ka parku iznad glavne autobuske stanice, smestiću se između boja opštepoznatih naučnih intervalnosti, biću tu i u slepilu dok raspravljaju o manama antipodnih oponenata imaću vremena da pokušam poravnati utiske, uobličiti formaciju smirenosti. Na moju veliku nesreću čak je i časovnik biologije počeo da galami, stomačna gorčina čiji sam ukus i jačinu već sasvim zaboravio. Kroz ruke mi sve prolazi, možda sam čak neurotičan, ali ja mrzim neurotične i one sa problemima oko kojih sam uvek bio. I Mira je jedna iz mnoštva, ne bi se primetilo da je iz mog ili tuđeg, mnoštvo beše onaj uveliko prostorni peron na kome se u maršruti ka kraju života monotono čeka. Stizala je uskoro, vrlo blizu moje razmetljivo pokretne kulminacije što nisam morao pamtiti. Pre toga zatražio sam potrebu da krenem ka univerzitetu, možda je trebalo da struka nadjača osećaj nestabilnog poleta. Da bih stigao, morao sam dosta koračati, zato bi me kolege smatrale pravim uljezom u metropoli, uradio sam tako jer sam bio povratio slike vezane za prvi dolazak, kada sam se stideo da uđem u tramvaj i budem žrtva nastranih kočnica. Zaboga, unezverio sam se, pa Mira mrzi Beograd i slovensko - latinoameričke komplekse. Pružio sam korak. Gledao sam i začudo, širio se po zemlji sve dok nisam shvatio da zamišljam stvari, pokušao sam tada da se prebacim u tihe, lagane dane, pred buku koja leči jer sam našao nakratko vremena da razmislim o životu skoro rasipničkom što vodim ovde i još jednom ustanovim da je on ubedljivo pravi.

Ona dolazi odatle, znači ona je simbol mesta koje mrzim, od kojeg sam jedva čekao da pobegnem. Istrovana provincija još je davno prestala da funkcioniše prema svim pravilima o valjanom bivstvovanju, o načinu mišljenja o raskršćima osobe nisu imale odgovarajuće vidove i voleli su prokletu obnavljanje svetova

generacija. Više je godilo kad bi nemotorni deo stanovništva komplimente davao mladim naraštajima, cvetali su istruneli mozgovi, naravno koliko su mogli, a ponašanja postojala su krajnja i metodički nedopustljiva. Postavlja se pitanje da li je svet sa kojeg sam dopreo razvijeniji, da li je dovoljno unapređen kalupskom kulturom, obrazovnim predavanjima za široke narodne mase, ali ipak ne izvan forme provincije, lokalnim i jedva finansiranim, kontradiktorno frekventno forsiranim uxbenicima o redu. U glasovima reč je uvek stajala velikim slovima, po listovima i formatima naslaganih udubljenjima što su se povećavali u zavisnosti od godišnjih izdanja stajala je podvučena i podebljana. Opet, sve su to ostvarili pomoću mene koji nisam izdržao. Pošto su primetili moju usku struku stabilnog izgovaranja i kratkotrajno horornih podrhtavanja u šumu glasa, postali su još gori, plići, smatrali sebe toliko odgovornim za mene ne shvatajući da sam već tada komotno mogao slediti ulogu prenosa, komandovali su ograničenjima, činili izgovore o bezveznim, samo meni dopustljivim, strahovima. Deranja u polutoploj zemunici, nagli pokreti u podnevnim nedeljnim časovima, pretponoćnim testiranjima, i najužasnije od svega, veličanstveno onemogućavanje i beskrupulozno štampanje tabaka. Namerno sam zaboravio da kažem kako ne umem čitati vedro iz "umotvorina", čini mi se da su mi oči u prisustvu stalno ispadale cinične, a kamoli da učim napamet. Iznenadili su se i jedino stigli da pored šalice izrezanog slatkog luka izreknu: "Zar nas napuštaš?". Kada nanovo pomislim, vrlo retko, nisam imao nikakvog razloga upamtiti ijednog od njih, pogotovo ne onog višeg, premda najednom zaboravih koji je to bio, možda me je način sačinio ovakvim u prezentu, još uže verujem da je način vremenski zahvalan; njime bi se mogla zagarantovati putanja ka preranom osamostaljenju. Sve je u takvom sistemu krda podsećalo na prerano, prerane misli, prerane reči, ozbiljnost i ocenjivanje, upoređivanje na skeli iskustva i nezavisne pameti o opštoj potrebi tih i takvih celina. Ispada da su taktički isplanirali mržnju prema njima samima i neprikosnovenu blizinu pojma "postati čovek" i te mržnje. Ako je to istina, i najobičniji primer živog kriteta rešio bi da ih nazove klonovima ljudske veroispovesti, milosrdnosti. U snu zamislih da tu robotsku varošicu poredim sa eksplozijom i rascvetalosti u izgledu nekadašnje sinteze vode i vatre, sve to u trenutku koji je uslikan, tj. isfotografisan, ali to bi bilo delimično tačno poređenje, duhovni procesi nemaju veze sa ukletim izgradnjama, veštačkim, nepotrebnim nadmetanjima. Iako je malo pobijena sadašnjim reformama, mislim da se tamo još uvek nadimaju, bezgranično pucaju crevima i ispočetka debljaju putem isključivo neljubavne ljubomore,

očito da su bili protiv uvođenja, konzervativci što žive u svojoj izolovanoj imitaciji. Dovoljno je da sebi potvrdim kako bog za mene, znači Red za njih, i da ih čujem kako u toj zabludi upoređuju moju reč sa Haosom, stalno sam podsećan na to što držim u sebi i na razliku između toga i onoga šta prikazujem i emitujem kroz jezik i udove. No, većina opštinskih svetova glasala je i opštom većinom odlučila da do deekvipotencionalnosti ipak dođe, sviđa mi se što je planeta sada virtualno izuvijana i što se više lokacija u prostoru i vremenu međusobno poklapaju. Naučio sam da opstajem ne ometajući nikog, iskopčao sam životinjski vukući linije od rodnog mesta, izbrisao ga sa razumskog horizonta. Stvar što je ostala i smeta mi je nešto što će me uvek pratiti i stojati uz. Inicijal će većito retroaktivno izveštavati o prošlim ljagama svih žitelja te vrste inicijala, spominju mi, i pokušavaju da komuniciraju, da me opet obuhvate, ali jačina režima novog poretka to ne dozvoljava. Činilo mi se da se krećem, stajao sam sve vreme u jednom mestu na domaku parka, univerzitet se nije dao ni bujnom maštom stvoriti, paralisao sam se tako da će objekat tokom priče ostati u paralelnom mraku, iako četvrtkom kao asistent vršim ispitivanja o bizarnim sazveždima, a kao mentor potpisujem radove mlađih grupa. Da li je moguće da je Mira samo jedan od njihovih glasnika koga pokušavaju da izruče u bezdan moje moći?

Uzgled, do 9 : 30 Mlada je u stanu bila oprala keramiku i uslužni porculan, vratila ih u vitrine koje je prijatelj Milešević nazirao izdaleka provetravajući poglede i zauzimajući stav kreativnog stvaraoaca. Ni takav vizuelni portret nije mu odgovarao i nije uticao da se poslednjeg meseca pojavi išta produktivno iz njegovog pera. Da, rekao bi, produktivno, važno je da zamisli pravu temu, da se u njoj opusti i potpuno prilagodi liniji svog stila koji se mogao oblikovati prema karakteru svake teme koju je osmislio, ipak je u želji da što više piše, i što više misli dok ispisuje sklopove spoznao nijanse jednog te istog stila. Očaran i vrlo rano zadovoljan što je otkrio tako nešto prelistavajući stranice u rasponu vremenski širljivom. Naime, prepoznao je sebe i trenutak opisivanja kako u novim, upravo formulisanim delima, tako čak i u onim starim, odavno zaključenim. Kad ispiše i dovrši nešto, u stanju je bdeti nad istim, zatim po nekoliko nedelja diveći se i opet analizirajući umeće, jačinu opisa nekog trenu ili događaja koji je osetio. To bi ga tako i nerviralo i snažilo, upravo, kako je to vreme možda nalagalo, razmišljao je da li će ikad nastupiti osećaj nedražesnog presušenja i kako bi on, sada toliko zanesen i toliko u svom svetu zadešen, mogao to psihički pratiti. Ne samo to: njegove teme nekada bi po insceniranim

pojednostima prevazišle ličnost i konkretisanja pa bi sami pokušaji prebacivanja zamišljenosti na realni svet zvučali previše ispred ili iza njegovog načina. Zato mu se desi da napiše količinu, izgubi se u njoj, pomuti, ali ujedno propadne padom čiji udar naslućuje nešto kasnije. Posle divlja, cepa, i ni dugotrajne šetnje što se više veštački i u žurbi čine ne uspevaju pokrenuti profil. Što je više razmicao susedna stvaranja ispunjavajući to vreme čitanjem knjiga, naročito filozofskih, gubio bi nadu i usađivao sebi prividan strah. Zamislio je beše temu, ona ga je snažno obuzimala, činila od njega fanatika najgore vrste, i bojao se prazninom da je isporuči hartiji. Stoga je u međuvremenu izidao desetak međudela, dok konačno svojim znanjem a više snagom nije proizašao iz kao vekovno planiranog poduhvata. Moglo bi se reći da je pisao donekle dnevnički, no sve je to na svojstven način izmenio, pretvorio značajnosti života u forme kratkih priča koje se, pričao je, više iznutričnim odlikama nego žanrovski tretiraju u fantastiku. Nastupio je prasak vrata i sva staklad iz Mladine garniture smoždena je kratkotrajnim duševnim opaskama. Povraćeni etar iz preseka nekakvih neorelativnosti sobe nije uspeo proći kroz uši, niti stati u mozak. Zapravo, molio je da mu se tada bar jedan dovod uspostavi, da ga miris iz svere minimalno podseti kako to prskaju prekretnice. 9 : 35, pomislio je, gubim vreme.

Odjednom su se bile sručile sve noge preko neočekivane atmosfere umornosti, klimavih sedišta sa trupovima kao onim probuđenim ili odleđenim u trenutku doticaja nekog sveta koji nam je nadomak za par stotina svetlosnih godina. Desilo se da sam je prepoznao u padovima i unutrašnjim oscilacijama po kratkim stopalima što se usklađuju ravnomerno jedno iza drugog prelazeći neravninama i presecima nekoliko uskomešanih vrsta zemljišta, od sada miroljubivih temperamenata slovenske spokojnosti i zdravorazumnosti ekvivalentnih latinskoj, odnosno gaučanskoj pokretljivosti i istrajnosti, gazila je nesigurno opijena slojem betona, jedinitelja narodnosti. Naslonjen na stub vazduha, na oslonac bogovskog šaltera, zamišljao sam se otmeno u obrazima koji bi se brzo pretvarali u nabrekle nivelacije mekih i čednih jagodica neposredno pre istovremenog osmeha, glas koji je ispadao kroz red vlažnosti među negovanim zubima odugovlačio se ne nastojeći ka obuzdavanju, a definitivno prekoračivši granicu obuzimanja moga smisla, nekad je zastajkivao preko sitnih zaostajanja a zatim nanovo gromoglasno nastavio. Oči bi prečesto skupljala i slušajući drugog primećivala je kako joj nebeski dah pauzira u tragovima, u vodenici najavljivali su se cakleni biseri, niz simetričnu i još uvek dugu, tamnu kosu koncentrovale su se kapljice tečnosti sreće, zažaljenja, uvek

neophodne i dobrodošle prijatnosti, opet me je uhvatila za ruku i nadomak mojih prstiju prostiralo se isto staro prstenje vremena koje je volela i pamtila, te detalje minijturnih ornamenata poznavao sam napamet, sećanje o više smešnom nego stidljivom izvlačenju dlanova iz prostora oivičenog mojim telom kada bismo prilazili centralnim mestima neke provincije nailazilo je instinktivno. Dišite među zarezima da biste osetili, prijatelji. Već smo hodali a ona ne beše mirna pogledom što je kružio kuda god je mogao da sagleda pojedinosti bar malih pozitivnih promena ovog grada, kako je razmišljala u svojim skromnim virtualnim kružićima, da je mogla, činilo se, prelazila bi i preko preduzetnih oblakodera samo da se zadovolji koordinatama novog dana. Tek pošto sam prozborio da su platnene ležerne padine iskompleksiranog Beograda lake i da gode metabolizmu odsutnosti, kako će uskoro, jer smo nadomak, imati prilike da se odmori i povrati, ona mi upriliči, svu celinu prilike, i videh potpuno jednolično kao nekada.

- Ulica Čile? Nije li ona vezana za čuvenog Borhesa?
- Ne znam. Je l' to neki naš drug iz detinjstva?

Bio sam sreća, blaga ruševina blizu obrva, znak kao univerzalan privezak raspoloženja, potajnog stiska kojeg kontrolišu razdvojeni kutnjaci. Bez veštačkih sredstava, bez ikakvih manjinskih podsticaja u šištećim kapsulicama, krivudavim praškovima što se teškom mukom ispiraju sa brazdastih stolova, samo jedna jedina stvar oko tebe, okružen i najprijatnije oklopljen. U materiji sam veličine onog najvećeg, najvrednijeg bogatstva uopšte ispunjenog, uslužno zaključanog čovekovom rečju, neograničeno prelepom i nezamislivo sveobuhvatljivom kraljicom na prestolu sklopljenog od morfema nižih, mada kategoričnih svojstava. Pozadinom grada ili prestola padaju nedovoljno pametne ideje, tzv. neprirodni sistemi glupih i nekoristivih referencija, pada sve ono što je oduvek mrtvo i što se do tada bezuslovno koristilo u cilju razrešavanja kakvog sprega sila nekolinearnih komponentnosti pred dvodimenzionalnim grafitima i razmišljanjima, nestaje pružajući se ka beskraju koga rešavamo. Klasika se u trenucima sreće opštih ljudi okreće prirodi, približava tipujući sve više na dosada nepominjane podudarnosti igračkih prioriteta nevezanim tipičnim ograničenjima njutnovskih veličina. Nije zaista bitno koliko je onaj što isformulisa i razdeli jednačinu prirode mislio na megalomno ili minijturno raspoređene kvante svih svetova i svih literarista sličnih karakteristika, nije bitno ako je imalo pogrešio diskutujući o moralnosti i pokušavajući usavršiti veštine

umećivanja psihopojmova, jer shvatali su tada svi, uopšteni stadijumi iznikli konformacijama zdravog planetoida, elipsoida, da je život isto što i svet, da se, dakle, život izgrađuje visokodimenzionalnom linijom veličinskih brzina na čijim ivicama datiraju dva zakona. Takođe, svima nam je jasno da se već poboljšanom pluralnošću izuzima striktno zavođenje bilo kakve ograničenosti, stoga i pomenute graničnosti, ali dakako linija opstajanja zauvek ostaje, datira nam samo da izgrađujemo po njoj, po pravilima koja su više nego dostupna i većito neiscrpiva. Da li je žalost što svaki delić moje ličnosti, ega koji ovoga časa buja, po mnogim rečima izvan plovnih i temeljnih stubišta poreklom iz knjižnica o čeliku i armiranom betonu, više nego što se zahteva, da li je našao procvetati korenom starosti i pronađenosti a venuti iznoseći novine i buduće organonske, samerljive površine gledišta? Opusti se jer ovo je jedna od radnji koju si želeo danas da obavljaš, da pišeš između nauka. Da li si posebna ličnost već sada, da li ćeš posebna ličnost postati ipak mnogo kasnije? Da li zaista osećaš kako ispadaš iz mnoštva drugih, kako reaguješ ljubavlju nekom prirodnom i nalik milosrdnom kada pred tobom stoji jedan činovnik što želi dopreti i postati deo tvog izgrađenog sistema relativnosti, možeš li pouzdano prizvati baš sve takve pozadinske glasove i reći im da je objašnjenje u tragu jednog vremenskog kapaciteta, receptora vraških dužnosti i nekonkretnih misli adolescencije? Hoće li poverovati? Vidite, u prostirci dostignuća mozgovog priličnih, u stvari, prema obličju pravca njihovih pružanja nastaje apstraktno fiksirana brojeva prava, dok presečnu, polarizovanu uporednicu ili simetralu na apscisne pronalaskes čine zadužbine uslova iz kojih su izvedeni svi ti negativnoinverzni pronalasci. Ono predstavlja dekartov koordinatni sistem ljudskih i samo ljudskih razmišljanja pošto obe "linije" u principu haraju i proporcionalno se po izdeljenostima povećavaju. Rezultujući grafik funkcija objašnjava se prisustvom sreće koja je besprostorna, jer sve što je unutrašnje ljudsko upravo je takvo, neograničeno i matematički neskromno. Model predstavlja samo moguću sliku, možda čak ni sliku, možda ipak samo funkcionalnost i laičku fiziologiju. Bio sam sreća i sredstvo, sve dok...

Bezuslovno je oduševljena spustila ruke na meki madrac. Raširila ih je raspinjući se i nadimajući se u ekstazu ustajalog mikroklimskog vazduha, kao da pokušava pravilno ženski izdejstvovati radnju između potrebe i molbe. Slobodno leži, pripremiću ti nešto, ona se osmehnula a usne su doživele kratkotrajan trzaj pošto je udarila u neočekivano smežuran perjani jastuk, sa sobom je jedino imala umanjenu putnu torbu, onu što sam je stavio

odmah tu do nogu kada je posela. Nju je odgurnula, pomalo uzdrimala videvši nebo neomiljenog mesta kroz dorzalno spušten prozor beline i providnosti. Kao da je malo progovorila očima naizmenično spuštajući i dižući zaštitu, pomalo cinični ili posmatrač subjektivan prema ciničnom rekao bi da je Mira donekle uobražena, granična, strogo ograničena svojim stavovima i mišljenjima koje, eto, može da se desi da prikaže sitnim fijucima. Nekako sam svo vreme iz nedaleke i prispojene kuhinje pomišljao da joj lice toliko crta, samo novih crta iskazuje, želela bi da ih ovde razblaži, znao sam to, ranije smo često pričali i pomenula je da joj vrednost lica opada kada je ne slušam ili ne obraćam pažnju, znam da je neke stvari želela možda i da izbegne, da ne dozvoli da do njihovih tumačenja stupi ma koja osoba. Hteo sam što pre sestti tamo uz nju i shvatim kako se u trenucima usteže izgovaranjem, intimni pribor njenog večito u emocionalnom smislu nemirnog života. No, indijski specijalitet koji sam joj bio pripremio i zamalo odneo nije stigla da omiriše, već se bila prebacila, a para iz suda uzvisila se nejednako i bolešljivo, duhovno režeći đavolski, ali neprimetno i nečujno. Zapretio sam mirisu da se ne širi i spokojno morajući napustio nadnice izvitoperenih stanova, balkonijada. Samo nakratko, dok nisam osetio da se usnulost prikazivanja, projektovanja planova o ljudima koji su mi potpuno nepoznati, destruktivno krojački privodi otkupljenju.

Zanimljivo je da dok koračam stičem utisak translatorne prisutnosti a individualne zaostalosti, vidim sebe posmatranog iz magli prolazničkih užurbanih vesala, mislim da mi se bilo koji pokret preuračunava u neko carstvo reči što se zove kriterijum i karakteristika.

- Izvinite, znate li gde je SKC?

- Ne znam.

Maloletni tuđinci skoro kao da su umirali od smeha hvaleći još po stoti put učinke tipičnih uzdrmanika, da, ja sam pravi žitelj; prolazeći betonskim zavijucima, popločanim trgovima možete me videti kako se što toplije oblačim kada ulaze vrela vremena, da sam pognut i zaboden u nepromenjivom i prilično karikaturističnom položaju ne izuzimajući zategnute ruke u podužem kaputu, ali i mantilu, usta su mi uvek zatvorena i čvrsto rešena da ne razmišljaju. Sve ostalo ide u zemlju. Na trgovima nekad podignem oči.

- Evo ti, izmrvi to.

- Hoću, tata, odmah ću da uradim, ali reci mi...

- (...)
- Reci mi o smrti.
- Vidiš li one sa šeširima i motkama?
- Jasno, tata.
- Njih nazivaju penzionerima.
- (...)
- Pa, eto. Jesi li izmrvio?

Univerziteti i samoposluge naizmenično su raspoređeni u ulici, između ostalog postojane su posebno poznate hamburgerije montažnih sedišta i metražni ulazi prebuxenih radnji gde sam najčešće kupovao pretfestovski suncokret, a i boksove sijalica sumnjivo nanetog volframa po Mladinom nalogu. Cvetaju nauke među smrdljivim mirisima prosutih začina, prelivaju se staklaste boje krilnih mehanizama sa drškom, čistoća i pedantnost, uzvišenost i uobraženost, monoteizam i praktičnost pripremanja. Ako tokom hoda na prvoj samoposluzi zatekneš reklamu na španskom, na sledećoj, zbog ispresecanih glomaznih ustanova, skromno iščitavaš srpske reči, dužine u razmaku su tačno tolike što je nova potvrda i stabilna prilagođenost deekvipotencijalnog sistema, baš kao što čuveni ogled opšte teorije neutrališe uslove nekakve inercije. Ovaj tako suzbija nakaradne i melodramske provokacije. Na jednoj je ispisano u marketinškom obliku: takmičenje iz fizike za srednjoškolce održaće se sledećeg četvrtka u nekim od okolnih zgrada vaše omiljene ulice. Rekoh, ne bi bilo loše da uđem u nju baš iz bezveznog razloga, kupim Miri cigare i neuopštene namirnice.

- Zato što moram.
- Kakav ti je to razlog. Pusti me da vodim svoj posao kako mislim da treba.
- Niko te ne sprečava, samo kažem da si u normama preambiciozan, a time preagresivan i neosvrtljiv. Znaš do čega to vodi, zar ne?
- Ako misliš o licemerstvu koje tu i tamo...
- Tu i tamo? Pa, vidiš li šta si učinio od parlamenta, više te ni ne slušaju čim čuju da izričeš teško zapovednim tonom, ako primete da su ti se oči iskolačile, koža izbezumila. Vide li oni načelnika ili životinjskog čoveka?
- U čemu je razlika, molim te?
- Bar malo im skreni pažnju na mogućnosti, na činjenice koje treba da kreneš da izlažeš i prilagođavaš ih uz momentalno

objašnjenje, obrazloženje u doimanju profita državnog buxeta, svi ti ministri industrijski i dalje privredni...

- Oni su budale, glavate budale.
- Ne slušaju te.
- Primetio sam da po stolovima dok govorim urezuju adicione formule, funkcije naizmeničnih struja i prigušenih oscilacija.
- Dakle, već je prekasno?
- Srediću ja njih. Danas ću govoriti o redukciji, o višestranosti skupštinskih lica, to će im malo uterati, znaš.
- Čula sam da mogu da te smene?
- Molim?
- Čula sam da žele da te smene?
- Evidencija mandata, to mi niko ne može oduzeti!
- Čula sam...
- Prekini da slušaš, kako ti nije jasno, ti kao da ne umeš da razlikuješ istinu od laži.
- Pravo da ti kažem nemam ništa protiv tvog pada.
- Nakazna ženo! Ko si ti da mi tako nešto govoriš, sigurno ne ono što bi trebalo da budeš.
- Odvratni pedofilu, znači tako?
- Tako.
- Evo ti.
- Jebem ti... Gubi se dok te nisam... (ustaje, odlazi i već je na pola puta da je pregaze argentinski NISSANI)

Za susednim stolom sam pušim. Tada sam prvi put zapalio i vezano ispraznio kutiju MORE -a, Mirinih omiljenih. Mislim da sam to učinio onda jer sam se osetio prijatnim, sećam se da sam u stanju da osetim kada ugao dijagonale menja intenzitet u negativnom smeru, da se ceo ambijent prilagođava i odjednom nekako lebdi iznad čela. Zavalim se, pretvorim u oblik plastične stolice i posmatram nebo. Gore je sve u redu, prijatno podzemna atmosfera bledila i ostalih boja mojih ljubavi. Tamo gde su trebali da leže golemi nimbusi iz dečijih snova o poslekišnim polukružnostima, tamo je njihovo prazno, jednoličnost po parsecima daljine, jednolično i savršeno pričljivo. Nema nikakvih prepreka prema istrajnosti zamišljenih želja, štaviše, slobodni ste zaobići monopozačinu prošavši ispod nalik lepršavim i poluizrezanim hartijama po kojima se bune i neusklađuju voda i plavo, i našavši se iza, po prvi put stvarno na poleđini uspravno naslikane dimenzije, iza neboderskih podloga, osećate umeškoljeno. Zato sam propužio, zbog neke svakodnevne periferije u koju više niko ne gleda, čak i prividno pokretanje zračnih tačaka postaje prepušteno,

sve to kad ja imaginacijom upirem na mesta koja se tek u mračnom delu spektra naslućuju. U ustima mi beše ta stvar i zapara između desni i zuba dešava mi se. Pomislio sam, i Mira je morala osećati ovako i u blizini tog trenutka stigao je projektovan pogled devojke koju sam ostavio na ležaju u obliku tananog končastog snopa što para nebo i suočava se izazovno. Za to vreme za koje je putovala svetlost san je već morao biti pri kraju, uskoro će samo nakratko pomisliti o vrtoglavici i zbunjenosti u vezi prostorije gde je odmarala, protegnuće se i opet udariti glavom u jastuk. Biće kao da se nije protezala. Tračak očiju mojih sevnio je odmah, prekratio liniju, da bi požurio da ponovi radnje koje je malopre izvršio.

- Hoćete da kažete da opet nemate sitno?
- Samo mi već jednom dajte tu prokletu paklu, molim vas.
- Može li kartica u zamenu za kusur?
- Kakva kartica?
- Ne znam, ovo je poslednja, nekakve kapsule, mislim da je naslov slično glasilo, nalepnica je oštećena.
- Samo dajte i da...

Mira ujedno a možda već i tada beše pričala, a oko sedmicu kasnije čak i bila u zagrljaju prijatelja Mileševića koji je u ženska nedra prosuo napitak što sam ga onomad pripremio i zabranio. Bilo je to pouzdano kako sam ne zadugo zatim stigao u stan.

Opet je verovatno zapala istovetnost, možda i nije, ali uopšteno sigurno jeste, pošto su me svi dani što se uzastopno nižu podsećali na prvi, kada je bila stigla. Izdešavale su se u preskočenom periodu neke stvari za koje je Mira tvrdila da leže u granici čudnog i bolesnog, ili bi kao novi oblik mogli reći, zavrnutog. Sve u svemu, zadivljujućeg. Njih dvoje su bili zajedno, a upoznala je i Mladu sa kojom se lako, zaista lako ophodila, nešto zanimljiviji su postajali jutarnji skupovi. Mlada se neočekivano u poslednje vreme budila rano jer, kako je odgovorila, čuje neke sumnjive, i ne znajući kako da ih opiše, nazove ih elektronsko signaliziranim koracima, donosila je dnevne novine zbog Mire koja ih je najčešće obuhvatala, crpela. Isto sam sedeo, zapravo možda bio nešto veći, gledao sam u kafu, nekad u Miru porumenelu i cvetno promenjivu, uvek u prozore iza kojih su se sada gradila postrojenja neobičnog oblika ispunjena pokretnim, letećim i deonim kutikulama, rasipljivim po četvrtima proizvoljno bifurkisanog grada - aerostanice. Mira je rekla da joj se sve to vrti kao u svetu insekata. Štampa je pisala o nekakvom umanjenom skandalu što se tiče provale u jednu od beogradskih robnih kuća od

prošlog četvrtka. Navodno, pošto su kriminalci pokupili nešto malo sintetizovanih proizvoda, a poveću gromadu kasenih utemeljivača, oštetili su, valjda u pokušaju, magacinska vrata. Iza njih, kao kolone glinenih ratnika zaboravljene dinastije, postavljeni su bili paketi elektromagnetnih lutaka visine oko 15 decimetara, nekolicina od dvadesetine otpustila se i prebegla u život. Na njihovo kretanje se ne pridaje mnogo značaja jer je problem, odnosno mehanizam ograničen, traje nedelju dana a potom se baterije potpuno depolarišu. Lutke su uglavnom miroljubive prirode i smatra se, kako su programirane po uzoru na vekovečno idealnu prirodu konstruktora, da će se u toj primarnoj nedelji postojanja ponašati jedino abzorvirajuće i modelirano u sinkopama viđenih ponašanja. Ovde su doneti iz neke od provincija. Ljudima se savetuje da deluju normalno i bez strahovanja da će se nešto dogoditi ili da će se bilo šta u ovom slučajnom svetu pomutiti. Kada indukcija prestane, oni će se zaustaviti, a mi ih nazad dostaviti.

Odlučivši da zaleđe tog prvog dana provedemo među zidovima spremljenih i posebno uređenih soba otvorila je rasklapajući i zaliskom kose napregnuvši se pogleda prema meni, naslutih da će o nečemu izlagati, hladan kao ljubomorni ogranak nisam želeo da primeti kako očekujem to već duže vreme, kako sam se opet ubacio u monotoniju, vrhunac što sačinjava jedan od tendencijalnih pravaca života, kada sam je ugledao zajedno sa njim polusvestan i polusrećan, da prividno pokušavam da ne strepim od sitnica koje se sprema da izvuče iz nužnog predela. Još jednom me je ugledala, ugledala ne pogledala jer nije znala da mi je nezgodno kad sam video manjine u njenim rukama sitnim i naravno detinjskim, pod nekom nalik nezakonskom silom desilo se da mi se ta ruka držeći prlja i ne čini na momente više tako predivna. Prepoznala je budućim vremenom novinu u psihičkoj oštećenosti, vrlo brzo i nalik povezano sklopila je taj paket upiranja, a stavila pregršt sijasetstva na sto negde u područje žičnih daljina čajnih posuda, ležao je digitalni zapis omiljenog LP -ja dogmanstar, nekoliko glavica slatkog luka, pismo i list hartije koji je nešto duže pridržala i govoreći mi o priloženom i nepriloženom što je zaista trebalo da naslutim, pokretala ga po trigonometrijsko zanemarljivim fazama. Rekla je, bila sam, slučajno, stvarno slučajno sam ih srela, ili su me našli, oni su mi uputili da ti dostavim, ne, rekli su da te podsetim, podsetim i pozdravim, da po hiljadu puta izgovaram glasno tvoje prezime, reci mi što bih to činila, ti ih se sećaš, zar ne, da niste u kakvoj zavadi, neću da se mešam, možeš mi se poveriti, ugrabili su me baš neugodno i ponašali se glupo, verujem da su ti poslali novac, trudna sam. Bili smo sami. Prska sijalica. Kao

da je sve bilo isparilo, možda je nestalo struje, ni građevinske mašine u bliskom prizemlju nisu se čule, Mira je rečenicom izdala veliku zapovest tami. Stvarno je bilo mračno, izgleda zaista neki kvar, indoktriniranost u kartici. Njena prilika dohvatila je vrelu ušku skoro kad i ja pružajući mi papir. Rekla je, postala sam pisac i kurva, uzmi i čitaj, volela bih da kopam tvojim mislima kad lutaš ne misleći o onome šta čitaš. Ništa ne vidim, govorio sam. Rekla je, tako ćeš izbeći sve vizuelne pogreške, čitaj, to je kratka priča, moj prvenac. U vezi onog..., govorio sam. Rekla je, kurva sam jer sam trudna, trudna sam jer sam silovana, silovana sam jer sam kurva, još uvek ipak znam šta je ljubav, preslišavam se i svako veče obrćem definiciju, nisi primetio da je prstenje izgubilo nekadašnju galantnost? Govorila je na njihov način, zaražena je provincijski kao što sam očekivao. Ali ne potpuno, ume da priča i o vrelom. Sumnjao sam da se dogodilo u metrou, tamo se toliko često svršavalo.

o aproksimaciji sveopšteg

Sve je prividno, svet koji si nam nametnuo ovoj ko zna kojoj rednoj rasi gde dopuštaš da maštamo i ubrizgavamo relaciju neke veličine, ti svemire što si nas nekolicinu nezadrživo odmetnuo sa ambijentalnih varijacija pružajući nam crno. Ni tvoje nejasnoće i tačkaste prilike ne bi pomogle da ne uočim kako prođeš preko puta prljavštinom siv i toliko siguran u prostranost, kontrolu nada mnom, smeješ se u sebi, večni hvalisavče, još uvek vodiš i širiš se neizmerljivo. Zašto si uopšte dostupan bićima, o svemire, zašto nam ne izgovoriš kako i koliko, kuda nas vodiš ogromnim ciframa a paralelnim pojavama? Vitalnost kojom se nehajno u sebi baviš pokreće nas i uništava sve ono što dosad uspevasmo izgraditi, tvoji kratkotrajni uzdisaji, izmenjeni oblici uvek dovode do mobilizacije životnih grupa, opasnost od trenutnog i što je najvažnije, nezakonskog nestanka. Činiš to, pomišljam, nelogično, ne misleći o minijaturama koje ma koliko deone bile ipak ne spadaju u nesamerljive kopule, sigurno poznaješ prirodu vrste, naslućuješ da bi suviše glupo, iz našeg smislenog izražavanja bilo da učiniš nešto van formula univerzitetskih uxbenika, mi bismo, ne znam kako, ali svisli bismo nakon takve preraspodele, beskorisnost kojom bi eventualno mogao da nas skrhaš i pobeđiš izbila bi van kruga i ostala nedokučena. Neistražena, možda preskočena, gomila zakonika, kao da su sva zanemarivanja nenamerna bila, ograničenja razmera nejasnih, možda ogromnih, verovatno malih, sigurno univerzalnih transcendentnosti. Učinilo bi se vrlo veliko sazrevanje i kulminacija sveopšto širokog i vremenskog deteta kome

nikada nije dosadno jer mu nepostojeći krevetac ispunjavaju megalomne i naslutljivo filozofske konture igračkaka i zvučnih zanimacija, svi književnici što su mislili da te pomenom dotiču, koji su svoj mir nagomilali u pojasu rotacionih asteroida što prilaze i odmiču, prete i ne prete. Koliko bi još dugo želela da ostaneš misteriozna, ti nakazo, što mi se nimalo ne dopadaš, mada si žena i rađaš ono čime se zadovoljavamo, sve od tebe vodi poreklo, ono velovno mutno neposrednim putem, a vrline i toliko uopšteni principi ljubavi samo ti se na prvi pogled usprotivljuju, precizno su obojeni i zaslepljuju bezveznjake koji te nimalo ne poznaju. Njih je malo, to je naša priroda, no ti o tome kao da ne vodiš računa, ne zanima te o koloniji što parazitski a ipak impulsivno prodire i želi da izmiri zahteve tvojih negodovanja. I pošto smo otkrili da si žena, ne želimo da nas jačina emocija nepripadljivih našim dimenzijama udostoji vekovne srxbe i vazdanskog istraživanja, mislimo kako da te asimilujemo, zanemarimo, preuzmemo ulogu dovitljivosti koristeći sve moguće resurse ikad spomenute i potvrđene po dnevnicima. Treba da budeš ponosna na svoje latice evoluciono svemirskog recikliranja, ako budemo uspeli, a verujem da hoćemo jer očiglednost nesnosno raste, imaćeš razloga i direkcije da prestaneš u naginjanju terminologije svetlog božanstva, da konačno druguješ sa nama, oslobodiš se simbolične ćutljivosti i prepustiš nam originalna prikazivanja sveta onakvog kakav stvarno izgleda, bez ikakvih optičkih difrakcija iz zrcala očiju zmijskih. Ne ljuti se zato u vezi kapsula.

Bilo na ivicama moždanih komora pod rukovodstvom bilateralnih viših nervnih delatnosti koje je vreme, tvoj neizbežan protivnik stvorilo, ili uz zaobljenja vrtložne i odvratno drevne galaksije, tog stvorenja nama prijatnog što te je bez ikakvog napadnjačkog dejstva izdalo rekavši nam tačno onoliko koliko treba da ih postavimo i konačno zaobiđemo skandal tebi svrsishodnog ciklusa. Nije nam trebalo mnogo da shvatimo apsolutno, to fantastično apsolutno, širenje i sažimanje embriona tvojih unutrašnjih organa, ali smo se zadržali, eto, skoro izgubili tu trku za kritičnošću pokušavajući da konkretizujemo oblik reagovanja kojim bi zahvalili. Rasne nesloge i protivrečnosti što moraju da krase duže su nas inhibirale i uvodile nenadne skupove i zborove o diferenciranju, teorije o odvojenim i prilazima sa striktno naučnih strana, aritmetičkih, analitičkih, samo su delom potpomogle ono što je nametnula filozofija, direkcija svih lokalizovanih puteva istrajnih do konačnog uspeha. Postavili smo time u globalnoj slici svih simetričnosti ikada proračunatih, rastojanjima fiksirali carsku

postojbinu što će postati sveta u trenu kada se, ženo, budeš izgubila, umrla i ponovo rodila jedino i savršeno morfujući, prskajući kritičnom masom, nirvanskom vezom nekog tvog sveta, sveta van sveta. Bljesak i raspad svetlosnog sistema odbaciće rotacione kapsule u kontrapravcu do parasvemira gde će jedna od njih, nažalost samo jedna, uspeti da se održi tih nekoliko, prvih nekoliko sekundi sveopšte evolucije neorganskog, a zatim se ispuštanjem zadesiti u svežem i mladom univerzumu.

Modelirano su skoro istovetne lekarskim, samo što su neuporedivo veće, ni godine dužina nisu dovoljne izmeriti ih; na krajevima zaobljeni, prividno se skraćuju ulaženjem jednog listka u drugi negde kroz sredinu celim obimom. Rotirajuće orbitama koju će ustabilizovati sopstvenim centripetalnim ubrzanjem i pogonima. Nasuprot očekivanjima biće lake, sasvim lake, težine ljudskih igračaka, biće kao da su prazne, prividno usamljene, ali one predstavljaju jedini način evakuacije i spasa. Unutar, u prostoru beličastog nimba, u svakoj od njih biće postavljena poluležeći dva megalomna bića ili statue, ličeće na livene figure olimpijskih igara i biće okrenute prema ivičnim kalotama, nazivaće se natčovekom po jednom od delotvornih filozofa prošlosti ne sudeći o bilo kakvom terminskom razračunavanju. Imaju mogućnost da pokreću ruke i u periodu potrebe skupiće ih i sastaviti u smislu prve interkosmičke molitve. Takva bića samo liče, ona nisu materijalno sintetizovana, stvoreni su duhom rase koja želi živeti i obnavljati se zauvek, baš kao što to ti, ženo, činiš. Sitnice, odnosno mrvice pojedinačnih lobanja u kremastom prašku simbol su jednine koja će se u disajnoj formi otelotvoriti na nekim od još neimenovanih planetoida, polugenetski postupak. Sve se to uspelo na način izjednačavanja, paralelnih podešavanja apstraktnih misaonih hodova svakog živog pripadnika rase, jasno je kako što identičnija naslaganja dovode do manje zauzetog prostora i do ekstrakompresovanog karaktera. Kada se dve antipodne kapsule budu ponele zvezdanim izbleđenjima, crna rupa koja u neku ruku odigrava ulogu postojane i materice nezamislive fiziognomije primiće proizvoljno samo jednu od njih i pridati je obećanoj zemlji, prema tome, nastoji se u ekvivalentnoj količini inteligencije kroz putničke pilule.

Zaista obilan posao, čitavi metodi prorađeni su kako bi se neutralisalo tvoje delovanje, nekakva mučna dubina, bezgraničnost, širina čega se pripadnici ponajviše boje. Mislila si da iako uspemo da izgradimo prenosna sredstva nećemo imati unutra koga da pošaljemo, jer bi se divljalo, ludelo, vrištalo prekoorbitalnim zonama što bi nesumnjivo dovelo do raspuknuća i propasti jedne od jedinih šansi.

Ali nisi računala na vekovno iskustvo i priložene sate učenja i savlađivanja svemirske teologije, svi su imali obavezu koju kasnije nisu ni osećali jer su smeškom lebdeli u tvojim sudovima pretvarajući se u tanane tilakoidne pločice i jedva čekajući ponovni razvitak, uskrsnuće. Odnosna si potom bila na problem žrtvovanja polovične rase, nadala se da će moć smrti obuzimati i preplavljivati naše duše nejake zanemarivši okolnosti. One naravno nisu nimalo bezazlene, vrsta je na kraju svog postojanja ne zbog biološke razmene i taložljive fosilnosti, već zbog tvoje, recimo, nesavršenosti koja bi odgovarala biblijskoj formaciji smaka sveta. Pomireni stanovnici u takvom stanju nemaju šta izgubiti; ili će potpuno smelo prihvatiti izazov filozofsko-naučnog projekta, ili će mirno u stilu oduvek cenjene i negovane vere sačekati momenat odlaska Bogu i konačnom Sudu. Dakle, ni u jednom slučaju nisu bili privrženi bojaznosti, strepnji, a kamoli netrendovskom strahu. Kapsule se nisu raspukle u horizontu pred Haosom, štaviše, jedna od njih je zablistala osetivši blizinu geneze novog sunca i skorog prebivališta.

Misli što sada izgrađuju novu civilizaciju otklanjajući istorijske greške, čineći jednodomni ustav o bilo kakvom političkom utrnuću, razvijaju se različitim odlikama i zastupaju jednim od neiscrtanih puteva, pričaju drugačije, vode potpunu obratnu referenciju o bajkama što se zapisuju i izdaju, onu veliku koja sadrži sve ostale nazivaćemo Novom, a izraz bajka zauzeće značenje fiksnosti i vrloverovatne mogućnosti, o održavanju semipermabilnosti prošlog i budućeg vremena. U njoj, zanemarljiva ženo, neće biti ni osporavanja, ni pomena da postojiš, svako od nas dobiće deo svoje lingvističke kombinacije i ona će predstavljati preostali izvor nekadašnjeg gotivljenja, slatke i invarijantne uzvišenosti. Materijalno ćeš koegzistirati u paralelnosti superpozitivnom relacijom, ali nova aproksimacija o potiskivanju sveg što je u vezi sa tobom deluje. Sa druge strane razorili smo te i mentalno sasvim izobličili u periodu razvoja nacionalnih ideja, ne znam kako ti to pada, damo bivša, ja, relikat starog pokolenja koje odumire nekako, ako smem da kažem, tvojom snagom, plače neodoljivo pred bioskopskom projekcijom vekovne premise kad se seća kako si samo postupala njime, kako si ga večito ostavljala nesposojenog, izbarakadiranog raznim barijerama tvojih pojava, crnih kragni, nepravilnih pramenova, smirenih i opuštenih usana iz kojih bljuješ mlečne puteve. Razumem zašto treba da te jednom za svagda napustim, moje divljenje prema tebi nikada nije prestajalo, premda smo jedno o drugom pomišljali svašta, i zašto nesmotreno i neplanski, nekonceptivno urezujem poslednja, i na neki način prva slova u jedan od nepronađenih segmenata bivšeg

Saturnovog prstena, dok gradom i centrom nove nade hodaju krupne oči, piše se o počecima, i gledanjem u jednoličnu neprozirnost tla doživljavaju konačna i apsolutno neprividna, emocionalna stasanja.

Zaspali smo motivisani bezdanom snova što izrekoh. Nijedno od nas ne misli da je dočekalo kraj, tekst je sam po sebi bio iščitavan poput uspavanke koju nam je neko iz prikrajka države zametnuo. Miris luka se pobedonosno rasplamsavao dok su naše glave polako klizile niz uspravnost oblikujući se naposljetku prema ramenim ključnicama ili rubovima stacionarnog stola. Ali nama to nimalo bitno nije; bolovi pod silom istezanja nisu bili približni onima što smo putem jedinične talasne dužine došaptavali kroz pritvorene oči, kada se zenice izviju zalazeći gore, tanana linija uspeva da se provlači, teče u dva smera i postaje naizmenična, nekakva povratna informaciona sprega. Objasnila mi je sve u vezi događaja, užasnog spleta okolnosti što se jednom u hiljadu godina kombiniraju, meni on izgleda toliko nemoguć i neproživljiv da me bujica razoruža i privede svojim nekadašnjim opaskama prema drugima, čak najmilijima, razočarenjima, bezobzirnostima, svo to vreme proglasili su vremenom inata. Siguran sam da su moje vanpametne žalosti neuporedive problemom kojim smo ovde suočeni, koga izlažemo kao kartne simbole jedne i samo jedne istine - moje minijaturne i njene ogromne. Da bih na neki način otpio salanitet slivenih suza spomenuo sam joj Crne sestre. Naime, jednom i od tada oduvek zaokupljavao me je princip delimičnog privlačenja i apsolutnog ponašanja dveju sestara, mada su većinom bile razložene u trijadu, za čija imena nisam znao, niti sam dopuštao da ih se neko iz blizine doseća ili, nedajbože, otkriva. Bile su crne ili tamne, bilo ih je tri, ali samo jedna koja je činila opšte telo tog rasudnog aparata; posmatrao sam sve kao jednu osobu. Mira je trenutno zastala, milo se zacrvenevši osmehnula otkrivši da joj nikad ranije nisam pričao o sličnom, potom je nastavila u tečnu beskrupuloznost. Istovremeno osećam kako količina tog njenog plača i dinamično neusaglasiva množina vlažnih, grlatih uzdaha godi nekim budućim vremenima kad će joj biti drago što se svega najednom oslobodila, kad neće suditi da je previše slaba ili neautonomna, što bi moja mana sa lakoćom mogla zaključiti, vidi se to u mojim okularima i refleksija postaje sve jača da bi prostor nastojao da se drma, naš prostor koji se zove ništa, ništa i izvori, kakva veličanstvena suprotnost, ali naslutiće tek periodom da je posmatram, jer je unezverena. Mira i ja unapredili smo sećanja na prošla prijateljstva, munjevito sve zaobišli što me je zadovoljilo da ne osećam sumnju u sledećim susretima i istrpim neodnosnost prema

svim daljim radovima i uticajima prijatelja Mileševića. On nije bio prisutan, ali se u daljini ponašao kao da je sam krojio vezice iščitanog sastava gde je shvatio suštinu i delio je u narednostima oduševljavajući se mladom umetnicom, prljavom idealistkinjom. Nazad u normalan tok radnji; izašli smo skupa ishodom nedelje.

Onoliko koliko snažnija, pokretljivija i više motorno nastrojena voda može da preseče opsednom razlikom jedan oduvek ujednačen i prostrani likvid, Dunav je divljao spravljajući duboko korenastim usecima sverno konkavne izdanke na svakih pedesetak metara talasnih frontova, kako ga je na to beše nagonio, eto, već godinu dana tradicionalni faktor Atlantika. Vidik iz noćne dnevnicke ne raspolaže talozima ravnodušnosti, pogotovo ako je nasukan i linearno harmonijski ispružen sa kutaka pozamašnih stambenih restorana, kojih je ovde zaista odviše, pa je baš uzrokom jelovnik u mnogome priklonjen cenjenim potrošačima, ljubiteljima čudesnih prirodnih mogućstava, podjednako Latinima i Slovenima. Sećam se da smo nešto naručili, jeli smo i pili, nešto čak i više pića sipali kada smo Milešević i ja upoznavali gošću kako to funkcioniše eksterijerni svet Beograda. Znam, pričali smo i o tome kako je u bliskoj prošlosti efektivno rešen problem devalvacije i da bančanim usklađenjima i slobodnim pristupima beše iskorenjeno sve štetno, ono proizvedeno mahom iz necentralnih delova područja, dok je držeći uskovitlanu čašu neprozirnog vina Mira parodijalno nabacivala s vremena na vreme intelektualno stručne poglede napućivši usne i kopirajući neku meni verovatno nepoznatu ličnost iz ortodoksnog sindikata ili tome slično. Njih dvoje sedeli su jedan do drugoga i oči su im se često trenucima približavale, ekscentrično se sklapaše gašeći, da bi se onda kulminacijom i, zapravo skorim prestankom načinjene tišine, vratile na rastojanje kada sam iskošeno bio zapostavljen unazad gurajući čula prema skrivenim čarima pozadinske gitare i mislio kako učestvujem, a sigurno umišljam, skokove, veličanstvene skokove smelih i time plaćenih muškaraca iz visina prema senkama delimično opasnih sprudova u noćnom plavetnilu, jedna vedra, prijatna i zdrava noć. Uspalila se pošto je čula da pominjem nekakve zdrave okoline obazrivo i nije dala protivurečiti kako jedan grad kao što je Beograd ostaje zauvek siv, zauvek nepodnošljiv, onako nesnosan kakav samo može biti, zadenut velovima prljavih smetlišta. Rekla je, kako možeš..., samo da mi je znati gde nalaziš, i ti Mileševiću, gde nalazite tu lepotu i snagu da većito budete neutralno temperamentni i bazično raspoloženi, pa pogledaj, ne, ne, pogledaj samo ove zvezde, liče li na fine izvore ili na razmazane masnice rasparčanog veziva, prah novog goriva sve je uništio, ali ne, mi smo tu i to je najbitnije, dok živimo

sve funkcioniše. Pre ili kasnije umiremo, govorili smo. O zvezdama bih ti mogao mnogo govoriti, govorili smo. Nazdravivši zatim ispijali povlačeći usne unazad većinom ih šireći. Kada smo po bezbroj puta izvršili prinošenje skarlatno prikladnog pribora i punili utrobe koščatim priraslinama, kada se par udaljavao od stola a ujedno i od vremenske običnosti proizvedeći značajno mesto na listu futurističkog fotoalbuma, i kada smo neposredno pre svega toga pominjali smehovima smešno geganje i bezgranična monotona i elektroneuronska lutanja odbeglih robnih lutaka koji krupnim cilijarnim telima obuhvataju širine sažimajući opšte u čipove najnovije generacije, pojavama pomalo uskraćuju (stari su usrećeni, medijalni iznervirani, a deca nezainteresovana)... Kad prođu svi iskazi bezglavi što započinju sa "kada..."... Nevena, divna i nekadašnja Mileševićeva Nevena.

Malo dalje je sedela i kopkala me potiljkom. Pominje se vrlo kratko, ali nema veze. Otac joj je vlasnik nekoliko fotokopirnica što se postavljaju aparaturom u prizemnim izlozima kulturnih solitera da budu pristupačne studentima, znam da su se bili upoznali kad je beše tragao za najčistijim Cannon -om ili drugom jačom mašinom u gradu noseći ranije priče radi umnožavanja. Voleli su se bili, a sada samo ona voli, čak bez razloga nastoji da nastavi. Dirala je, taj pokret mi se sviđao, zadnji deo nabrekle kose, čeprkala pravo u nepregledno gnezdo.

- Njih dvoje su zajedno?

- Da. Hajde, nazdravimo, da sipam?

Pogledala me kao da odjednom ne shvata i ne čuje šta govorim, oči joj se fokusiraju kroz mene negde skroz duboko iza prilike. Uzdrmla se i naglo nestala, naježio sam se od sloja stolice koji je pao i brzine suznih koraka, svi ljudi u ostatku ponašaju se normalno, presecaju moj trud gledanja u neočekivani nestanak. Tada nisam znao, ali shvatio sam ubrzo gledajući u bocu, ogledajući njom zapitni izraz, ekspresiju, sipavši crveno, i prosuo na sto polovinu mase te proklete ideje nepromišljene. Luda je za njim, pomislih, a on ju je pomenuo samo jednom nakratko dok smo stajali u redu da bi nam cepnuli bioskopske ulaznice. Preostao sam usamljen, ili bolje, izoštrio sam to magnetno-energetskim tupkanjima, sinhronično naklonjenim ultrazvukovima. Prvi kontakt sa autsajderom.

- Miroljubiva sam.

- Ne mogu da govorim, imam nedefinisan smisao.

Drugi kontakt sa autsajderom koji je promenio lice. Kosmički poslanici, sprečićemo vas. Treći kontakt sa autsajderom koji je vratio prvo lice. Misliš da ćeš se stvarno tako lako izvući od negodovanja nekog stila koji ti ne pristaje, pokušavaš da zaboraviš da ti je na početku naličalo na ogavno, da si u stvari izvršio jedan traljav i bljutav početak? Dvoumiš se verovatno otkuda znamo takve stvari s obzirom na parametarnu prirodnu ulogu što zauzimamo, kako to da lutke menjaju lica, da poznaju psihologiju jedne ličnosti koja je sve zamutila, svaka jedna zna za tvoje postojanje i pošto govorim, tumači to kao govor kolektiva. Samo želimo da te upozorim, toga si sigurno iz pokojeg prikrajka svestan, razumeš da je prekasno povratiti stari ugled, sada si naravno umrljan i zadrt, ne razumemo, nije ti bilo dovoljno što si reskirao i upropastio svaku normalnu strukturu pisanja uvežbavajući eksperimentalno nadovezivanje pojedinačnih, bilo u celini, neumetničkih apstrakcija što su sadržajem prejake i time preuske da odlaze krupnim stopama iza i opet se zadešavaju na početku probnih pisanja, nego si i oskrnavio čast lošim plasmanom na takmičenju iz fizike. Plitkoćom govoriš sebi da je sve to u redu, kako ti redno mesto ne znači, i kako skromno uživaš u postvremenskim izlivima i tajnim saopštavanjima, dublje ipak znaš da je posredi ogroman, ponavljamo, ogroman problem, taj koji se naziva umobolom provincijskog načina, ili tako bar navodiš. Ne reci sada da zaista znaš i želiš da rad ovako izgleda, ukratko, ne verujemo ti. Ispravnije verujemo da bismo ako odmah prekineš u ispisivanju i potom se u par navrata izviniš za ono što si bezgranično uvredio našeg šefa, iliti šeficu kako si rekao, mogli ispraviti doterivanjem i učiniti te primarnim i lako svarljivim mališom. Mislimo da egzistira trunka unutar tebe koja želi. Stvar je takva kakva je, to što smo se uspravili a pokolebali priču varnicom iz "stvaralačke" kartice ne treba da te čudi, naslućujemo da ne znaš o čemu bulaznimo, pojmovi o karticama i adolescentnim nadmetanjima maglovita su, ili se strašno dobro praviš, kao kad si se bio pravio da te ne zanima ona o kojoj celokupnim satima razmišljaš prilikom ivično dijagonalnih i jedva zakačljivih viđenja, kada se srca slamaju i na brzinu zatim slagaju da bi umela da pričaju sa trećim osobama, izvorima primarnih besova i sekundarnih usamljenih ljubomora. Sve to znamo, vidiš, ipak si se setio, zar ne, tačno znaš o kome se radi, plašljiva magarčino, ti još uvek ne znaš njeno (njihovo) ime. Naša mana praktično naglašava nevođenje računa o vremenu, na taj način želimo da naznačimo čitaocima glavnu i nepobitnu tezu, naše besede su temporalno neuklopile, konfuzne su zato što je ono jedno od adekvatnosti u

okruženju, zapravo je studentsko doba. Toliko si glup da kontinuirano ne shvataš šta želimo da nagovestimo frazama, sve te termine ti si visoko gore već navodio, izgleda kada želiš nešto da kažeš samo spuštaš mast i zatvoriš okna, a o onome što izlazi te je baš briga, u provinciji ne trpe nakićenost. Bože, zašto sva ta golema naučna metodologija, čemu to vodi? Opsesija, bolest, ili i jedno i drugo i mnogo više od toga? Jasno ti je da time baš ne zavređuješ ni najmanje pretenzije dekana, niti astronautičke prijatelje, inženjere višemesnih lokacija, najzad dokazuješ nešto što se ne može dokazati, unezveriti ćeš se, ako ne prestaneš, neočekivano glupim krajem, u jednom momentu naći ćeš se iza tog kraja želeći da, toliko očajno želeći da ubaciš još nešto, osvetliš malo prilaz onima iz prijatnih fotelja istovremeno strahujući. Biće još gora usamljenost od ove sa kojom sediš za pustim i pustinjskim stolom, umišljaš već izgubljenost, vedra neba i tradicionalna napričavanja u trenovima upoznavanja, gostoprimstva, nestvarni su to duhovi, kako ne vidiš? Mi smo stvarni, no to nije u kontradikciji. Nećemo da ti objašnjavamo zašto - zadovolji se. Čini ti se da su u proteklim pasusima skriveni opiljci novootkrivenog, ne, toliko je antičko, pouzdano ti tvrdimo, mi koji smo stvoreni da vi ne bi narušili (lice se nakostreši ali se ubrzo ustabilizuje). Brojniji smo i usto mehanizirani, kratkotrajni i ubitačni, zacrtano je odavno, stvarno vam nema spasa (lice se smeje). Da konačno upozorimo: bićeš naklonjen ka osećaju da se priča odjednom sažima, čitav deo počivaće nenapisan, preskočen, nećeš shvatiti, utihnućeš u lagodnom i neutralnom znoju koji ti nimalo ne smeta, i koji para oči spoljašnjim učesnicima, gledaocima i budućim akterima. Čak i kad krene ona stravičnost, ukopano ćeš pričati, ukopano ćeš hodati samim zaključkom. Moraćeš izgleda, kako nam pristizu najnovije informacije, da istrpiš kaznu našeg poslodavca, osetićeš obostrano sažimanje, pokazaće ti kako to izgleda u ruhu neposredne smrti svemira ili dela. Dosadan monolog. Žao nam i lepo je bilo pričati sa tobom, ispirati mozak. Fino zvuči. Četvrti kontakt sa autsajderom koji je promenio prvo lice u drugo. Sprečićemo vas. Sprečićemo vas. Sprečićemo vas.

Poleteo sam i urlao kao sa nekog pomoćnog, cilindrično uvrtljivog stepeništa popularnog i jedinog provincijskog hotela, što bi u znaku prijateljstva izgrađen i u memoriji smrtnoj prepređen, da bih se nakon nekoliko dana opet na svet pojavio usađen među doručkom i poludelim ličnostima u apartmanu, ulica Čile, Beograd.

Na zidu indikator kalendarski ukazuje na četvrtak, stizao sam prvim momentom ponovne pojave što se odnosi na glavu pomalo izokrenutu i tako ispočetka postavljenu; dobro znamim prostorijama

delaju se prividne stvari, njih dvoje, gazdarica i prijatelj, rade uobičajno ali nekontrolisano uz osetni smeh onoga, ili takve tematike, odnosno na vremena iza, kada nisam bio nigde pošto kao oslepeh prema redovima i marginalijama zabranjeno zapovednih rečenica, naime biva da on sedi naspramno i nepomično, mislim da pri tom staloženo sačekuje vibrirajuće povrće u činiji, povremeno pogledava čistinom u prazno, pa u mene malo duže, pa u Mladu koja hoda neprirodno polako, u međupogledima, zanimljivo, ne uočavam kada bi se te promene njegove naravi i kontinuirane progresije mogle zapaziti, može biti da se slike što stižu do afirmativnih centara makazama izvezuju i u stvari rasparaju pogrešnim i nepromišljenim uvezivanjima, opet, iskaz je nemoguć oslanjajući se na činjenicu da bi starica posekotinama morala tada izletati sa svojih sitnih putanja što se ne dešava. Rekoh, možda je to ostatak nimba, ono što se zadržalo od poremećaja. Setio sam se da je gore beše pomenuto pismo, i onda belim poljem izostavih nekoliko ciklusa sumnje u trepezarnoj ludnici, strašno mi beše pri rasklapanju, dah nekog umanjeno pametnog naselja, isforsirano čitljivog rukopisa lupao mi je teme i zabadao stručne iglene konformacije u zrna. Matička kao i uvek počela lepim rečima, nije shvatala da su one osobnim neprivrženjima, a amaterno psihološkim znanjima prazne i možda ranije podsmehljive, nadvladava me osećaj da neuspešno zatamljuje nagoveštavanja žalosnih i nostalgičnih emocionalnih izliva, jasno je da će me dalje u gorkom i neshvatljivo neizbledivom očajanju pokretati pomalo vlažno izgužvanim delom papira rečima nebuloznog i apstraktnog POVRATKA koji se, eto, bar u njoj utelotvorio mekanskim paranoičkim molitvama i veličanjem njenog jedinog, pa u izvesnom smislu, hvaljenog meteorita. Zato izuzimam ostatak eksplozivne formacije na prvom listu, stvaram se na sledećem. Otac se umeće poput uragana, podstiče da zapis dobije karakter rasprave neusklađene, vatreno književno neprilagođene, geometrijsko istraženim, tehničkim slovima u kojima ivice naliče na uzbekičko prikazivanje duži, rečima o funkciji momenta sile pri determinisanju ravnotežnog položaja dvostrane poluge, posle kratkotrajnog naleta matička nastavlja, započinje nov pasus osvrtnjem "Oprosti ocu...". Iz nekog razloga želi da pismo traje što duže, delom što se oslobađa zagušljivosti, a namenom što je u njemu otrov zelen i provincijski, prema tome nije teško naslutiti da će ne znajući više uopštenog i "korisnog" prebaciti sebe na konkretno i "malovredno". Piše i razmišlja o još jednom incidentu za nedeljnim stolom, onom najbližem i njoj današnjem. Diskutuju i svi prisustvom trunke cinizma o skorašnjim predsedničkim izborima, o izabiranjima novih

stolorezaca, terao ju je uporno, ali i mati, da izađe i glasa kao član još do tada neizuvijanog sveta, ogranak se žestoko opire dok mu se mutnom tišinom ne zapreti, posle neprijatnost i upropašten dan, svi se sažimaju nesporazumnostima, međusobnim razvlačenjem strelica svojih imućstava, tako je i ona asimilovana pa je umesto sestrom nazivam ogrankom. Mati je očarana i medikamentna, vidi se periodom pismo je dosta staro, dugo je lutalo putevima metroa, još samo nekoliko redaka, zatim novac. Gužvam ili spuštam hartiju negde sa strane, stara slika umalo promenjena jer sada oboje sede, hrana u činijama pored bljesaka prozorskog porekla kojima uviđam kako se tela transformišu i povraćuju u životinje: Mlada u guštera, prijatelj do čudovišta. Neko mi nedostaje. Jedemo srčeci.

- Neka Mira je zvala - , ponovio je, - odlaziće danas u 10 :
30.

Šta su to užasno izrekle mehaničke otvorljive i zatvorljive usne, s vremena na vreme produbljene, monstrozno izobličene kao da će lakomišljenošću ugrabiti i samleti čitav stvaralački svet početničkog pisca, ja, zaista nisam se ni stigao zapitati ima li sve konkretnog smisla? Ili je pitanje ujedno posedovalo odgovor i rešenje za moj upitnik vezan praznom stolicom, valjda, inercijom još uvek neuklonjenom? Ne pokušavam da preciziram osnove svoje zabrinutosti, sve što bih radio, činio bih nevidljivo i unutrašnje ustoličeno, da li čujem nekakve čedne i usto ženske glasove, zar od svega toga samo jedan, simuliram li figuru duge kose, dere li se to neko iz našeg najboljeg prikrajka, toliko mi nešto smeta a ne znam šta, usvajam da jedino pokušavam da se mrštim. Zašto si nas ostavio same na ovoj proklesoj Zemlji, više čudovište od mog prijatelja koji odjednom veliča sliku u pogledu i guta mi glavu, neposredno i skoro istovremeno Mlada mi je levicom gmizala po krajnje reflektivnim mišicama, ujedala me i lizala, niz paralelopipedni otvor okna zaduvalo je u povratnom smeru vazduh noseći i spuštajući kroz voljeni Beograd izvesnu količinu Mileševićevih vlasiju, neke od njih zatim padoše na Nevenu koja je ispod očiju trpela crveno zapaljenje suznih kanala u polukružnicama i nalik umornim nalegnućima, zatim i opet zatim, posledičnim stanjima do proceduralnih izdanja, jedna od Crnih sestara trenutno govori o relativitetu, negde u svetu Mira oseti smežuranost u stomaku, nagon mučnine tako da sve počinje ponovo. Setih se reći da je pre totalne ali još uvek kratkotrajne modifikacije i podlizivanja starica navela kako je tokom ovih dana moga nepostojećeg i nepronalažljivog disanja slatki luk iz pošiljke bivao

sve nepodnošljiviji i da su ga sa velikim odobravanjem oduzimali susedi iz zgrade ponašajući se poput ravnodušnih pacova u vremenski postepenom procesu usmrđivanja, njena ruka se našla u mojoj kada oduševljen gestom odmetnog načina otresanja tog ultravioletnog simbola poželeh stisnuti, i kad uvideh prelazak bora s njenog na moj dlan, a zatim na dlanove, neko mi je rekao da sam dostojan.

U sobi sedi Milešević sa pisaljkom u ruci, samo je drži i gleda u keramiku, sprema se da je krikom besa nanovo razruši, i one jedine destruktivne ambicije pale su u beznadežnost jer se nataložih i rastrzah planom i programom genijalne kartice upravo i poprečno.

- Šta tražiš ti ovde? Zar nisi na univerzitetu?

- Danas nije dan pripadljiv ostalim, to i sam znaš.

- Ipak si iz svega razumeo. Impresivno.

- Prozreo sam.

- Pa, ne bih ja baš tako rekao, možda me kriviš za nešto u vezi preskočenog perioda, što je normalno u opštem ljudskom rastrojstvu.

- Ako sam unutar takve havarije prebivao, kako sam onda bio sposoban utvrditi da se krećemo reverzibilno?

- Nisi izračunao. Da si računao ne bi bio onakav kakav si bio na takmičenju i upotrebio bi stručniju i kalkulisanu reč: sažimati.

- Kako?

- Nisam shvatao već od početka kako si još uvek priklonjen stvaranju i kako ti zapravo ijedna ideja makronskog sveta ulazi u glavu kad nemaš naviku memorisanja onoga što čitavaš. Tvoje mogućnosti, one su izuzetno niske i izuzetno visoke, drugi ljudi u drugačijim vremenima govore drugačije. Seti se Mirine priče.

- Veruješ da će se obistinuti?

- U onog verujem koji kroji naš život i naše okružje kao što osećam da i taj veruje u nekog koji izgrađuje njegov.

- Možda si...

- Reci mi već jednom šta hoćeš? Kako ne vidiš da mi ovih nedelja nikako ne ide, ni jedna jedina reč, potpuna obmana nervnih centara.

- Mira je otišla, zar ne?

- Da, svejedno kada, otiće, otišla, ko to zna... Bitno je da sam...

- Nestala je tako najednom, bez pozdrava, kao kakav list čiji životni kriterijum traje trenucima nošenja, samo do pada kada u svečanom miru odahuje. Zašto je to učinila?

- Dobijam utisak da je iskonkretisala da mora glumiti role mnogih ličnosti, ne samo jedne Mire, svih Mira koje je autor doživeo mešajući dva vremena od kojih je prvo realno, a drugo nadajuće. U jednom momentu mislim da joj je teško palo kao nosilji neuklopljenih težina, nije ni požudom izdržala.

- Rekla ti je da će možda danas...?

- Ne, zaista zvučala je, izgledala normalno, onako kako je upoznah, kratko ali uspešno vreme, pričali smo juče o Borhesu, delovala je prisno i rasneženo.

- Ne znam šta da mislim.

- Pa ništa, okončaj i zaboravi, jer svestan si od početka bio da mi zaista nismo ovde i da to mi nije mi već jedno jedino. Čemu zato razloga k brizi?

- U pravu...

Okrećem se i ne mogu da završavam rečenice, čuo sam još nešto: uostalom pogledaj. Prilazim nekom mestu od abonosovine gde podižem pergament večite ili trenutne tajne iz kojeg sam napamet recitovao legendu o uspešnom ljudskom odboju straha prema golemosti u kojoj bog singularni izbija iz svih žitelja (pločica) smelih i putničkih. Vidim začudo tada da u stvari ništa ne vidim, svetlost dana, jedina razumna saga što me pri trudu dokrajčivanja naginje, otkrila mi je prazno, čistinu, skoro najnoviju belinu iz koje kao da čitano nije. Pisala je, oprosti mi što ti doneh sobom ovu nepreglednu maštariju, nećemo se više nikad videti, odlazim po svoju sreću zapuštenu usput na nekoj od električnih žičara, baterije su mi gotovo ispražnjene, samoindukcija struje u kolu androidskog mozga ne pomaže, oprosti gradu u kom si rođen jer si stvoren kao mnogi drugi da to činiš, zanemari incident i izgubljeno prijateljstvo, aproksimacija, silovanje kao izgovor, zauvek tvoja Mira. Sunce kad pomuti sklopove ništa se više ne razume, ubeđujem se, sve ovo se nije desilo pošto danas je još uvek četvrtak, jedan te isti dan. Nadomak hartije položena je, njeno veličanstvo i gromovita uzburkanost, u punom sjaju i neopisivoj lepoti, kartica u integralno pravougloj vidu, vodovi precizni i redovi čipova; na najvećem nalepnica, a na njoj "Haos", saznajem ime boga. Sutra će teći u novim batinama i priručnicima. Soba moja i ja pre hiljadu godina bazdimo, ali ne na neotvorene paštete i ispijen jogurt. Minut ćutnje a potom se pali i pišti cede plejer, čuje se stvar the asphalt njorld. Svake noći se grebem za cigaru, a ona mi reče, zapamtiću ti ovo. Hoćeš da ti kažem ono što će te... Želeo bih da mogu besprekorno sanjati o imanentnoj teologiji i apostolima. Izbaciće me iz škole zbog fizike. Vrteti se u krug i

zadobijati šumove tangencijalnim potpomoćstvom. Ima jedna divna stvar što se zove kompleks nespavanja. Pa, hoćeš da ti kažem ono... Tri sata večnosti i paradigma. Prošli junaci bi da ponovo budu napisani. Mrzeti one na F., M., i D. Lake pare dobija gospodin autor. Druga sklopka otkida, ni traga kratkom spoju. Slova i elektroni su jedno te isto. Astrofizika ili astronomija, pitanje je sad! Ostavite me na miru. Uхватиše me nesladokusci da čitam Fausta, ovo je kazna. Početak je na pragu čitave decenije, ovo je za mene veliko ništa, tj. uvod u opštu kritiku vojvođanskog režima pregledanja i odabiranja naučnih kadrova. Reci, zašto nisi htela sa mnom u metropolu? Milešević je najzad započeo pisanje, već je osmislio tri rečenice. Sprečićemo vas. Sprečićemo vas. Sprečićemo vas. Prihvatiće to studentske novine. Iznenada ustajem i krećem se hodnikom apartmana izvrnutih beonjača i zombijskim koracima, mumlam nerazgovetno i haldejski, on iza mene i čini isto, prilazi nam kapija iza koje je (tipično) jarka bledunjavost. Jedan od nas želeo je a drugi samo nesigurno mislio kako mu je bezazleno pitanje da li se iza kapije kriju ushodni hodovi spasonosnih formi nebeskih, vrtljivih kapsula, momentalnog tilakoidnog izobličavanja, časa molitve i hrabrosti, ili da ćemo jednostavnim prolaskom što se zove izlazak biti raspršeni u saobraćajnoj tmuni, omiljenoj osobini, dok budemo iz okoline zelenila parka slušali demonstrativne povike o parlamentarnim nesavršenostima iz glasova međunacijske (srpsko-latinske) delikvencije.

- Zašto ne pokušaš da napišeš priču o Beogradu?
- Nikada nisam bio tamo.

Tada se začu tupost i prašinska oblačnost, Mira je karate udarcem razvalila pravac naše mučnosti:

- Hajte na doručak.

X

Baš si brbljiva. Takve osobe ne upoznajem često, stvarno si nešto izuzetno. Zašto postoji izreka u društvu protiv brbljivih ljudi? Idilični ste, nemate mana, prevazišli ste davno onaj period rečeničnih lapsusa, i baš je lepo kada me pored tvojih reči dotiče bela košulja koju si večeras nanela. Ona me malo, vidi, zbunjuje, nekako leprša, približavam se a još ne osećam toplotu tvoga tela. Sve što vidim je

usna duplja koja se ubija od pokreta, a sve ono iznad nje mi je ranije poznato. Zašto toliko pričaš? Moram da živim, šta ti je. Nisam ja baš, kako kažeš, brbljiva, po svaku cenu pričljiva. Ja sam, priznajem, povučena i inače mnogo ćutljiva, niko da me zaustavi kada sam tako ćutljiva. Ako razmislim kako taj sistem funkcioniše, bilo bi bolje naučiti nekoliko stihova napamet i lančano vezivati. Ne znam, čini mi se da treba najpre da lepo pogledam, da nimalo više ne razmišljam, da se bacim u slušni opticaj sagovornika, pa kud puklo. Tako lepo krene i postajem veseljanka, cupkam, skačem, smejem se i prelazim po brdima i dolinama govornih tema. Nekada zaista prenašim, ali to što sam otišla preduboko ili suviše sa strane ni ne primećuje se u momentu pričanja. Izdvojeno, možda bi ipak bilo strašno i nelagodno. Sve ovo ti nije toliko bitno, nećeš ni od koga čuti da sam brbljiva, ne zato što je to tvoj termin, što je to tvoj vid razmišljanja prema meni, nego što ja uopšte nisam brbljiva. Kako nisi? Prosto, svi misle da sam brbljiva, a ja u duši znam da ništa ne govorim. Ono što želim da kažem nikada da izađe ispred paravana, koliko god se trudim ne polazi mi, jednostavno neće ni da se makne sa nekog postojećeg mesta. Nastojim zato da uvežbavam želju ćutanjem, večeras sam ponovo podbacila. Šta hoćeš da kažeš? To je upravo to, počeo si već da me gubiš, nerazumljiva sam sada, ne ljuti se. Potpuna je to moja krivica, nemaš pravo da se osećaš pogođenim, budi dostojanstven kao što si i do sada bio, ne daj da te poremete ovakvi glupi izrezi, večeras sigurno više neću imati prilike da mudro začutim. Hoću da ti kažem da nijedno slovo što sam do sada protračila nisam želela da ti kažem, nešto drugo sam bila htela, no sad ne vidim kako je moguće ispraviti fatalne greške. O kojim greškama pričaš? Ja se uopšte ne ljutim na tebe. Znam da se ne ljutiš, ne ljutiš se kada ne razumeš. Ti si na dobrom putu da izneseš ono što bi trebalo da se iznese, to ti je cilj što je dakako normalno, ali ja, ja sam se izgubila negde u nedorečenosti, negde na bledom tragu glavnog puta. I šta sad mogu da učinim? Ovo je još jedna glupa noć. Da, ali jedino što je dobro i što čini da sve gluposti oko nas zaboravim si ti. Volim kada si takva, možeš li da shvatiš da me tvoja nesigurnost, skučenost, trenutna izživljenost impresioniraju, navode me da maštam o tebi kao ni o kome do sada. Uživam u ovim momentima. Ne vredi, vidiš, napreduješ nesalomivo, ne mogu da te pratim, sada sam daleko iza tebe, daleko ispod tebe, uglavnom se više neću ni videti, moje glupe reči više nećeš slušati, probićeš toliko napred da ćeš me najzad sasvim sitnu držati u šaci, posle ćeš me uputiti u neki od svojih xepova kada bi me po svojoj prilici zaboravom zdrobio i izmrcvario. Ali time neću umreti, ne. Zbiće se to već večeras, večeras ćeš me, ili bolje, ću sama sebe

umrtviti. Ali ću sutra već iznova izaći. Mogu čak da navratim na isto ovo mesto, nećeš me prepoznati. Biću ja, samo iznutra ja, nećeš me prepoznati, niti ću ti biti imalo privlačna. Znam tačno kako treba da se načinim, promenim da bi me onaj u onom, ili ovaj u ovom uglu, ili tamo neki koji nas upravo razmatra, sinhronično kotira, primetio i prišao mi. Takođe će i oni biti zaintrigirani jednom od mojih osobina, bilo to brbljivost kao u tvom slučaju, ili neka druga od svih postojećih. I dalje mi nije jasno zbog čega te je baš brbljivost privukla. Vidi, ja ne mogu, mada ti je to sad sigurno teško da predočiš, da ostanem neutralna, da nimalo ne mislim o tvojim, i ne samo tvojim, osećanjima i uticajima ovakvih delanja, jer ne mogu da ih kontrolišem, tako mi je određeno, samo se slede instrukcije, ja sam, u stvari, uvek tužna premda sam vesela i premda skačem i teturam se oko tebe. Ali objasni mi, od svih mogućih lepota, zašto brbljivost? Mora da ti baš ta osobina nedostaje, sve ostalo je uglavnom tu negde prisutno i razbacano. Možda, zaista si zanimljiva, nikada ranije nisam... Naravno, to sam ti objasnila. Moja nedorečenost koja je zapravo odlika tvoga uma, što je bezuslovno dokazano, prihvata se prema problemu upoznavanja, kontaktiranja sa drugim osobama, preciznije, sa onima kojim želiš da prideš. Naprotiv, ona druga stavka je bezglavo ispunjena i mučno ispreplitana. Ja, kao superlativni odblesak tvojih funkcija, zasađena sam da te malo razvedrim, opustim veštačkih, tih tvojih, celina, malo da te povratim u prirodu, jer prirodnim bićima je jedino kvalitetno moguće uzvratiti istoimenim. Dakle, sada govoriš o teologiji filozofije, brbljivice moja mala, skroz sam zaljubljen u tebe. Ovo je samo još jedna zanimljivost tvoga, pa da spomenem tebi prilično, produktivnog glasa, brbljivice. Sve ste tako simpatične, vi (za), slatke (ime), male (sveta), bezbolne (zašto), melemne (ne), nevine (razumeš?), brbljivice. Eto, sad još i plače. Nemoj, molim te, plakati, hej, golubice, narušavaš oblike rajskih usana, rajsko brbljivih usana. Dopusti da... - da li je to moglo da se dogodi? - ne.

Ko će početi? Ti počni. Zašto ja? Ne znam, ti si muško. Otkud znaš da sam muško, otkud znaš ko sam zapravo? Hajde, budi muško. A, to si htela reći? Da. Izgledaš kao žena, ponašaš se kao žena, glas ti se, međutim, nimalo ne uklapa. Je l' to početak? Ne, upravo ti govorim da bi ti trebala da započneš. Ali to se ne radi tako, osvrni se na primere. Neću da budem primer, niti da budem zapisivan! Zbunio si me. Šta sad treba da radim? Kaži nešto. Šta da kažem? Bilo šta. Pa baš lepo, pa da ja započnem i prekinem tišinu. Nema tišine, zar ne čuješ muziku? Kad god ne gledam u tebe, gledam u njih, u zvučnike. Nije me briga, to je zato što ne znaš kako da se ophodiš. Pa

šta, moram li i to znati da radim? To se ne uči, refleksno se izvršava. Izvini što sam naučio da obuzdavam reflekse. Kako izgleda, mi smo to već kao evidentirali da ja moram započeti. Dabome. A kako bi se osećala da si muško? Muško ne oseća ništa kada čini, ono samo misli unapred, po meni mnogo unapred. Odličan odgovor. Baš onaj što sam očekivao. Zašto? Ja ne mislim unapred, ja mislim o početku, o samom početku i izvedbi, o tome kako se trenutno osećaš, kako osećaš kad znaš da te gledam, kakav dah potom izbacuješ napolje, položaj ruku, položaj nogu, odeća. Budno razmatram sve to da bih sklopio neku atmosferu tvoje ličnosti, njom bih najlakše oblikovao reči što žele izaći, žele da se mute tvojim dahom. Zar sam toliko providna da tim bezveznim skicama uspevaš da izoštriš svaki pedalj moje psihe? Misliš da toliko možeš? Ne, ali tako osećam u trenu. A ako bih se blagovremeno udaljavala i pokazala neko, kako bi ti rekao, antiinteresovanje? Sve bi nestalo, a delovi meni pozitivnih iskrica propadali bi. Hoćeš da kažeš da bih za kratko vreme u tvojoj glavi poprimila potpuno drugačiji karakter? Recimo. Postala druga, loša, negativna ličnost? Da, negativna. Kakva prividnost! Tako nešto, ukoliko uopšte postoji, samo odmaže svrsi, brukaš način i pravce razmišljanja svih muškaraca. Pa eto, zato mi reci zašto ti ne bi počela? Ja ni o čemu ne razmišljam, samo čekam, da, to je sve što činim. Ta strana ti je stvarno jaka kad si još uvek pored mene, ionako ne bi ništa drugo radila. Posmatram te, udeš, stojiš, ne pričaš, preozbiljna si, saginješ glavu, muka ti je od svega, čak ni sa onima kojima dolaziš ne govoriš, ali gledaš. I to ti je važno, pored svega? To što gledam? Da. Volim kad ti je neprijatno što te neko posmatra. Nije to neko, to si ti. Bez obzira, volim da istrajem tako, i da pomisliš neke stvari o meni, vidiš, radim to zato jer tada sam siguran da ti bar jedna misao, iako ona globalna, nerasčlanjena o krupnom egu, o meni preleti niz glavu. Zar nije tako? Realno jeste, nije uobičajno. Sve u svemu, mi smo vrlo različiti, to ti ne smeta? Zašto bi? Meni se čak čini da ličimo. Hladnija sam od tebe. Voliš što si? Ne znam, samo navodim. Ako si siguran zašto onda ne prozboriš nešto? Mislim dvostrano. Nisi valjda toliko primitivan? Ne, sada sam ozbiljan. Muškarci nisu ozbiljni. Nisam muškarac. Šta si? Ja sam ono što "želi" da se ostvari između tebe i njega, ali sam više on nego ti, ja sam ono. Hajde, ono, reci, zašto si ovde? Ovde sam da izmerim jačine. I Je l' meriš? Merim, evo sad je situacija u tvoju korist, jer se saginješ, i nešto te boli, da li te boli ono što hvataš, ili time želiš da kažeš nešto drugo? Nema koristi ni od čega, ovde, to moraš da shvatiš, stvari ne vode ni u čiju korist, prosto, kako ih ko od nas protumači. Kad pronađem tenziju koja je jača od zbira volje i one dvostranosti onda

mi se otvaraju usta. Inače? Pa ništa, poludećemo zajedno. Zašto zaključuješ zajedno? Ti me ne poznaješ, jesi li zaboravio? Umalo, privid snage. Mora da me ova bela košulja u koju gledam zaslepljuje. Zašto si mi prišla? Mislila si da imam dovoljno da ti govorim? Vidiš, nemam. Je l' ti je drago zbog toga? Ne, užasnut sam. Nikada mi ranije nije bilo toliko neprijatno, možda čak i više nego tebi, devojci. Možda, ne želim da pogađam. Voliš bele košulje? Ne. Pa i nije potpuno bela. Nije. Kad te vidim i podignem glavu, vidim crno i bledo. Belo mi pruža vrstu odmora i lokalnog hlada. Zanimljivo. Šta misliš o meni? Lepa si, ali da bih te potpuno razotkrio dovoljan mi je glas, samo da ga čujem, moram biti dovoljno blizu da mu čujem boju. Treba da se primaknem. Hajde, počni! Sačekaj. Počni! Baš me zanima šta ćeš reći. Opet ne razumeš. Razumem, ali mladi smo. Sačekaj. Svetlo mi smeta. Ove dve me nerviraju, zagratile su nas. U stvari, u redu su one sasvim, prave pomoćnice, ali me nerviraju. Reći ću ti... - da li se ovako desilo? - ne.

Rečeno mu je da je hladna osoba upravo nastupila u prostoriju, u dubinu, kako su je zvali oni iz prethodne. Lice joj je kao voštanim bojama ispunjeno, duboko je i vanprirodno, dovoljno detalja da ga zavoli besprekorno. Naglo se okrenuo i nije je odmah uočio, pomislio je za trenutak kako večeras možda ne bi želeo da je oseti jer ju je već ranije u danu bio uočio. Ali tu je bila, teško se probijala među isprečanim glavama, i zauzela je kao s početka osmišljeno, divno mesto povučeno. Ostale oko nje bile su isturene, on ih je mogao sagledati, ali je to činio s vremena na vreme kako bi saznao da li se hladna osoba pomerila. Kad ga je krajičkom mogućim opazila, možda dobivši signale svojih pričljivih pipaka, možda zaista prepoznavši svež i neočešljan potiljak, snažno istupi napred, izmiksira se dalje i načini sebe u neposrednoj blizini do njega okrenuta leđima. Jer je živeo pogledom na drugu stranu, moć zapažanja mu je prividno opadala kada ga je obuzeo sinhroni mehanički zglob, što se u određeno vreme aktivira, pak drobi i savija glavu po pramenima ekliptike, zapazio je belu košulju. Pomislio je kako bi se voleo zagledati u belinu, a odmah nakon toga video sam kako se ta bledina, crnina i belina, meša i priljubljuje uz njega koji je bio načet svojim zelenim nijansama. Ona i on mislili su o zajedničkom preobražaju. Više ništa ne mogu reći pošto je iskrsla neka, valjda ličnost, ispred mene i zaklonila mi pogled. Padala je sutrašnja klima, opet sinhrono, u razmacima obavestila me kako je za dvoje mladih stalo vreme. Niko se ne čudi što se sekundarne skulpture ne iznose iz lokala. Što mi je otprilike ovoliko teksta bilo dovoljno da zaboravim, da se pokrenem i konačno odlučim u izboru nepredvidivih alternativa.

XI

Nije primetila kada je nežno, vilinskim nedrima obvio svoje telo, priljubio prste dužinom njenih prsa. Nije ni čula zvuk čednog poljupca tu negde po toj kosi lepršavoj i svetloj. I celo njeno telo bilo je pod toplotom blagosti, ljubaznim korenima. Tim korenima što su ipak pravilno izniknuli naspram životnog prostora. Samo je otvorila kraljevska zrna, pogledala negde gde bi možda bio njihov put. Poletali su. Iz ustiju lomljivih migoljio se do muških grudi ključali vazduh i vremenski nezasitljiva poruka. Oni se još uvek vole. Držao ju je čvrsto a sila ih je kontrolisala po linijskim kompozitnostima. Njeni pramenovi su i dalje mirisali na svežinu i mudrost zelenog. Tamo je bila juče. Njegovi uvijači u glavi stalno su izbacivali nekonkretan smeh, lansirali poglede razumljivosti, i da bi pričali o besedama iz prividne neutralnosti kapci su se po ivicama skupljali. Iako je bila okrenuta ka pejzažima ubrzano promenljivim, grafikonsko prožetim prelepim, seća se njegovih odlika i stavova koji druge zaokupljaju i pogrešno prožimaju. Jedino je moj dragi svestan svega. Uvek o njemu malo govori, želela je da sve ostane u njoj, da čuči zatim u vekovečnom zelenilu i tamo ga ispušta kroz imaginarne pojmove. Toliko ga je čvrsto držala. On, premda nije mislio puno o njima, nalagao je i u sebi sadržavao definisane reči tih pojmova, toliko imaginarnih da se sumnja u slobodnu klasifikaciju među pojmove. Njene potrebe je takođe na svečan način podržavao. Sve je otkriveno skrivao na izrazu. Činili bi neke stvari a da nisu svesni da su iste odavno izvršene. Normalni povodi ekvivalentnih godišnjaka savlašeni su prezrelo. Kasnije bi se pitali vremenima kako samo ljubav prednjači od večnosti, od svega onog što su morali da gledaju. Nikad joj ne bi prilazio previše blizu, nikad ona nije navaljivala i nikada, što se ističe, nije bilo nagomilavanja, ponavljanja i otrcanih motiva. Ni traga automatizmu. Nije morala pričati da bi saznao, nije bilo neophodno gledati da bi osetila, kamoli dodirivati. Prirodnost prema čemu egzemplari teže ovde je daleko utemeljena, rasla je sve do centra sveta pa je nastao buket. U njemu ležali su razlozi, oni neobjavljeni, oni neprikosnoveni neumoljivi, prigodno slađani, gotovo ništavni. Njemu se često činilo da spava i sniva u rumenilu njenih adultivnih emocija, i raspletavao bi i odgođavao sve reči što su

pokušale kroz napućeni otvor. Usled zagrljaja zapitaju se otkud oni u vatrenoj blizini, zašto su baš oni blizu jedan drugome, i pre svega, zbog čega se tela pretvaraju u organizam zeleni što ih objedinjava i raste njihovim uvek novim predlozima idejnim. Fizički su veći na približno istim lokacijama oslepljivim, dok se u nevidljivosti otvaraju kapije prezahvalne, svetovi neprovereni, na prvi pogled samo slični a dalje već u mnogome odstupljivi. Bez predumišljaja kreirali su modove nebeskih činova, a ona bi uživala kada bi ga zaticala među svojim fantazijama. Fikcije u kojoj bi se njena noga plela oko njegove a njegova ruka oko njene. Neozvučenog porekla bivali su obostrani osmesi jer su takvim izduženjima stizali do blagih, neobuhvatljivo govornih optimalnosti. Drugi su u njihovim radnjama zapažali krivo stečene osobine prezentiranja, nekog možda odbojnog sarkazma, ali zaista bi jasno da teme ni do periferija ne umeju da zakucaju. Šta li njihova nekolebljiva srž istiskuje znali su jedino ona i on, a najbolje biće koje usleđuje gromoviti spoj. U svetlini i preciznoj prosvetljenosti, u svim etapama nagađanja gotovo im nikad nije izmicala tamnina, sve se vrtelo oko nje. To je možda glavina njihove harmonijske prilagođenosti u pretendovanju suprotnosti jer su i sami bili neslični. Kada se uzme u obzir njena neuzrujanost i njegova umirenost, kvalitet kojim su uobražavali ovakve tradicije, svim korespondnim vijugavim stabljikama, prelomljenim bojama, isprekidanim laticama, bilo im je jasno da blještava posledica nameće global. Umeće da nespojivo povežu i ujedine bićem svoje dubine koje govori kroz njihove poglede i pokrete, i sve se to sadržava čak i kada primeti da joj prstići sveobuhvatni u tišini pričanja jecaju lupkanjem. Zatim ona uoči njegov izraz smeha koji nezlonamerno svedoči o njenoj nemogućnosti da rečima iskaže sebe. Upravo je zagrabio onim lupkanjem fleksibilne petine zanimljivi momenat, i samo su oni znali da se u nalik tim manjinama mota klupče njihovog života. Takvih celina ima beskrajno puno i sve u gladi i žeđi iščekivaju da grabe pred svojim trenutkom. Kako se transverzija zemljanih oblika menjala tako je gutao njene nove vlasi, ljubio podočnjake i držao čvrsto kao da je jedino on obrazovao mogućnost letenja vetrom.

Nekakav odušak u pravcu njenih razmišljanja lepio se za kvržice jezika, iz pramenskih obličaka ispisao je u njegovom etru reč. Ono o čemu je mislila u ovom trenutku nije bilo naročito snažno, niti je uticalo da proširuje enterijer kleopsidnim stazama, dakle, ostala bi samo reč koja se prekicala malo ranije pre iskaza. Uticajna navika iskazivanja bi izletela, obišla jednom oko obima i pri tom obavezno nailazila na šupljinu "reči". Pokušala je da se seti stvari kaja je u pitanju, i posle, ako bi joj uspelo, izgovorila je reč i nanovo je ista

neodmereno dostizala kulminativnu dužinu pršteći zajedničkom tačkom, nesigurno stavljenom. Tako kada je u podsvesti udarala slične završetke, njemu bi se zenice obezbojavale a usne blago zapitale nije li to njegova slatka ljubav zbog koje je uspostavljena i održana. I tvorevine se prenose u njegov razum neselektivnim lancem, malo se tamo uskomešaju kao da vrve iz komore da bi se kasnije sve složile, sve izdimenzionisale. Pošto je dešifrovao reč mogao je slobodno odahnuti spokojan u svoju tvrdnju o sladunjavosti. On o toj poruci, nasuprot njoj, nije pomišljao produbljujući nego je samo pomišljao. Ti dvorani koje je ona u slobodnom vremenu nastojala da analizira, su mu bili poput vrste o kojoj se ne razmišlja, koji su, eto tu stupili ranije, pa su približno večiti i neprolazni. Ali zato je marionetno pokretljiva količina na nju imala daleko jači uticaj i tako je činila možda malo neadekvatnom. U njima je gledala predstavnike spoljašnjeg surovog sveta o kome je puno znala i takvu kompletnost joj je najlakše bilo ovekovečiti pridevom surovosti. Kao i njemu bilo joj je jasno da oni nose za sobom uredne odore rojalnih primera i izluzane priče o pravilima i oštrim savetima. Na kraju krajeva u njegovoj smirenosti ogledali su se kontraverzno, kao stimulansi izdizane vatre njihove što je i ona osećala u doduše, više aktivno izmenjenom uglu. Postavljala je, recimo, pitanja o njihovom poreklu, tražila odgovore iz knjiga nekih priloženih. Ove knjige su opet tu u staništu visokom, u dvoru ljubavi i nekompatibilnosti, uzgajane od domaćina jednosmernih. Zaista, kao da su oduvek pokušavali iskazivati primitivna zdanja oduvek primitivnim izrazom lica sa sablasnom intonacijom dovoljno jakom da ne nadjača samo ljubav. Kada bi utemeljivali panele brbljanja ne bi izdržala bezosećajnost u njegovoj meri, okrenula bi telo i tukla vedrinom iznutra. Kao leptir što dinamizira vazduh i kroji vetar. U snazi takve trpeljivosti trpelo se i nikada razračunavalo. Poštovalo se i vršilo makar ono bilo vanpametno i neprepoznatljivo. Transformisalo se u slatke vidove igara i unutrašnje uzvišenosti. Pošto su mislili vrlo određeno, mehanički koordiniranim umom, dvorani u simbiozi svoje konzervativnosti navraćali su pojavnim pretnjama, opažali su i kritikovali prirodan prikaz veselosti mladih, pokušavali da redukuju sve izlansirane tokove milih glasova, da preuzmu kulturu nad "nedoličnim" i time ukradu jednu neponovljivu ljubavno-metafizičku razliku, sajedine je u širokost vremena, u poprečnom preseku istrunule večnosti. Ali vetar je bio protiv večnosti. Sklapao se, jedino on, po zakonu i mogućstvu snažnog izolatora, gde je ono nebitno i štetno lomio ili automatski udaljivao od spoja dveju kontraverznosti. Otkrovenja emocionalnih formi sastojala su se iz dva fiktivna nedra,

ona koja prekrivaju različite polovine ličnosti čiji je raspored u prostoru ograničen ili neograničen i pre svega utiču na međusobna shvatanja konkretnih rečenica, pantomimičnih idiomizama, na onaj bljesak u očima što priča o zlim i dobrim, a svakako o moćnim, deluju na njihovo prihvatanje i segmentaciju u dušama mladih. Razumni šumovi koji bi prešli minimumski prag vetra postepeno bi se nagomilavali na membrani duše i tamo pod apsolutističkom vlašću užasne nauke u jonizovanim oblicima presajedinjavali i tražili naplatu snažnim afektima. U zavisnosti od koncentracije višehemijske mase, slojevi ličnosti su se različito raspoređivali. Ona je spolja sagrađena od mekšeg, dalekoosetljivijeg, finijeg i haotički pokretljivo sintetisanog, dok se kod njega takva čednost vrzmala iznutra a usko kompnovana i na taj način nadovezivana struktura, kojoj ni sam čelik nije ravan, prebivala je spolja i istovremeno kod nje iznutra. Svakako, reči iznutra i spolja nisu u svetu harmonijskih usklađenja konkretne ni apstraktne već poluapstraktne i polukonkretne, zato je pogodno i levo-desno kao jasnija konformacija umetničkog izraza. I stvorena su bića simetrična, spojiše se po suprotnim spoljašnjostima, jer su se takve uvek uzajamno i kristalno privlačile, a na nespojivu levicu njegovu i desnicu njenu nataložili su se čestični komadi vetra poput sveznajućeg i mudro ćutljivog faktora. Njim bi se iskrojila duševno platnena sfera gasnih putnika, beskompromisnih sudara, svakakvih nevidljivih reakcija i gotovo nerazdeljivih vezica. Radeći na soluciji zaprepaštavanja takvog omotača dvorani su svojim vremenskim saveznikom nadgradili jedinjenje i nazvali ga formula. Naletali su i ubacivali se u kombinovane šeme egostacionarnih orbita, vršili provokacije i u grupi trenova prolazili slobodno. Ushićeni i vrlo malo neobazrivi slagali su plan o sitnim napadima koji su im beše bili dopušteni samo u pravilnim oblicima trenutaka što su ih neretko aritmetički izračunavali. Eksplozivne relacije sadržavaju sićušne vizuelne afirmatore i memorijske čipove da bi se otvarali dodirom plagijatora. Preko njih saznaše o toj golemoj tački što leži u drugom planu, saznali su da se preko ovog prostora da postići željena količina efektivnosti vrlo posredne, jer u SNOVIMA ništa nije određeno niti isključivo u domenu samog SNIVANJA. Relativno je potom delikatno izvezati činjenice i možda pokušaj njihovog prenošenja na sledeći svet, onaj posle buđenja. O snovima se ne govori puno pa prema tome i ona je u početku bila neosvrtljiva, a nedugo zatim, nesigurna. Dvorani su tako svojstvenim sredstvima besneli lakše prema njoj zbog spoljašnje omekšale homogenije i znatno lakšeg probijanja, minutnih putovanja do ženske anime. U njoj su nagomilavali crni dašak i kada bi se smeće nakupilo, duša bi bubrila, izbijala i naglo se povraćala

snažanim izlivima pritiska onih najmističnijih i dakako, superpsiholoških magnovenja. Budila bi se iz takvih sumnjivih noći, želela je prekrivati svoj već učestali problem i oštećenje što ju je jelo gutajući repove, razvučene ivice nemogućih prikaza i još gore simbolike. Njihov horizontalni venac bi malko ustuknuo, a on bi odmah otvorio oči i negledanjem saznao sve što se zbiva sa njom. Uočio je da ona samo do sebe drži takva stvaranja pa joj zato nije govorio ništa, pustio bi da sama pobedi nasrtaje, mada mu je katkad bilo krivo jer su je snovi viđali iz mnogo dubljih predela, iz onih koje on još nije obelodanio. Pogledala bi u muško telo sa kojim je ležala, signalizirala najmanji pokret, trzaj, odmeravala da li on pripada spektru budnosti ili ne. Zatvorili bi suzne oči a sledeći dan bi svitao. U njemu bi onako slučajno prišao njoj i opsedao je navaljujući da pođe sa njim, da krenu na jedno mesto koje je davno bilo voljeno i kojem je mnogo davno bilo zahvaljivano, gde je jednom dete, on, čučalo i molilo se, razgovaralo sa čudnim bićima. Zaintrigiralo ju je to njegovo meko i malo rastuženo dobacivanje i čim bi sunce dostiglo amplitudu držali bi se i leteli vetrom kroz predele talasa, klanaca, tunelastih venaca i dr. Baš kao što to sada čine.

Ali sada, sada je već drugačije nego ranije i vreme je da se zaobiđu potencijali u oblicima. Ona to čini u prezentnosti samoinicijativno; tamo je upoznala nekadašnje njegove končiće živaca, njegove tajne iz detinjstva, vizije mladalačke o prolaznoj ljubavi, o konačnom sazrevanju, o momentu kada je pronašao nju iliti sebe, o daljem cvetanju. Bezbrojni cvetni izraštaji bili su to, zeleno, farba što se mešala sa njegovom kožom, i evo sada njenom. Brigade biljaka, njihov jezik su mogli samo duboki da shvataju. Samom pojavom ličnosti pred njih, biljke su skanirale i kvantirale intenzitet kreirane dimenzije, detektovale entropiju nastijskim podrhtavanjem latica i savijale se skoro elastičnim stabljikama. One su volele da kontaktiraju, slušaju o svemu neobičnom, da izdaju solucije, ali su u svojoj punoj formi i sposobnosti činile to uvek združujući se sa singularitetom. Zato ju je ostavljao i dolazio po nju tek kada bi se sve zvezde iscertale na njegovom temenu. Ona bi očima zahvalila i poljubila ga. On je doticao najbliži etar do njenih prstiju. Kasnije bi je izgubio u dubini flore a ona njega u vijugavim vazдушnim masama. Mala zemna postrojenja likuju kada je vide kako zauzima svoj stav ispovedanja i brzo zaborave sve lepote jer razreše izraz na njenoj koži. Oni su bili fantastični jer su latice bile drugačije od normalnih, bile su iscertane slovima, simbolima, hemijskim simbolima, elementima strujnih mreža. Dok je pripovedala o snovima obožavala

je da ih zapaža i da istovremeno priča o tammim vilajetima. Ovde će sledeti samo pojedinačni.

Voliš li nas, draga svetlanice? Zar vam to ranije nisam odgonetnula, stvar je minimalno složena, vas ne moram svrstati u kolone za komparaciju, niste dostojni toliko niske i horizontalne operacije. Ugledavši vas, zahvatila sam deo njega koji je bio skrivan u kompaktu pažljivih tišina. Znaš li da je on to odavno iščekivao, indirektno ti skretao pažnju, ti si naslutila ali si većito zaokupljena mrkim najezdama koje te s vremena na vreme prebacuju u svet materijalnosti, tamo gde ti je bivstvo zabranjeno, ili bolje, prevaziđeno? Naravno, laticе. Zato sam stupila u kontakt, ovako nas niko ne razume, niko ne prisluškuje. Teško zamišljam, nad ovom šumom nikada zlo nije nadletalo, tu smo besprocentno sigurni, izolovani, na nas se ne može uticati. Niko sem vetra, vašeg vetra, leptice. Jesi li spremna da još jednom iskažeš snove, te primarne anestezije, da ih zajedno u sprovodnim snopićima izokrenemo u svetlu belinu, da te nahranimo kao slatku devojčicu gladnu prvih ljubavnih utisaka? Vaše molbe neka stupe u delo. U naše delo. (Dubina mraka ispunjena je mnom. Ništa se ne vidi, a ipak su pojedini delovi osvetljeni. Oni što izbijaju iz mojih rupa. Gledam u ruke koje sam ispružila na kolena, i sedim. Svetli jer sam u belom, cela u belom, da li sam takva većito bila, da li sam sa bojom rođena? Šta je ovaj trenutak? Možda nije trenutak. Sama sam, miljama i miljama nikog okolo mene. Položaj bola u glavi, zadnja hemisfera - levo. Osećam kao tužno sećanje. U glavu se unose neki termini koje ću izgovarati, čija značenja ne nastojim da saznam. Uskoro. Nešto je evidentno u najbližoj budućnosti. Čekam da poslednja trunka mišljenja konačno pređe u sadašnjost bilo kakvog pokretanja, manifestacije, događaja možda. On nije pored mene. Sada, kada mi je preko potreban, moja ljubav je odsutna. Neshvatljivo sam slaba, prazna, polovična. Ali zaboravila sam. Ovo je moj san, on je u njemu nedograđen, leži samo u podsvesti. Služi samo za bespomoćno dozivanje, isticanje bespomoćnosti i kontrastile. Hajde već jednom, neka dođe ono što mora. Neka pređe preko mene, neću se pomeriti, zatvoriću oči, zatvoriću nedra, ništa neću dati, sva ću se sputavati. Leđa su mi otkrivena zamućenim mrakom. Blješte probojno kroz grozno gravitaciono ustreljene grudi. Izgledaju starački i odmah sam starica, pod istim imenom i tamom. Sve je isto, isti utisci, impresije kroz godine međuvremena, kroz pričanje i maštanje o pričanju, sve je monotono i u meni, iznutra je čak nekontrastično. Šta se događa? Ledina je od pozadi, nazad nema ničeg, nazad je prazno, ono što će se izvršiti, izvršiće se intervalno pravo od mene. U pravcu koji sada

razmatram. Podižem jednu od ruku, pribijam je čelu, ona tu stoji do nekoliko treptaja a zatim, kao da gamiže, modrim, isprebijanim prstima nadire i čupa, sklanja istrunule kose i. I zagradi teskobni, kritični predeo. Ruka me bode poput igle, nešto me razdire i nešto mi se zabada i probija dužinom kroz epitel. Čuje se i klizi prva nejasnost. Škripe Kočnice Od Automobila. Već sam sišla a ne znam ni da sam ustala, zamak je vrlo kratak, sažet u snu. Gledam napolje iz daljine unutrašnjosti, očnjaci teško odvajaju rasparčanu staklad sitnih manjina, kružnih bezveznosti, dekorativnosti, nagomilanosti, i ne mogu i dalje, kao da sam to znala, da sakriju odvratno, bljutavo. Nešto iznad nivoa krvnog. Vidi se prašina ili magla pomešana farovima nezgodno parkiranog vozila. Svetlost ide ka meni i ne uspevam da ga zaobiđem, postajem crna, garava, prljava, iznemogla jer bivam oslepljena. Nagoveštava se nešto jasno i glasno, meni je sve prekriveno pragovima fotoreceptora. Nadograđena je i vrvi, mutna je i jasna, slika je, nije figura mada je prostorna i prostrana, nalazi se po izuvijanim limovima, protiče ukoso, izdužena je i ja na njoj ne prepoznajem poreklo lica koje je smrskano, spljošteno, izgijotirano sitnim brazdama, proklamovano nebitnim perifernim osobinama davno hladnog leša ili duha čija je krv zaleđena i nekako... Kao da se poklapa sa bojom kola, sa bojom ravni. Oči su izvađene i gledaju mučenički, još i neprestano ka meni. Podstiču na možda užas, možda praznik, možda na nesreću. Slavlje u svim sem u ovim stvarima, ja sam nekako sigurno vezana, horizontalne bljuvotine blede, zadnji nestaju kalcijumski zubi zaronjeni u promrzlo i pomodreno meso, u parče, u deo, u komad, u spliniranu koloniju bivših tkiva, bivšeg jedinstva, krvavo i bezoblično meso. Meso ljudsko curi po mome licu, svetlo crveno polako se kravi na vratu i osećam, opet sam mlada. Škripe Bočna Vrata Od "Stojadina". Izlazi crno, tamna prikaza u silueti, ima oblik čoveka, u početku ga vidim iz profila, kada je zaklonjen vozilom. Mislim da je ranjen, ali je to možda bezosnovno, osnovano pod uticajem prestižnog ludila. Hoda nesigurno i krivudavo, naginjući se, pljujući, zapomažući. A po naličju je ni nalik tome; gospodarski koraci, pognuta glava, mrtva ozbiljnost, mrtva ukočenost. Užasna sporost koja nervira moje nedinamično, referentno, debilno svetlo, telo. U pozadini dvora golemoga, unutar nerviranja cimaju vilinska gudala, škripe okteti, udaraju orguljaši, lome se dirigenti, čupaju zadnji, urliču prednji, simfonije zala, lažne dobrote, nasilno nametnutog strahovanja, vratolomne, obnavljanje brzine smrti koja mi se dešava tuce puta u minutama. To biće me vuče, ja stojim, ono prilazi građevini zamka, sasvim je blizu, njegova senka dotiče nešto više nego polovinu mojih stopala izranjavanih i

mokrih, vaginalno lepljivih. Visok je, dolazi u naspramnost. Tek sad nadgledam da u rukama nešto ima, drži, stisao, skupčao, drži i nosi tragično. Buka i treća po redu škripa, rez po dubinama bezbrojno smrtnih duša, grabi za vrata - otvaram. Lice, kratka, vijugava rečica crvenila tu negde nalazi se i ne nalazi, vidim je i ne vidim. Gledam. Udaljena sam od njega dovoljno daleko, ortogonalna projekcija pogleda zahvata do sredine njegove prilike. Pruža mi ruke i oči mi se tresu, on se mrda neprirodno, epileptično, padam do dometa, ono što nosi je strašno. Nemoguće, neprijatno, neverovatno, neprijatno, neplanirano, neprijatno, neočekivano, neprijatno, nepojmljivo. Satirujuće. Kao da udova odavno nije bilo, trenutno amputirano, ili "zanemarljivom" greškom odsečeno, samo glava i trup moje najveće ljubavi, želje i sreće predato mi je. Gotovo je i ne držim jer glava visi o koncu još neispucane žile, ja urličem, taj što liči na larvu ogromnog grozdovitog insekta mumla još koliko mu je ostalo, glavni se udaljava, protiče ustremljen i pogođen, njegovo ime će mi oduvek ostajati nepoznato. Način na koji sam izgubila ljubav? Usta su otvorena prema gore odakle se zgrušava mlaz poluzivotinjske - polumetafizičke krvi, u vidu kapi silazi do nepca i opet u mrak, nazad u početak. Nanovo bela. Ruke su mi, ovoga puta obe, negde u glavi, ulaze u koru, preturaju, u mrak sam bacila, morbidno klupče sada se kotrlja i zaustavlja negde u okolini, oko stolice. Nešto je puklo. Da li se raspuklo? Da li teče? Ne, bila je na hladnom, dugo vreme, kao čitav period, zimu, neko doba nesrećno mora da je kada sva krv tone ili u zemlju bezobraznu, ili u žive ljude bezobzirne. Tišina i mrak su još jednom u savršenoj konfiguraciji. Pretvaram se u staricu, ruke su umrljane, oči sklupčane, same, bez ljubavi, bez zasluženja, bez otpora. Bez reči. Šta će se dogoditi ako vetar naiđe u san? Ako naiđe pre kraja mada je preblizu. Ja u funkciji svih i kažem: svi čekaju svršetak.) Ružice naša medena, udostoji se od obmana i nenagoveštaja, njihove čari su solidne, priznajemo, ali doseti se usplahirenosti, razigranosti, trenutne i neprestano izmenjive blistavnosti, svih borbi protiv prljavih večnosti, samo tvoja smirena priča može pomoći, budi snažna. Ispuni nam, plemenita, ksilemske praznine onom storijom što misliš da je snažnija od ostalih, od koje postaješ unezverena, bolesna, bleđa. Tu želimo i mi da čujemo. Moraš pokušati. Moram... Stvarno biste da vam ispričam, makar ona bila tako kontraverzna, naizgled nepojmljiva? Nisam ubeđena da ću je uspeti izreći, mislim da ću samo teoretisati, da neću dovoljno prići, isforsiraću se nervozom, jer ne mogu da posetim detalje banalnog sna koji se sme obelodaniti nekako jedva za kratko, jer mu je takva priroda veštačka i u mnogome realna. Naprosto, kao da jedino mogu

da ga ukomponujem između (U snu vidim sebe kako sanjam. Nikada, u svom životu nikada, ranije u mladosti, kasnije u starosti, nisam takvo iskustvo izazvala. Po svim merilima psihoanalize i onih dakako meni srodnih stvari nije uspelo da se zabeleži, kako je moja ljubav tvrdila u jednoj od bezvremenskih diskutabilnosti, u snu se nikada ne može doživeti san, ne može se izbeći i pobeći nečem što je van granica realnog, pa i irealnog. Jer irealno nikako nije strani pojam; izmislio ga je i donekle formulisao čovek pokušavajući da razradi, zgrabi ono što ponekad ne ume da vidi niti da čuje. Konfuzno bi to bilo čak i za prividno minimalnu istrajnost moždanih rupa da se stupi u paralelni svet nekoga koji sanja, osetiti njegove impulse i ekrane tokom impulsa istovremeno iznoseći zaključke o svome, onome prvobitnom egu, "osobi koja sanja" i koja sada operiše i prepliće se duplim dražima. Tolika koncentracija, homogenija neutralno fizičke faze još je neprepisiva današnjima. Uprkos tvrdnji, koje se često izmišljaju samo da bi se osvetlile one koje ih kontriraju, solucija koju sam mu nedavno ponudila naglašava da samo stanje sna ne prodire ni negde ni nekad već oblikuje jednu kompleksnost, sa Zemljane strane, koju sam nazvala kontaktom. Kontakt dopušta sve relevantne radnje, nezamislive, dovoljno reći nezemaljske, jer se doima prema vasseljeni gde se utemeljuje u formi metagalaktike. Dalje se povlače linije dvaju predela; kako se metagalaktike sastoje od većeg broja galaksija, a njihov odnos veličina može se predstaviti kao odnos galaksija-zvezde uz impliciranje da metagalaktika poprma postrojenje sabirnog centra globalne galaksije i njenu formaciju, što usleđuje do jednog niza opadajuće sortiranog. Tako se "silazi" do objekata manjih zapremina i kada se najzad stiže do aktuelnog odnosa planeta-čovek, staje sve. Sve je mirno tu, mada se oseća da ima i celina ispod ove crte. Celine na koje mislite u ovom trenutku su odviše materijalne te se zaobilaze, iskrsavaju opet neke druge, one koje ne imenujemo, ne određujemo, tj. odnos snovi-planeta koji nasuprot planeta-čovek zauzima tračak kulminativne mikronske, analitičke geometrije podsvesti. Pošto ova dva odnosa sadrže zajednički član planetu, iznosim da je kontakt sproveden. Sada se leži po plamenskim širinama, po prugama neosporavanja, i konačno sve deluje tako objašnjivo pošto je hiperfantastično. Oni dakle ne žele onaj treći odnos, odnos isključnosti i krajnosti, u međupolju planete i snova, čovek-san. Nerazjašnjeno će ostati, premda tvrdim, a tu se čak i savremena nauka slaže, ivični, granični odnosi ne mogu se uspostaviti, da je samo kontakt, da je jedino to moja večerašnja misija. Nju treba da zaštitim, da sprečim svako strano raskidanje, interupcije. O tome sam razmišljala na početku sna kada sam se zabezknula pred sopstvenim

ležećim likom. Tada sam kao vijugavi dašak ispadala iz postelje, uzdizala se iznad, saginjala se ispod visine, gutala nekakve priče o kakvom "kontaktu" koju sada čujem prvi put iz ugla snivačkog, pa reći ću, primarnog ambijenta, iz ustiju skupine "malih zelenih" bića čije je kolektivno ime bog ili BOG, ne smem reći Bog što su mi u prvoj sekvenci izričito zapovedili da upamtim, da to bar ja učinim ako već milijarde drugih milenijumima ne žele da saznaju. Zbunjena sam, ne razumem zašto se ovo meni upućuje kada ja, nevinna i prenevina, ni religiozno, ni naučno, ni ovozemaljski uslišna, nemam nikakvog afiniteta, samo raspoložem ljubavlju. To je bio uvod u san tuđeg čoveka jer ono na krevetu nisam više ja, ili sam ja koja se pretvaram u njega, ili je suprotno. Možda smo oduvek bili istovetne ličnosti različitih gledišta. Zelenih više nema, ostajem sama u svom snu, tu je telo moje ljubavi koje ne čuje sve prilike koje tumbaju iz sferno konveksnih beonjača. Zašto li su ispričali..., da bi nestali? Da bi naglasili da sledi nešto veliko, ne grozota, veliko? "Slične viličine do sada su u svim ogledima i održanim pripremama delovale pogubno na prethodna jedinjenja-sklopove", piše na vratima koja se odjednom efektivno osvetljuju. Rečenica je upala i nadogradila se u mojim mislima, tamo spravlja ili nastavlja da spravlja kancerogena ubogaljenja. Ali sada vidim bolje, nisu to vrata, nikada nisu namerno bila vrata, cigla, jedna velika cigla. Blok. Oko mene je zid. Ovo treba da bude najstrašniji san u istoriji moga snivanja. U stvari, oni to žele tako, postižu time što se uopšte ništa ne dešava, prazna pričanja, besmislice o kojima ja nikada ne mislim. Šta sad? Hoće li se bilo šta..., ali tu je zid, beskrajna, beo, čist, kao naslikan. Taj zid me asocira na sve osim na zid, on je nešto mnogo više i dublje. Velik je i prevelik, ja kao da sam u njemu, u nekom od blokova, moje najveće celine. Ulaskom u blok najavljujem sebe u sasvim drugom okruženju, drugačijoj planetnoj kabini, kao da sam trenutno prešla. Da ne vidim znak u jednom od gornjih uglova, užasnula bih se i izgubila se pre no što ijedan glas ili poruka dospe do potiljka sadašnjeg smeštaja, liči to tako na emitaciju televizijskog programa, umrla bih u snu čega sam se najviše bojala. Ali ovde je bilo toliko realno, gotovo nije nemoguće, ja sam se nalazila u njegovim očima, raspolagala sam samo delatnošću gledanja, unutar njegovog mozga čučao je mali svesni posmatrač - ja, sposoban da intuitivno "izvodi" zaključke, reaguje burno i učestalo. Ovakav ekran se ponekad sada muti od kratkotrajno-paralelnih, translatorno udaljenih umnožaka poreklom od svih onih, možda postojećih, možda podsvesnih, iskrica osoba što zveraju, snivaju. On koji gleda, ja koja gledam kroz njega, ja koja posmatram kako on leži, ja koja sanjam prekoužasan san, ja koja pričam kako

sam sanjala najstrašnji san (jasno vam valjda je da ovo nisam nikako mogla izgovoriti). Ono što se vidi sve je nepovezano, vremenski se prepliće, ipak neka tanana linija stoji, samo ona koju ja umišljam da sam otkrila. Ono što on oseća osećam i ja, proživljavamo iste strukture i intenzitete, odavde izgledao je kao glomazno, pokretačko biće - navigator, zbog efekta ekrana. On ih je sve proživio, ta mesta, deobe parčadi krhkih živaca od ranih, prvih vremena kada je u potpunosti sebe oformio, kada su mu se svi smejali, koji su ga previše znali dirali su ga, koji su ga premalo znali smatrali su i toliko sigurno konstatovali da je simpatičan, možda smešan ali i tužan, uvek tužan kada je bio smešan. Oko njega ga niko ne poštuje, njegovi, on gleda iza njih, a vremenom preko i kroz njih, nalaže mu se, stalno mu se daju takve makete. Gledam, ništa, sve što može, sve što želi da sastavi je zid, jedan ogroman, besprekora zid, po samo njegovom karakteru veličanstven jer sadrži toliko poteškoća, izrotiranih inhibicija, sva degradiranja ljudskog digniteta kojima se uporno dičio dovodeći masu u nedoumicu i razjarenost. Sada vidim kako napušta probleme nedovršenog deteta, sada je negde u nekoj obrazovnoj masi, smuca se po univerzitetima gde ga konačno iščekuju, gde zaboravlja genetične nesavršenosti koje nosi, gde se samo seća i neprestano misli o jednoj osobi. On nju ne zna, ne poznaje je, ne zna čak ni da li ona još uvek postoji. Siguran je da je nekad postojala. Nekada davno u dobima izrugivanja, samo je on znao za tu ličnost, niko drugi nije mislio. Želeo je da tu polustihiju vidi opet, da joj izrazi da je sada spreman, da je konačno izrastao u pravog čoveka, zaobišao pravila visoke beline, ili mu se sve to učinjavalo pošto je živio po izolovanim, specijalizovano-odvojenim orbitalama fizičkih formula, živio je na posebnim ambijentima. Stvar koje se potajno plašio, ona je sada još zajedljiva, pošto previše misli o njoj, osećao se kao polovinski izrez vanvremenski ograničen. Veruje u nešto, možda je to samo vera, i nju označava "njom". Po čemu je imao motiva da veruje i da baš nominira svetinu "njom"? Isećci iz njegovih snova. Da, ovoga puta o njegovim morama, jer je more najviše cenio pošto smatra da govore o njoj, o apstraktnosti njenih pojava. Ostalo bi u mislima, sve te kvalitativnosti, da nije jednom sada koračajući pustarama otkrio baraku. Premotao je *VHS* - snimak snova gde je prevideo objekat, u njemu se, u studentskim godinama odigravala vatrena zbivanja pijanih zabava, danonoćno slavlje, proslave novog dana, proslave bilo kog dana. Tamo je na snimku nanovo prepoznao jaz, hladan, neku hladnu, pa čim je hladna i belu, liniju krivudavu među zvanicama iskombinovanih učesnika. Okolo krda izdizao se zid, igrali su oko njega, ritualno obrađivali, obogaćivali korake, u stvari, izlazili su.

Napuštali su kolibu, jer bilo je već kasno. Prolazilo je pored i nestajalo iza njega, išli su na vrata, jedini izlaz. Osoba bela sada je prošla pored njega, nije ga gledala, jer obično kada ga je gledala on nju nije i obrnuto. To mu je bilo u redu jer tako mora, normalno probijanje i raskidanje srca. Ni na kraj pameti mu sada nije bila ta naizmeničnost i čistina zabijanja glave u zemlju, glave u zid, smešio se sad što je oformio, setio se ličnosti, sada stvarno sme da je nazove osobom, niko mu to ne može oduzeti, zaista NIJE SANjAO, ekran se sad malo izlučivao, a ja počinjala da podlivam suzama u snu sna i tako dalje. Srećan je bio poput onog malog, sitnog, nekakog i neodržanog dečka. Trči, trči, hitaj u tragiku tišine naučni i zaljubljeni, ludi i poremećeni putniče ekstaza, hitaj u kolibu. Slike iz različitih perspektiva hodaju brzinom nadahnuća, dobija vrednost minimalnu kada uzana vrata pucaju i kada je pred očima surovi vasionki zid, visok protiv granica ekonomičnosti. Prazno je, zid kao da je vekovima glancan, toliko se sija, ipak je on predstavnik, predvodnik nesreća, podseća se, slatkih nesreća. Ipak prošlo je toliko godina, samo bi budala pomislila da... Naslonjena sa strane nakratko se spotakla glasićem neka mlada devojčica koja ne može biti svedok željenih događaja. Bar ne realni svedok. Kaže da ga se seća. Čudno, on je ranije nije memorisao. Kaže da je zaljubljena u njega, on je za nju nekakav idol budućeg poludelog čoveka koji se izučava po lektirama, to kaže. I kaže da se seća baš onog belog vetra, kratkog ali vrlo bitnog. Zgrabio ju je i trese je. Ona kaže da je i u knjizi zapisano kako je trese, i da je baš u ovom momentu polaskana sporednom ulogom. Više ne može da izdrži, on se krvoločno kezi, ekran postaje sinusoidan, i najzad oblak u pozadini otvara prostorno-brojevnu šifru. Sada je u bivalištu, mnogo stvari mu nije jasno. U glavu mu je ostatak zida, oseća da taj relikv postaje sve jači, da unutar ne sadrži organe i mekane proizvode već perlitni metabolizam asfaltnih smeša, grubih, samlevenih primesa, u glavu mu unosi neprestane dvosmislenosti, ja jedva gledam u prizore, opet studentski dani, tih večeri su se dramatično vršili pokušaji. Mogao je, sad vidi, jasno da bude pregažen, kola su ga pratila mada je meandrirao, skretao sa ivica, put bi bio sve širi i prostraniji, iskok sna. Jednom je svirala pesma, on i ona sedeli su među brojnim sedeljicama i razmišljali o pesmi što svira. U njoj je bilo svega i svačega, a između ostalog sadržana su i zrnca njihovih života, iskok sna. Bojao se sada da okrene, zastao je kraj poslednjeg telefonskog broja, uzdrmao se uzdahno kao kad je jednom slučajno dodirnula njegovu ruku u senci okolozemaljskog predavanja. Ima li koga kod kuće? Ima li koga kod kuće? Sada čeka, nestrpljivo postaje ludak, ludak koji je prošao kroz nevidljivu rupu u zidu

neprekoračivom, sada zastaje, sluša svoje uvo. Sa druge strane žice prošao je samo prijatno ženski zvukudah. Njen uzdah. To mu je bilo prilično, shvatio je šta se sve izdešavalo tokom vremena, kako već dugo živi u simbiozi, ima decu, živi srećno i ne misli. Bilo je to za njega previše, a glava mu se činila kao preteška cigla - zanemio je. I ona je zanemela jer je znala da je on zanemio. Ekran je bio prazan. Ona se setila svega fiktivno izživljenog i nedostižnog iz svojih ranih, on to nije mogao osetiti, samo je ćutao. Svega sam se setila u tom času zebnje, žudnje pritajene, ja sam to bila, da ja sam to bila. O čemu je dakle ovaj san? Mogu li sada da rezimiram? Izokrenuti svet u kome smo moja ljubav i ja rastavljeni, što se nije, valjda se neće, ne, nikada se ne sme dogoditi, strah od neljubavi, strah od mržnje, od paralelizma. Da li je to poenta? Ko li je ovo sve tako detaljno sagradio? Onaj, koji je tada odlazio, i čije ime nikad neću znati pričao je unaokolo prijateljima o bledom veličanstvu, o krvavim kolima, o osakaćenom genitivu, hvalio se devojci koja ga je oduševljeno saslušavala. Milioni su ga slušali. Milioni su slušali o mojim snovima, zid se ruši, kontakt se opet besciljno iskazuje. Zid ili kontakt. Ima li koga? Ima li koga?) reči. Majko mila! Ne mogu da poverujem rođenim čulima, do tančina je izbilo. Rekli smo ti, medena, kao otrov ispumpalo se, poput keltskog ognja nestalo je unutar hlorofilnih pločnjaka. Sve se ovde svršava, budi uverena da probleme ovakvih priroda uskoro nećeš zadobiti, odstupi preko noćnih infekcija, vrati se njemu u naručje, on te želi i uzajamno ste neophodni. Jasno mi je, laticice, o ljubavi, sve mi je kristalno vrelo, svesna sam njegovih težnji, želje da još više očvrsnemo, no koliko sam ubeđena u verodostojnost i hiperprirodnost klizećih reči među najbližim usnama, dvorani neće odbiti, još uvek sadrže hemiju u sebi? Greška je što razmišljaš da su sposobni, uoči ih kao figure bez čijih sitnih, ponavljamo sitnih, suština eliminišeš svaku zabavu i poludelu istrajnost nerava, uostalom, uporedi njegovu obuzdanost, na njega deluje, odnosno, ne deluje. Probija u pravo potrebnom smeru. Znači li to da smo veštinama samoobuzdavanja izbalansirali razliku, da sam ja mnogo niža, on veoma nedostižniji, želite li, pokušavate li to da mi stavite? Vaše nejednakosti, asimetrični grafikoni odlika stvaraju vas, po jedinjoj mogućnosti, oklopljivim i besprekorno izuzetnim, tome bi otprilike odgovarala zatražena povratno-upitna formacija, okreni se sada i vrati lepršavom carstvu svome, kroči kroz zvezdano noćnu šumu, pomiluj većinu čari što ti vazduh daruje i permabilnim vetrom zastupaj sve kraljice svetova, učini to. Kako je ostavljala, u intervalu očekivanja visinske pošte, među zvukovima, hucima i žuborima, stvarčice straha snivačkog odvlačene su iz prstiju mlade u oblicima

kratkim i tankim izduženja. One koje nisu htele izaći ostale su lakoćom i taložile se u korenu noktiju kao prljavština čiji sastav ni savremeni instrumenti ne umeju asimilovati. Drhtali su prsti kao i ona svojim podsetljivim uzdasima.

Kao toplotni katalizatori sasvim prijatnih ozarenja uticale su njegove boce vlažnosti topeći se sa brižljivih usana, i lomeći pri svakom kontaktu poprečne zaštite, da se ona u nekolicini momenata podseti ovako na mučne delatnosti prethodnih dana. Najednom se prinela sebi, kao jasno otvorila zenice, zapazila kako se kilometrima ispod nižu krošnje zeljastih reljefa, kako je jako, možda snažnije no ikad, sabijena uz ljubav, imala je jasan privid da se uveliko bojao neke neznamenite sile koja će mu oteti dragu iskliznućem u svečane dubine. Njega je zapravo sada bila uznemirila minutna mutnina u njenim očima, otkrovenje koje se do sada, mislio je, moralo naučiti zaboravljanju, bio je deprimiran što je izmerio okupaciju i njenu podređenost tim, u njegovom mišljenju, nebitnim i toliko neutralnim udarcima. Malo se i postideo, ali je želeo da sva stid sada izbije napolje, da je se vetar otarasi i ispiše novu povelju svome memorandumu, ona je presavila lice i zadivljeno posmatrala čašice vetra kako lelujaju čitavom unutrašnjosti jačeg tela, i odlučila da mu priča o imenima. Sećala se da je na početku beskraj tražila da ne spozna njegovo ime, jer je pristalica njihove malovažnosti, nekog glupog prvovenčanog pravila. Zaista, zašto bi neko nosio ime, ono toliko može da odvodi, da udaljava, zavara nekakvim veštačkim ukusom, možda i sve da razori. Zbog toga on nju nikada ne naziva svetlanom, a ona njega rastkom, čak i ako bi to nesmotreno učinili izgovarali bi reči kao da se one pišu umanjenim slovima. Samo su ih tako dvorani celivali, pogrđnim pridevima, oguglalo monotonim uzrečicama. Nasmejao se njenim prefinjenim zgodama, zaurlao poljupcima, i da bi, već kako to mora, preokrenuo raspoloženje, podsetio se njene dvosmerne labilnosti, upita je o kupi u njoj, o tome kako se sada oseća. Rekla mu je i dodirivala kao najednom iznikli vrat da je sve u redu, problemi su konačno rešeni, više ih se jasno ni ne seća. Predložio je da to bude kao u snu, neka izbledi, jer svi snovi to čine a nijedan se ne ustaljuje. To ćemo odmah srediti, zatim prinese otvor najbliže što može i toliko snažno ga prožlma da je vetar u njemu gotovo potpuno uspeo da difundira u susedno telo, gde je dakako bilo neophodno izoštriti prekomernu kiselost i zameniti je hladnom neutralnošću. U toku vlažnih i rečnih nanosa vetar je najzad otkrio pravu istinu; kad je proleteo i koprao se nametljivo oko duboke i jedva nalažljive duše njene, osobe raspršenih ruku koje žive u njoj šaputale su onom što prosvetljava da još uvek nije gotovo,

naime, nagovestili su da je prekasno. Devojka ne misli kao što govori, uplašena je dozla boga, prestravljena je samo svojom greškom koja polako počinje da likuje na izmotavanje. Pošto su joj cvetovi isprali, oduzeli sav lepljivi prah iz osećajne kupe, burnom logikom iz nedodije dovodi se da je sada organizam nanovo podložen i da preuzima funkciju nezadrživog magneta, da će u svakom nalik ovom navratu postepeno stariti, ludeti, odvlačiti se, kao što večerima zbacuje sa sebe nežan prekrivač, od ljubavi, prilaziti smrti i onome što sledi iza nje. Nije mu naravno rekla o jučerašnjim novim morama novog kvaliteta groteskne sadržajnosti, takve da se one više ne mogu ispričati poput navedenih, prepričavati u vekovnim sastalajštima, po šumama čudnih stvorenja, u slušne organe nevidljivih slušalaca, upitao ju je zašto danas lete. Znala nije šta da mu odgovori. Čutala je a oni su voleli leteti, razlog nije poticao iz realnih ogranaka. Možda se sve od ovog ne definiše opstojećim, jer možda je baš ovo, ove reči, možda su deo jedne nemirne i ženske noći, beskrajne noći koja se vrti neizmerljivom frekvencijom, on se budi i uživa u znoju što kaplje niz telo, ona zbacuje krila mudrosti, savlađuje se najtišim molitvama, radnje to su stvorene u koncentričnim krugovima. Kakva li je jačina pričanja u centru ako je na periferiji talasa, jedva doticljivim raspetim autorima, ovakva? Sa visina čini se da tela miruju i nežno prijatno bride, dok se stene razbarušeno njišu, fabrike sposobno zamislivih mirisa pripajaju za platformu podignutu i proporcionalnu, kao da podseća na opremu goleme filmske industrije koja se snima, koja se namotava, odmotava i secira. Verovatno bi se u tom slučaju smatrali glumcima savršenim.

XII

Kako se navrši, čini mi se, nešto manje od pola veka, iziđe G. iz tamničkog okruženja ponovo na svetlost dana. Videvši u mnogome izmenjen svet oko sebe, jedva razumno odluči da tehnologiju zaboravi a sebe povuče na periferiju velegrada. Posao nije dobio odmah, čak je imao poteškoća i priličnih nepogodnosti u vezi zločinačke prošlosti. Stanovnici ga opako i nesigurno posmatraše i pribojavali se ga u društvu. Tako nije uspevao proći kvalifikacije u organizacijama, pa se izolovao i sitnom kolibom pokraj gradskog groblja zaustavio. Prihvatiše se time dvorišnog rada i dobiše priliku

da se divi lepoti leševa kao davno ranije. Tama groblja, koje je sada imalo novog čuvara, zaintrigirala je G. i na njega ostavila dubok utisak dugoočekivanog okruženja. Žalio se nije često, no zašto bi: iskopavanje jama, uređivanje nadgrobnih kamenjara aktuelno je kako ljudi vrlo često umiru u tako ogromnim gradovima, pa je i novac bezmalo stizao. Klonio se centra i gadio urbanizacije, sa mesta se micao nije a uglavnom sve prihode ulagao je u alkohol. Znajući da su mu dani odbrojani i nenadoknadljivi, ovaj G. se u mnogome punio nervozom i vučjim besom, čije su varnice do tada najbolje iskaljivane na svežim mrtvacima.

U svojim noćnim pijankama sedeo je prikovan u ofurcanom prestolu i pogledom pravo nadgledao ispod magle u kipove usamljene. Hucima su ga beše zivkali, pa se poput poludela manijaka, čovek obraćao malo uzdignutoj zemlji i izrezbarenim pločama na njoj. Jezovito bi se kolebao i šetao oko tuđih uspomena i pevao čudnu melodiju, stalno istobojnu ali dosta razrađenu, koju su ga, verujem, same mrtve duše naučile. Izgledom se približavao lešinama: mrtvačkim bledilom, dubokonateklim podočnjacima, neviđeno tamnim očima, nimalo urednim vilicama, divljačkim telom. Cerio bi se u mrklom mraku i tu nalazio ono malo slobode. Dakako je to bila sloboda, periferija beše, pored velike udaljenosti od grada razdvojena nekom malom rečicom, koja je samo proticala ne imajući ni početka ni kraja. Probisvet bi je nazivao čudesnim mestom jer je posle obilaženja redovno tamo navraćao i klatio se nad mesečevom vodom. Danju u nju nije gledao, tada bi jasno video komade ljudskog izmeta i svakakve nepodnošljive prljavštine. Shvatio bi da bulji u izlivnu kanalizacionu deponiju. Zato naglašavam da je čovek živeo i pojavljivao se samo noću u seansama kako sam jasno mogao uočavati.

Jedne od tumornih večeri izašao je napolje i u delirijumu pijanstva koraknuo na mekanu zemlju. Kao i obično, uvidevši da je sve u redu tj. da su svi na broju, nastavljao je da se smeje i šalje poruke, rekao bih, pretljive, o tome kako niko od onih ispod ne sme da ga napusti. Pretio je da će oživeti i izložiti životnoj smrti zatrovane urbane okoline. Pošto mu niko, naravno, prigovorio nije, G. krene zadovoljno ka vodiči pevušeći. Kada je izbio pred pokretnu tečnost zavuče se u mesto i stade se vrpeljiti. Želeo je kontaktirati i sa njom, ali mu je ona pružala samo svetlucave obleske. Tumačio ih je strpljenjem iako je bio neurotičan. Molio se svake noći pokraj nje kao kakav bespomoćnik, ali da ne kažem jadnik. Te noći je, sećam se, i zaplakao samo na kratko izgubivši kontrolu nad uslovnom lepotom, nedostižnom i nerealnom. Podigao je glavu želevši da vidi slepilo

suza u polju svetlosti. I ugledaše on u tim pokretima nejasno praćakanje u vodi. Malo korito sa još manjim detetom u njemu dovelo je čoveka do ključne tačke nemosti. Nepregledne reči su prestale i telo se nadvisi nad smradom i prihvati poklon koji mu je podario fluid. Klonio joj se i besprekorno zahvaljivao osećajući se neobjašnjivo. Nejakom bepče, ne posebno lepo, držao je u naručju i po prvi put umiljato gledao nevin lik. Sve demonske stvari u tom trenu beše prekrilo i zadobivši nov instinkt, brzo pokupi malog čoveka i prenese ga preko groblja. Dok su ga duše zapitkivale šta to nosi, i zašto je toliko uplašen kada je među svojim, psovao ih je i terao da se mirno vrate u ležišta. Konfuzna gomila glasova tutnjala je i pokolebala područje, a ljudska bića uđoše u kolibu i tamo behu ugrijani neredom. G. je i dalje čuo šapate spolja. Malo dete je prvi put tada bilo pred grobljem, ali ga beše delimično zaboravilo u periodu od narednih pet godina.

Nekako obuhvaćen vedrinom i neopisivim osećajem blagostanja G. je nastojao da u pomenutom razdoblju dete izoluje od okoline učeći ga najsvetlijim pojmovima i da im, jedno drugom, pridaje ljubav i sreću. Kontrolisao se u pokretima a naročito u upućivanim rečima iz kojih je mališan učio. Ubica iz svog vremena, koliko mu je sposobnost omogućavala, prihvatio se oba..., načinio je obavezu i u neku ruku dobi odliku roditelja. Čak se priklonio tretmanu smanjenja svoje zaudarajuće navike. Godine ga nisu sprečile da podučava i obrazuje, pri tom nije želeo misliti o budućnosti i eventualnom školovanju u metropolnoj sredini. Pravilo kojeg se držao trebalo je ispunjavati činjenicu da dečak ne sme saznati svoje pravo poreklo, nepostojanost roditelja, da ne izlazi napolje pred iskvareni svet i nipošto da ne kroči u groblje. Jasno je da se posebno pribojavao poslednjeg načela jer bi ga, kako je mislio, te bezobzirne duše odvukle i sebi priklonile a onda je gotovo. Uzaludnost ne bi mogao da izdrži, pa bi sve pustio, oteresao se briga i povratio na sebe staru mrlju bivajući još gori i besniji. Tako je bio večito i prekomerno oprezan.

No, kako je uporedo sa čitanim lekcijama o životu i odšaputanim uspavankama bio obavezan održavanju i nadgledanju te mračne bašte i, izgled reći, gotovo svakodnevnim popunjavanjem novih, neumoljivi čovek uprkos svim težnjama nije mogao održavati tu poslovnu klackalicu u konstantnom položaju. I potreba je potezala za bilansom, tako da je apsolutna prostorna ograničenost disanja deteta postepeno bila narušavana.

Prilikom poslovno potrebnih večeri, dete, već petogodišnje, šetalo se unakrsno po unutrašnjosti i po navratu opažalo prozor čije je staklo davalo prikaz mutnoj noći. Kako je "otac" odlazeći daleko u

povorku kipova onesposobio vrata ali ne i staklo, dečaćić, koga ću od sada pa nadalje zvati On, pripremajući se da razmisli o brojnim navođenjima, polushvaćenim i u većini prespavanim zapovestima izbi nekako i nacrta se konačno izvan.

665 noći kasnije, On je bio nagrađivan besplatno porcijama modrica svuda po koži. Sve što se naučilo beše uništeno i nepovratljivo se klatilo u načinjenom vihoru. G. je potpuno povraćen do sveta istrunulih bića, mračnih verovanja i nezavršivom strahotom se oiviči u gledanjima Žrtve. Višak tečnosti u starom telu i pomračenje uma, maltretiranje surovim rečima i delima, sve je naš On upijao. Zbog one noći kada je najzad izašao i otkrio svetu svoje postojanje, prolazio je kroz smrtni lavirint bez ikakve nelagodnosti, ikakvog uznemirenja i dok su duše zapanjeno ćutale, On je kročio i zastao pokraj mesečeve vode. Zar je kriv što je misteriozno privučen od strane začuđujuće prirode smrada? Zar je kriv ako ga je ta vodica godinama stvarala iz lebdećih zaliha? Težnja da se sjedine prekinuta je zveranjem demonskih iskolaćenih očiju starca. Uzrok patnji bio je taj. Strastveno Mu pridružujući svaki udarac lopatom, kojom je zadovoljavao lešine, G. Ga je pljuvao iskazima o besporeklu i terao Ga da sada radi u prokletom groblju i pomaže mu u sticanju užasnih karaktera. Tako da je postao sluga nervnog manijaka, kome nije smeo prigovarati ni predlagati. Dovoljan je bio pogled, taj znak Njegovog najmlađeg straha, da sve što se poželi bude učinjeno, i naravno, mimo volje uslišeno. Prema G. nije imao definisanog osećanja neke uzajamne povezanosti što Mu najpre bi ćudno. Možda ga je pomalo žalio zbog svog alkoholnog problema jer Mu o zločinu i izgubljenim godinama otac nikad ne prozbori. Da bi Mu se odužio, ovaj Ga je bio posle svakog mrtvaćkog posla, govoreći Mu o Njegovoj lenjosti, povećoj nezainteresovanosti i facijalnim ekspresijama koje iritiraju, tvrdio Mu o tome kako Ga je pronašao i ispunjavao Ga pričama o živim đavolima iz njihovog dvorišta. Upućenom se takve reći nisu svidale i zato behu neobazrive. Ali ta nevina opuštenost, prekomerno maštanje, i da ne kažem fantaziranje, u ćoveku oznaćenom sa G. raslo je u vidu mržnje poput otrovnog pupoljka spremnog da se u bilo kom trenutku rasplamsa.

I mutnom prilikom sve je puklo. Otac Mu naredi da usred tame prokopa u, naglašavam bezolujnoj, jamu za pokojnika ne sudeći ko bi mogao poćivati kroz nju. Proteklih 24 ćasa ne postojaše broj dopremljenih leševa. Kopao je marljivo misleći svo vreme na strah u glavi, na bolest u tuđoj, i na svoj život u tuđoj bolesti. Greške za postupanja prema Njemu bile su nevidljive ali ipak kobne. Zamisli, kad ti kazna prilazi uprkos ništavnog ućinka svojim dobropoznatim

smerom. Primicala se od pozadi šušteći crnim korovom, izraslinama oko razapljenih natpisa o Jevrejskom kralju. Zlo veće od svih banalnih duša, preko kojih je gazio, veoma je blizu i pruža se opakim permanentnim oružjem. Desi se tako u minulosti da Maloletnik pored svoje zadihanosti namiriše i bljutavi zadah pića i videvši odsjaj kanxi rukovođenih bespametnom osobom, izbegne nasrtaj. Minimalno kontrolisano, preporođeno zločinačkim gestom upade u dubinu i na mestu osta mrtav. Preostalo Biće dohvati lopatu i začu ludačko zakopavanje i kreiranje novomodernog groba bez obeležja. Samo mehanički, sa nimalim prisustvom logičnog osećanja, On je radio. I kada je završio, bacio je i kidao sve pred sobom, bezglavo tumarao i zapinjao dok nije, kao onom sjajnom zvezdom sa početka vremena, napustio dotada pakleno životno okruženje. Kroz roditelja je preplivao i načinio se na auto-putu za velegrad večito usamljenom i bolesti izopačenom. Srljao je, misleći, u novi raj, u rajski prljavo i toliko tehnološki objedinjeno. Urlao je prazneći se bolovima i svega tamo zemljanog trčeći u traci prekrivenoj nijednom senkom, jer su od sada sve beše počivale u glavi Retardiranog.

Ovom jedinom rečenicom reći ću da se nakon proteklости smestio u grad i bivao Beskućnik, najneprihvaćeniji Prosjak, popularna Atrakcija ismejavanja, da bi nešto kasnije kratkovremeno postao Zvonar u bedno posećivanoj crkvi zastarele religije, i radno iskorištena (neisplaćena) Snaga po ovim i onim mestima. "Život" u vremenu od pet decenija praćen je bio raznoraznim povredama, prestankom rasta, grbljenjem kičme, izobličavanjem lobanje, rezultirajućim nastankom jedne savremeno alternativne Rugobe kojoj je okićena unutrašnjost vrela od nerazumnih i moronski složenih iskaznih slika ljudskog postupanja i odvratnosti. Kako je u staračkim godinama stalno plakao i time užasavao široke narodne mase, stigne Njemu, koji je u potpunosti uspeo da izbegne sve čovekove satisfakcije, pismo (ne zna se otkud) i u njemu reči egocentrične molbe da neuravnotežena Osoba napusti područje razlogom, kako se u poruci navodi "zbog Vama sigurno suviše komplikovanih i neznačajki prikriivenih shvatanja". Već uskoro Ga u bunilu i kao u smrtno spremnom raspoloženju, pakupe velika kola i nakon očajnih preklinjanja, danonoćnih mora izbace ili šutnu (kako hoćete) na tlo nikada viđeno. Novi svet Ga nije naročito očekivao jer se pogledima svi sklanjaše i izbegavaše. Nekolicina bića, kao organizovani ukazaše na priobalnu lokaciju povučenog, u smislu nepoznatog mora.

*

Groteskno sklopčano telo pomućenim očima pružalo se manjinom kroz elipsastu prostoriju visoko iznad prirode, a previsoko iznad svih ljudskih umova. Mesečina se ponavljala mnogo češće Njemu od ostalih jer su Ga takva stanja jedino terala da se smiri i ponaša skoro normalno. Zvuci zapljuskujućeg mora okruživali su kulu odvojenu samo dugim dokom. Uz njega brodova nikad nije bilo, ali uopšte se ikad išta nije micalo po bezimenoj vodi veće od splava usamljenih ribara ili takmičarskih, šarenih kanua. Kao kutak oslobođen nedaćama, mesto je bilo mirno, retko turističko. Noći behu zanimljivije i prožete blještavim iskricama svetlosti grada i mora odvlačeći zaparu i ubojitu vrućinu zajedno sa odvratnom svetlom grajom dece na plaži i preteranim narugivanjem. Tada, kada se u vazduhu nacrtaju paralele ribljih skokova obojenih šušćecim zvučnim efektima, upalio bi reflektor na vrhu i kružio beličastim krugom po divnom čaršavu. Presecao je njime senke meseca i kontrolisanim brzim upravljanjem blago ometao povorke vodenih grabljivica i otkrivao stidne delove površinskim algama. Provodio bi se najluđe kad bi šepurio bledilom i po divljem nebu nastojeći da spoji što više zvezda linijom svoje omiljene kružnice. Slobodan je bio da vlada tamom i niko Ga nije motrio. Koga već briga za oronulo i svokodnevno plavetnilo i pokretne darove? Imbecili su stvoreni za takve stvari a ostale budale za betonsku prljavštinu.

No, kako sam rekla, sve ovo je toliko neograničeno tužno, posedovati nikoga i biti ni sa kim ljudskog obličja. Imati prijatelje u mrtvoj prirodi nije sjajno nego užasavajuće. Potresena sam dok drugi tvrde da je u pitanju mistika. Ali reći ću vam o čemu se radi. Um Jadnička je mnogo zastajkivao u svetovima vidljivosti i prenevine svetline. Sve mi se čini, držeći u vidu neke događaje i događaj, da bi se prvim obuhvatili prateći prostorni gestovi, situacije i stanja vrlo značajna i definisana najčešće kao uzrok glavnom događaju, tvorevinom fatalnosti i gigantnosti koja je opet uzrok sadašnjih gledišta i neumerljivih stavova, a prema pratećim (prvobitnim) informacijama odnosi se sada ne kao uzrok već posledica. Da bih zaključila, istakla bih da su vezane tri uzročne (u pogledu s leva na desno) generacije i svaka sledeća je uzrok sledećeg uzroka u beskrajnom intervalu, a nikako ciklusu jer se neprestano prouzrokuju nove, neponovljive impakcije i vode u najboljem slučaju ka gore. Time se u rugobnoj lobanji javljaju vizije impresionističke izbledelosti pa podsećaju na kakve listove, nepovezano numerične, iz prethodnih života. One su najgore jer Žrtva jedino može da oseti nagoveštaj radnje, ali samu suštinu nikad ne razume i ne nalazi. Potom sigurno nastaju konfuzije u psihi i posledicom toga implicira

da Osoba sama sebi kroji (naravno, neizbežno) strahove i njima se truje i postepeno slabi. Užasno je, takođe da je početni uzrok apsurdno (što u ovom slučaju znači apsolutno nemoguće) tražiti. Žrtva to čak i ne želi. Svojim debilnim mozgom začuđujuće najpametnije uvida da je spas u izdahnuću, mirnom i prijatnom. Pomenute smrti su ipak, da budem iskrena, još od mog rođenja izbačene iz proizvodnje, dok na pretek ima onih savremenih i najbitnije, ubitačnih. Kako ona zavladava dnevnim morama i rastegljivim vezivom trajanja, tako su muke slađe i lepše za priču.

Kroz dotrajalo staklo prislonio je zadah i iskristalisao vid. Po trulo mračnoj vodi plovilo je u obliku krsta prema doku. Ostaci nekakvog splava, možda odande. Nerado i gundajući, klupče od čoveka silazilo je niz beskonačno sverne pločnike i ustanovio kako bi dobro bilo prepustiti se prostoru centra te elipse i odmah dospeti dnu. Suočiti se, ali ne. Ipak je to odvratna smrt. Nađimo nešto lepše. Dođe On na dok i tamo stao kao pijan od života posmatrajući crni horizont kako bi pronašao izgubljeni predmet. Kada je beše proćantrao celim dokom i sa peskovite obale sagledao sve što je moglo stati pred par zadihanih očiju, konstatova da Mu se moralo pričinjavati jer napolju nije bilo ničega. Izgledalo je sve kao fotografisano i bespokretno. More je potpuno mirovalo. Manjina šumova koje je primao navodi Ga u sigurnu pospanost, u lagani sving iritirajućeg ludila obloženog beskrupuloznim izjavama. Odlazi gore siguran u glupost "viđenog". Popevši se mračnim holom i ušavši u radnu prostoriju uzima nervozno zalogaj vekovno tvrđog testa. Pošto je grickao sve osim ukusa, sitnim, pomalo uplašenim koracima probi se kroz vazduh i bezuzročnim naporom nađe se pokraj prozora. Malo kao zažmuri i u momentu kada se sočivo trudi prilagoditi liku učini mu se da se na doku vrzma neka osoba, vrlo mala, povijena i sitno pokretljiva. Pažnja ne zaokupi dovoljnu količinu draži i oči se opet staše fokusirati na more koje se pomalo poput predolujnih slapova uskomešalo, i ribe što se nemirno bacakaju i paklenim pogledima ukazuju na skamenjenog Posmatrača. Na lokaciji prethodno istovetnoj, čudnog mu čuda, prostirao se drveni hrišćanski krst, odolevajući strujama. Neverica, ali pre toga stravična konfuzija. Srce mu je opojno tuklo i zaziralo napolje. Bio je zamislio da je stvar o kakvom predskazanju o sablasnom objektu iz tmurnih snova. Zavrtevši se u holu za dole sav zajapuren izbi na zemlju, i obišavši oko temeljnog prečnika tornja naiđe na prejaku tišinu i potpunu stabilnost vazdušnih masa rukovođenih nimalim vetrom. Voda opet prazna a vreme kao da se zaustavilo. Opet je nagazio na most i odlučio da proveriti, kad mu pogled naniže predstavi kao davno

umrtvljeno, izmrcvareno očuvanošću, plutajuće telo "čoveka iz zemlje" čije su opružene ruke u rasponu krojile poznati duhovni simbol.

Užasavajuća svetlina prikaza kojom demoni baciše kletvu, obistinjuje se i prošlost beše ponovo načeta i izazvana. Kao nekada sedmogodišnje dete, starac brzo izvuče prokleti leš i poput veterana u nekadašnjem poslu, uze ga i odvuče na obalu, gde ga plačući i preklinjući da se sve ovo jednom privede kraju, zakopa peskom i time načini nevidljivom masku večite mržnje. Ustaje izbezumljen i uveliko iscrpljen zlim, gleda u zdravo zvezdano, letnje prijatno, i ko bi rekao, đavolsko nebo. Kruži neshvatljivim pogledima i u najvišoj prostoriji kule obloženoj providnošću postoji neko. Neko ko upravo rukom prihvata sitan komadić sa stola, stavlja ga u usta i nepomično gleda u more. Kreacija sopstvenog lika bila je to a mora je još uvek trajala. Osećanja i strahovi nisu više važni jer je prostor ljudskih ambicija po tom pitanju bivao prepunjen tako da je počelo da ispada i nestaje oblicima prvostečenih pravila i ograničenja. Dimenzije su se kao sekunde umnožavale i ubrzo se stvori milion Njih na različitim mestima, svi sa indentičnim tipom ludila u mišljenju, i svi ubeđeni da su oni pravi, originali. U buci te monstruozne tišine i unutrašnjih borbi, najednom On izdvoji melanholične tonove Njemu najmilije uspavanke temporalno dočaravajući zadah alkohola. Ne zadugo zatim, oseti i tešku kanxu na svom stidno pogrbljenom ramenu.

I sada, kad bih komotno mogla ili mogao prekinuti i ostaviti vas u holokaustičnoj izmešanosti, činim dugoočekivanu i trajnu digresiju. U situaciji priče, koliko uočavam, kraj bi se mogao odvijati na bezbroj ili tri načina. Bezbrojnost bi se postigla trenutnim prestankom čitanja ovog pasusa (naprimer upravo ovde), dok se moćna trojka ogleda u:

1. Deca, koja se sastajale svakoga dana rano izjutra na plaži, takmičiše se u vajanju građevina od peska. Na jednoj od takvih se jednom u vremenu našlo sveže izvađeno oko Rugobe, kao dekor na samom vrhu nadglednog tornja, sa osnovom u području gde je zakopan bio vodeni mrtvac, otklonjeno senkom glomaznosti poistovećenog u pozadini.

2. U pokušaju da reši misteriju svojih likova vraća se u kulu, iznemoglo se penje i videvši izbliza projekciju u detalje podudarnu, zabacuje se nazad i propada kroz polje vazduha (ili se to već zbilo mnogo ranije) horornih stepenica i stvori se slepljen i crven na dnu oduševljen poslednjom brzinom.

3. Pošto je prepoznao lažnog oca koji Ga samo dotiče po ramenu i zviždeći duševnu kompoziciju bez prestanka nemim gestom ukaza na potrebnu pratnju, krene u paralisanoj ideji slediti većito mrtvu spodobu (naravno, koja niti je imala kapuljaču, niti dugačak mantil). Snage za opiranje nije bilo i evidentan im beše pravac ka moru. Stupivši u vodu koračali su a da se nisu kvasili. Duga kao večnost ili trenutak šetnja, priređivala je ćutljive priredbe praznim zavesama. I kada su već bili na centru mračnog magnovenja, propadoše oboje kao privučeni ogromnim magnetom na dno mora, gde se nazirao uspavani grad ili, reći ću, groblje vrlo dobro poznato sa početka priče koje je ko zna koliko dugo čekalo da upotpuni kolekciju i ispuni sve prokopane jamice.

Kao autor slobodan sam izjaviti da odabiram sva tri svršetka i objedinjujem ih rećju kraj, ali kad se nanovo osvrnuh na njih, napisane celine behu u fazi izbleđivanja, a istovremeno se pojaviše u ćeliji jednog velegrada u vidu uramljenih slika na polici psihićki teško poremećenog bolesnika kome sam u kartoteci proćitao da mu ime poćinje na G.

XIII

ψ → **Zar** vam je neprijatno, ovde?

ρ → **Ne**, sasvim je u redu (pomera se malo u stranu i iskosi na plastićnoj fotelji, naginje se podižući šaku do usta kao da želi zakašljati). Lepo je što prićate.

ψ → **Da** niste gladni, hoćete da donesem..., evo, reći ću im, samo momenat trajanja...

ρ → **Nisam**, ozbiljno, ćak se osećam malo uspavano, ovaj naslon vam je najbolje što sam otprilike doživio u protećlosti.

ψ → **Ako** vam je imalo bilo neprijatno što niste razumeli sve od prethodnog, uveravam vas, ovde nas (hoćereći vas) zaista ima razlićitih i isklasificiranih (ispitanik vidi upola spuštene kapke, oni se naginju i odlaze pozadi nazad pošto su dohvatili hartiju u bloku sa stola koji je između, i mastilo). Možete me zvati Savra.

ρ → **Stvarno!?** Kako je divno što ste mi se predstavili. Ja se zovem...

- ψ → **Upoznao** sam vam ime ranije, nema potrebe, narušićete, molim vas.
- ρ → **Da**, da... Savro, vi ste toliko simpatičan čovek, odjednom (šmrkće i smeje se polovično) me obuzima osećaj..., oh, Bože, toliko ste divni.
- ψ → **Hvala** vam, (pauza)...gospodine (obrće pisaljku u ruci, udara u početku blago njome po svežnju).
- ρ → **Znate** šta, srećan sam što imam sada s kim da pričam, s vama bih mogao da govorim čisto prijateljski, znate, onako kao da vas znam već dosta vremena, trista godina. Savro, recite, nismo li se negde ranije sreli već? Poznajemo li se mi?
- ψ → **Moguće**. Bledi ste kao i ostali ispitanici kad se probude i prevaziđu (komornu fazu)...
- ρ → **He**, he, he, moj prijatelj, moj novi prijatelj, he (hoće prstima da raširi sužene otvore).
- ψ → **Jeste** li spremni?
- ρ → **Da**, Savro, sad se setih, Savro, ne želim da napominjem kako ste slatko nervozni, pa da, trudiću se, shvatam vas celokupno, trudiću se kako da vas ne prekidam, eto odmah vas neću, eto, ni pitati inhibitorno, kakvo je ovo mesto, zašto se ovde nalazim, ili uopšte (meki dodiri u svežanj prestaju ali se u koraku vremena opet naslućuju, pomalo natmurenim jačinama i intervalima), otkud ja ovde.
- ψ → **Ako** baš želite...
- ρ → **Ne**, ne, insistiram (češe vrat i Savra uviđa da mu podnožje nosa nije čisto, postoje ispadice), hoću lepo da vas slušam, koliko vidim na poslu ste i ne bih voleo..., a i sami znate o ambicijama što nenapregnutijeg rada, samo vi postavljajte, Je l' da? Treba da postavljate?
- ψ → **Da**.
- ρ → **He**, he. Samo vi postavljajte a ja ću da odgovaram, pa ćemo vremenom otkrivati šta želimo, i ja i vi. Doduše, čini mi se, uz krajnje izvinjenje, da posedujem blagi oblik amnestije, sasvim mi je svejedno, pa, znate.
- ψ → **Idemo** znači. Dakle, (pogleda u prazan list, a olovku zabada, drži je na milimetarskom odstojanju od površi, onda se seti da još nije postavio) hm, pomenuli ste mi prošlost u blizini.
- ρ → **Jao**, zar o tome želite da znate? Kad bolje razmislim, moj život baš i nije za pričanje, neke lude stvari što samo

izgledaju a kasnije već izblede i učinjavaju jedva vidljiv talog.

ψ → **Da** li ste ikada mogli ili pokušali da ga raščistite?

ρ → **Šta?** Talog? Pa, ja, Pa, ja, mislim da nisam smeo da uđem tamo. Kao da nema mesta za mene.

ψ → **Nema** vam mesta tamo gde se odlučuje o vama?

ρ → **Tako** nekako (nakratko ozbiljno), rekao bih, ali ja nisam naročito ispadao.

ψ → **Govorimo** o kontroli?

ρ → **To** da ne znam šta mi se zbiva, ili kakav me ambijent u temporalu okružuje, samo mi je lepo, zaista lepo.

ψ → **A** ovaj momenat, rekli ste amnestija, ne leže li vam nazad sada po nekoliko šupljina?

ρ → **Ima** nešto (hvata se za slepoočnice, diže i ispada varijanta iz jedne od nozdrva) malo, možda pre nagljeno u brzinama jučerašnjice i sadašnjosti.

ψ → **Čega** se sećate?

ρ → **Juče** je, da vam kažem u poverenju, ja sam vrlo stabilan, koji ima iskustva u životu, poznaje mnoge stvari i tehnike, nemojte misliti da sam spao nisko jer mi se ponekad nagomila, razumete (stavlja prste u usta, Savra očekuje pljuvačku), kad čoveka ispunjava prirodna savršenost, takođe je prirodno da se s vremena na vreme izbaci smeće, bar jednom mesečno da bi sledeća berba vrlina obilna bila.

ψ → **Imate** fizički nagon?

ρ → **Mislite**, da bijem i tucam, ne ali govorim gluposti, neke stvari me čudno u jednom hronomu jednodomno i vrlo slabo nerviraju, dok kasnije kao niotkuda izmiču sa jezika.

ψ → **Svadali** ste se?

ρ → **Sa** ženom. Drao sam se na nju kanibalistično. Plakala je, he, he. Slično se i smeje.

ψ → **Imate...** Kakva vam je žena inače?

ρ → **Izvrсна** žena, nikad u životu nije predstavljala lik žene, imala je otpočetka kakva devojačka najavljuvanja, znate, šminka i to, savršeno izvodi pripreme. Kad me već pitate, ona je jedinstvena jer je ne treba dugo upoznavati, može da iznese sve lične dubine istovremeno, razloži na sto i predstavi vam ih (počinje i staje sa naizmeničnim lupkanjem o kolena i stopalima o dole), živim u njenom ponavljanju oko trideset godina, ne znam tačno, njena staračka nametljivost juče mi se konačno ogadila. Plju...

- ψ → Recite**, recite.
- ρ → Pljuvao** sam u nju i šamarao, ne zato što sam bio besan nego što mi se dopada kako joj duga ravna kosa prateći igra kad lomim glavicu, he, he.
- ψ → I** ranije ste je šamarali?
- ρ → Nisam**, u trenutku sam saznao za svoje dugo neotkrivene naslade (u kancelariji se uspostavlja neka sklopka, recimo klimauređaja i Savra grize usnu refleksno već i bez slušanja).
- ψ → Dalja** zbivanja?
- ρ → Pa**, napustio sam..., izvinite, da li mogu vode da?
- ψ → Naravno**.
- ρ → Usta** su mi se malo sasušila, nije lako pričati, dim kao da zastenje utrobu, naliči mi da sam ispunjen žarom.
- ψ → Ma**, naravno.
- ρ → Zahvaljujem**, Savro, prijatelju. Mnogo dobru prostoriju imate ovdje, stvarno vrhunskih kvaliteta, moderna je, svetla su tako ljub..., ljub...
- ψ → Plava** su.
- ρ → Da**, ljubičasto su plava i lagano me ljuljaju (naslon fotelje ustreperi poput periferija leptira).
- ψ → Šta** je bilo...
- ρ → Sačekajte**. Ova voda je.
- ψ → Želite** li nešto žestoko?
- ρ → Bez** alkohola, samo..., he, he. Pa, napustio sam je, otišao sam, i ona je na kraju dodala da ćemo na sve staviti krst. Naljutio sam se zbog njenih reči suviše žargonskih i uobičajnih, no nisam imao snage da se vraćam i zamahujem. Već je bila kao strugotina, bez dodatnih napojnica.
- ψ → Dobro**, stoga ne želite alkohol?
- ρ → Ne**, rekao sam (oči zakrvaljene kao da gledaju). U tržnom centru sam zatim kupio kobasicu.
- ψ → Ima** li nečeg čudnog u tom delu?
- ρ → Moglo** bi se reći: nepoznati prodavac me je terao da platim u drahmama. Zamislite, u drahmama! Dobio sam mogućnost da biram između onih SNACK-debljinskih krxa i malo debljih koje su podsećale neravninama na prohujale crve. Ali setite se, u drahmama!
- ψ → Kupili** ste kobasicu, mmm.
- ρ → Nešto** malo, ali popustljivo dovoljno valute imao sam u xepu, izvredao me je i ugrabio sam. Nemam pojma otkuda mi novčanik, za svojih oko pedeset godina, mrzeo sam ga,

nikada nisam voleo i dozvoljavao smetnju u pantalonama, narušio bi ono malo zglavnog hoda što sam izgradio.

ψ → **Dobro**, to ćemo (Savra se burno seti kao da je svo prazno vreme dopunjavao praznim shvatanjima da treba da upiše oznaku za "žena", pa je zatim naznači) zanemariti. Posle toga.

ρ → **Ne** znam konkretno kako sam dospao do pijace, već je mrkli mrak i na nekim usamljenim tezgama sedela je spojenih ruku grupa anarhistično aktivnih skinera. Gledali su ukoso dole ispred sebe ušiju izmrvljenih u mikrofone i njihov trud ka pronalaženju sumnjive i automatski izazovne reči neće ostati jalov. Sedeo sam, mislim, negde po strani, nisam sve jasno video, ali kad čujete, znate, i iz paketa izvučete proživljene decenije, vežete ih za čulo, nije vam potrebno. Tu se pojavljuje iz blizine izvesni Moris.

ψ → **Ponovite**, hoćete li.

ρ → **Moris**, to sam upamtio.

ψ → **Da** li je i on bio SKIN-HEAD, možda predstavnik?

ρ → **Ne**, Moris nije bio to (uviđa kad se pisaljka pomera u rukama nadležnog širokim rasponima, dakle nisu slova, Savra je crtao), šta radite?

ψ → **Opisujem** Morisa.

ρ → **Na** koji način, nisam ništa mnogo ocrtao.

ψ → **Po** principu autonomno izdvojenih slogova i obrisom globalnog spiranja čitave reči.

ρ → **Ljuljaška** se jedva klatila, onako da proizilazi najnepotrebniije cvrčanje, Moris je na njoj. Telo koje nosi vrlo je slično Isusovom (promena u stilu: više se na listu ne povlači pravim konturama, crte se ponašaju sferično), čak, da, mišice su mu potpuno iste a i povez oko i nešto ispod slabine, video sam kako je znojav, tragovi kapi koje silaze zaustavili su se. Ima tamnu kosu, bradu, gleda skoro sasvim prema gore kad diše otvorenih ustiju, na klatnu je ukočen.

ψ → **A**, izraz na licu?

ρ → **Lucidan**, he, he.

ψ → **Koliko** dugo?

ρ → **Kao** sekunda u snu, iznenada će se proderati i reći će: među ovim jebenim skinerima, naravno, on je odmah tu ispred njih, ljuljaška je povezana sa šalterima, jebenim skinerima ja sam jedini..., jedini koji...

ψ → **Da** li ste pre toga nešto čuli?

ρ → **Čuo** sam ranije povike: hajdemo, Morise - murija će - nisi lud, Morise - pomakni se - zaboga - ostavi ga. Ili tako nešto, iz glasova u pozadini koji su iščezli svi do reda istrebljeni međuvlažnim vetrom, sada su se skineri termitno ispomerili (još jedna čaša vode, Savra gleda u ozojenu posudu i iznutra mrmlja: sranje, sranje)..., he, tu su i skidaju Morisa prekomerno pažljivo.

ψ → **Je l'** vam je teško da govorite?

ρ → **Ne** osećam u ovim trenucima nikakvu težinu, stopljen sam u ovom naslonu, sve protiče užasno sporo, ovo je valjda najsporije do sada.

ψ → **Mislite** da je bilo nebrojano puta?

ρ → **Ne** mogu da se setim, nijednu fikciju ne uspevam kontinuirano da izlažem, vaše usne se tako mučno kreću, vidim razvojni napon površine između njih.

ψ → **A moris?**

ρ → **Neizbežno** je iskasapljen (frustralna svetla najednom su kratkotrajno nestabilna, reže greškom u instalaciji ili preokupiranom snagom zauzeća), doveden je u centar uske panorame i s vremena na vreme mi lica liče na neizgladnele lenštine četrdesetih godina, u vijatnamkama, brada, neuredne poduže kose prekipljene masnoćom i tako dalje, ali i to na kratko. Zlikovac koristi praktične i dohvatljive metode - pomodrelu drvenu gredu u kojoj se nalaze nekoliko ustegnutih šrafova, već izgledom pretešku uzima i spušta je preko lančanog i koturskog sistema kojeg ne vidim, he, he, mrska time držeći jedino ivicom Morisovo telo a zatim glavu sve dok mu se oči ne pretvoriše u crvene crtice.

ψ → **Zvuci?**

ρ → **Nešto** malo jauka, zanemarljivo malo, rekao bih, Moris je ipak hrabar mada je odavno mrtav, ali zato zlikovac nešto neprestano mrmlja, otprilike: sada više nisi Moris, sada si Moris... Dodao je neko nemačko ime, ne mogu tačno da se setim. Možebiti Gruber. To mu je ponavljao ne bi li ovaj poništio grobljansko stanje, ostali se ponašaju grupoidno, podsećaju me na dramski hor.

ψ → **Kakva** je njihova uloga?

ρ → **Oni** možda samo predstavljaju jedan pozamašni psihološki ukras, stvaraju zamućenost u nepražnivoj glavi, zato u njima jednom vidim čak i krupne žene, nejaku i bezobraznu decu...

ψ → **Da** li ste imali kontakata sa njima?

ρ → **Da**. Jedan. Pre toga, treba da kažem da sam se povučem u ćošku, sada mi se čini da je to bila soba, jedna od dnevnih i rugobnih, prestrašio kada sam zatekao oči aktera, te koje kontaktiraju do mojih putem znojavog zida na kome se kao nosioci prelamaju dvojne linije, vizuelni vektori, na tu pojavu ne obraćam pažnju, skoro da uopšte to nisam ni zapazio pošto se hor navigiran daljinskim upravljačem pokrenuo i odmah našao tu, desno od mene. Rezultat svega toga je prilaz neke ogromne žene, Savro, stvarno ogromne, i široke, i... I pitanje da li pred spavanje najpre skidam gornji ili donji deo odeće (kad je izletela iz uha, sitna osa je vidno izmenila svoj položaj na geografskoj širini pre svega zbog plavog mirisa u govornici)! Prekida mi se film.

ψ → **To** je zadnje čega se sećate?

ρ → **Prijatelju**, he, sve se nadovezuje.

ψ → **A**, onaj novčanik?

ρ → **Izgleda** da se u određenom (grč u vilici ispitanika i reč je preskočena, a obeležena je sa)... zadesio u blizini, da.

ψ → **Je l'** vam je pri sebi?

ρ → **Ne**, ali nadovezivanje ostaje, Savro, morate mi verovati da je tako bilo i da je nadovezano bez gubitaka.

ψ → **Kako** gledate na to vreme?

ρ → **Vreme** mi ne smeta jer se ono kod mene ne ponaša kao sudbina, budućnost je uzrok svih mojih prošlih radnji i slučajeva, znači da se kasnije obelodanjuju koreni a ranije periferije upitnih reči zašto i zbog čega. Možda se jedino ono sa (glava probija sto, ali se brada odmah digne i to pre očiju), izvinite, sa ženom ne uklapa.

ψ → **Ako** pričamo o ženama, radi se o definitivno kritičnim stvarima, zar ne?

ρ → **U pravu** ste, he.

ψ → **Da** li ste ikad poželeti da patite za ženom?

ρ → **Nije** mi se to naročito mnogo sviđalo, vidite, baš zbog toga što mi je često polazilo za rukom. Događalo se, skoro i da se sećam, sve dok se nismo zaručili. Onda mi je bilo svejedno jer, stara priča, sam verovao da niko ne može da traje... Mislim, o ličnosti pre i posle.

ψ → **Ovde** se, pretpostavljam, ništa nije promenilo.

ρ → **Pogadate**.

ψ → **Reći** ću vam nešto...

ρ → **Savro**, prijatelju...

ψ → **Vode?**

ρ → **Ne**, ne. Nego, prijatelju, rekao sam da vas neću ometati, ali vidim da je toliko reči već izašlo i da vi uopšte ne sudite o estetičkim principima, rezimiranje je vaš nauk.

ψ → **Ja** radim u funkciji Službe (Savra oseti i ponosno proprati to velikoslovno izgovaranje reči). Da, za Službu.

ρ → **Ne** sumnjam da sve već iskustveno delate, sudeći, kako prividno nazirem, crtate isključivo po krajnje levom ili krajnje desnom delu hartije.

ψ → **Kako** ste...

ρ → **Nerviraju** me, ponekad dok ste pisali, šumovi na bližoj strani iscrtanih sklopova. Postoji li, možda i crta razdvojnica, znate ono, u stilu 'za i protiv', he, he?

ψ → **Osobito** zanimljivo. Na takva pitanja ne odgovaram. Doduše, mislim da ste me prekinuli.

ρ → **Izvinite**, ja...

ψ → **Kad** je reč o tipu vaše žene, nadam se da mislimo na one što uobražavaju svoju lepotu, ne vode računa na kriterijum tog proizvoda, one koje zatim nikada nisu čule o na taj način stvorenim ljubomornim osećanjima, a kada nailaze na nečiju pravu, ali pravu ljubav, čini mi se, treba jedino da je saznaju, da bi se osvrnule antipodno razarajući nedužne.

ρ → **Njihova** srca.

ψ → **Jeste**, stvara se i nasuprot njima sloj ljudi, koje ovi prvi nazivaju životinjskim nasrtljivcima što raspoložu tipom pomenute žene na sveopštem odstojanju izuzev orgazamskom. Takva je to usamljena vrsta koju svi poseduju, oni pametni sa malom masom procesa u mozgu, nije li istina?

ρ → **Opet** ste izuzetni. Savro, divim vam se, čoveče, da su svi ljudi poput vas, da uviđaju tako lako i odvajaju dobro od lošeg, bilo bi...

ψ → **Ja** ništa ne znam, samo govorim. Verovatnoća, gospodine.

ρ → **Naravno**, naravno. Dodajte samo uz to da žena detaljno izučava, ne znam da li u njih veruje, najverovatnije da samo usvaja zodijački ciklus programirajući svoje ponašanje prema svakom znaku horoskopije ponaosob.

ψ → **Vodolija?**

ρ → **Da** (približi hemijsku notesu koja ga nakratko podseti na svoju mladost, opet u ženskom obliku nametljivosti, vidi da

je za tren ispaao, makar u mislima, subjektivan, kada se razruši i hladno, nervoznom stravom nacрта reč: novčanik).

ψ → **Ne** ljutite se ako vam kažem da pokušavam da vam verujem?

ρ → **Zaboga**, to bi bilo isto kao pri upitu da li vam smeta kada vas nazivam poznanikom ili pošto mekane reči ulizivanja sačine pridevsku sintagmu, he, he (šmrk i neobuzdljivi rastrzaj svih predmeta na stolu; nekoliko čistih i jedna zamrljana uvala za usne, upaljač poluprazan, zgužvana hartija i buklet skoro netaknutih priznanica o reprodukcionalnoj potvrdi...), ali ne, jasno mi je da mi u vene ubrizgavate znatiželjnu količinu psihologije, onu što se lila po izbegavanim časovima fakultetskim. Zašto ne bih izdržao, uostalom, moja krv raznosi nešto mnogo jače u ovom momentu, ali u buketu budućeg vremena (govornik zastane, Savra usredsredi iznenađenu zenicu, pomisli da pričalac razmišlja kako ga ono što se razmnožava po telu naginje ka nepreciziranom i ujedno, vrlo važnom za Službu), oprostite...

ψ → **Ma**, ne, ne...

ρ → **Izvinite**, ja, he, he, recite, ne vrte li se one kazaljke na vašoj ruci pomalo preglasno...

ψ → **Šta**, moj sat (izvadi ruku iz xepa)?

ρ → **Hoću**, ali ne mogu, zaista želim (samo šmrk) da poravnam svoja usnena razdvajanja sa taktovima, ali, ali, Savro, oni najednom začute, a drugi put nasrnu tako klupčasto da me nadvise, Savro, i moji zubi se naziru mnogo češće, osećam to, prijatelju, koliko sam govorio?

ψ → **Nije** strašno, razumeo sam (šta: smisao unutar drogiranih reči ili značenje samlevene pljuvačke, blještavih očiju, izbledeleg epitela).

ρ → **Koliko** ili šta?

ψ → **Molim?**

ρ → **Ne**, ne, ništa.

ψ → **Pitao** sam vas zato što (koliko god u pravom smislu posmatrač može da zamisli reč - odjednom, pogotovo dejstvo i razbijanje njeno u maglovitom duhu, pa još nemali broj puta jače od toga otvaraju se vrata kancelarije, naime i nenaočigled, receptori na mrežnjači opijeni i simulakrumativni zadržavaju oblik pošto iza otvora stoje okruglo milion drugih, istobojnih, delimično fluorescentnih kancelarija, nejasno kako je samo galaktička množina razumno vidljiva uzanim preozom istovetnosti, na njemu

zalepljene dve uniformisane glave, kao glavni snosioci i inicijatori adrenalinskih pritoka, najpre u ispitanika i u osu smrdljivosti, prozračnosti, velovnosti gledaju nemilosrdno i glupo, pre savladavanja Savra im odmahuje i oni žurno izlaze nosevima se spotičući između čistog mraka i rečeničnih laži) ... (dobra stara atmosfera)...

p → **Zato** što...?

ψ → **Hm?** Ah, da, zbog nedostatka, zbog izgubljenog ili nepriloženog, vašeg novčanika. Uzgled...

p → **Pa** rekao sam da...

ψ → **Ne**, u redu je, zaista.

p → **Ja**... Vi meni...

ψ → **Stvarno**, mislim, možda, još uvek nemate razloga, komotno se..., opušteno..., pokušajte da se...

p → **Dobro**.

ψ → (iz fioke izvuče, kao da mu izvlači moždane niti kroz nozdre, uklopni kartončić sa svežnjem slika u njemu) **evo**, 24±1 fotografija, stiskali ste ih u ruci kada ste izašli iz... (nenamerno Savra načini posmatračima novo olakšanje), kada smo vas našli, jedino što je nađeno, bez isprava.

p → **Dajte** (prvi put naboran je uskosinusni deo facijalusa), ne znam.

za anale agencije Savra u toku ručnih izdrtavanja govornika graficira sadržinu interpoliranu među ovim apostrofima:

‘ Dosta zanimljiva i znatno uspešnija od prethodne dve na kojima su kadrirane južno od Pniksa luka Pirej i ulične linije što presecaju pravouglo-poliedarske zgrade stanovanja, položene pultove udova ljudskih stvorenja i otkrovenja sa zapada, a snimanje potpuno obuhvaćenog Akropolja gde, može se reći, kao i na početnoj najvažniju ulogu proigrava bareljefni izgled neba, u smeru jugoistočnom, je fotografija samog ulaza Propileja gde se naziru ivično-unutrašnji stubovi u dorskom stilu iza nekada postojećih redova jonskih u čijem području se sada izdiže rekonstruisani segment krova, desni kraj ovog pozitiva je svetliji zbog prepodnevnog sunca na južnoj strani Akropolja kada su obično organizovane dugoročno nezamenljive, nenadoknadljive i neizbledive ekskurzije. Svod plavetnila je na idućoj mnogo bolje zapostavljen, povraćen u dimenziju iza slikanog stražnjeg dela ovog ulaznog hrama uz pomoć meke gradacije. Na toj, ali i na većini budućih dominira ne samo

antička značajnost već je ona unapređena i realističko-fantastičnim nesuglasicama, kontrastnim konceptima mašina za restauraciju i navedenih arhitektura, oseća se nabujalost i pobudena želja ispitanika-amatera, povezanost neobičnosti koji je u kontaktu sa subjektivnom i sadašnjom mučninom izigravanja. Daljih pet gotovo neodvojivih fotografija vezane su za najstariji i najglomaznije vidljiv hram Partenon čija su stajališta ekspozicirana u radijusu od 30-40 metara, redom je prikazana posredstvom negativnog spina u odnosu na ulaz Akropolja perspektiva ivica kolonade dorskih stubova kao i dvojnih timpanona; na zapadu o panatinskim procesijama, antipodni onaj o rođenju civitativno imenovane boginje. Jedan od pozitiva je isfokusan i omogućuje oštru retrospekciju južne, prozirne dužine penteljskog mermera degradiranog venecijanskim projektilima kada je uskladišteni prah Osmanlija lišio lepotu pokrova, drugi pak popunjava skoro čitavu dužinu u opsegu frontalnosti koja je usamljenog i tužnog ženskog obrisa, upotpunjena maskulinskim skelama, metalnim držačima, paralelnim koprenama valjkaste proizvodnje, ali ne na osobit način produbljenog raspoloženja; Atina jeste devojka koja naliči na muškarca ili muškarac sa ženskim oblinama u temperamentnom i pogledu uslužne spokojnosti, ispitanik je vidi kao nedostižnu figuru koja ipak nije u udaljenosti, ogledalnu savršenost svoje ličnosti nedvolične, nekoga ko je izbegao reči emancipacije, imponiranosti i brutalno upoznavanje gromilastih naravi. Ovakva slika uliva mu netrpeljivu lomljivu u zglobovima držajnih falangi i strah od stupanja jer je život upravo to - strah od njega samog, unutar delimične šupljine i pregrada opistodomosa, pronaosa, izdiže se u kulminativnom maniru montažna životinja ogromnih, ljušturastih stopala, u stvari, dizalica koturnog sistema, sa zadovoljstvom je izoštrana i predstavljena interprostorom smanjenih stubišta na različite visine. Zatim se prevrću slike prošlosti obogaćenom brojem punoletstva o Erehtionu, sedištu vekovnog svetišta promenljivih tumačenja i vera pod zavisnošću grubijana i onih koji ne cene, ili jednostavno, ne znaju, jonski unikat pripojen je uz Posejdonovu kuću, isturenu na krajnjem severu, uvidajna je najpre istočna strana u maršruti razgledanja, kada se bunilom vršilac setio da je međuvremenom Partenona i ovog hrama izgubljena sopstvena grupa, stalež devojaka, stalež momaka, stalež pretpostavljenih, ostati sam okružen mitološkim svedočanstvom i firmom "Kodak", gigantnost šest divovskih podupirača, taložnost severnog zida u blokovima, naročita izražajnost pripada zaliscima senki na svakom članu šestice, ili bar geografsko mogućim. Odličan primer rekonstrukcije sadržan je u dopunjenosti prelepih Kariotida pošto je

jedna od njih za vreme vazalne sleposti izneta u Englesku, ovaj balkon, položaj figura uctava od tada utemeljenu strukturu i vizionarsko prisetnu sliku kreacije reči svetilište, sveučilište. Građevinska dekoracija kao i nekomplanarnost izrazita je na svim stajnim tačkama, uočljiva promenljivim dijafragmama, reflektovanim sunčevim, nalik Zevsovim, zracima što ukazuju i dodatni pozitivni svečanog ulaza i hrama iz daljine. Amaterski instinkt pronalazi hlad i neutrališe senzibilizaciju fotografskog filma, oslikava u krupnom planu, mrežnim i necentralnim tačkama kinematoskopskog znanja podnožje jonskog eksponata i precizno izrađen "Vasi" na njemu; snažno se pretpostavlja kako je individualac već tada bio u snazi da prepozna neispravnost strogih ograničenja minijaturnog i xinovskog jer je zateknut dokazom jedne solidno izvršene sinteze ljudskih konflikata, paralelna razmišljanja o mikronskim životima i megalomnim, ambijentalnim zbivanjima u delima proznim. Ova takođe u donjim delovima gde su u prikazivanju stepenici podijumske osnove istamljene mahovinskim linijama i istemeljene sedimentne kamene biljčice doprinose naziranju vešto iskorištene tvrde gradacije oblikom sivila. Malo pre toga obuhvaćena je i neverovatno neopažljiva ljubavna kuća - hram Afrodite i Erosa negde sa severoistočne padinske strane gde je jedan segment emulzije otpao i na Temistoklov zid što je sazidan od relikta najstarijih i nepostojećih dvorova, podnožja, statua, palada Atine iz mikenskog perioda i dr. Pokušano je iz arhajske blende progledati, njom pregledati po travnjaku razbacanom grumenastim prilivima, preko dosijea u odlasku estetske generacije, nestanka onog sazvežđa u kojem su štit i koplje žene-ratnice neumitni i neprekoračivi, očigledno bi zamotuljak panhromatskog negativa video manje neba, manje praznog, pokušano je vratiti se svečanostima i lako odevenim ljudima, okretati se i razaznati zadovoljstvo utehe novom mašinom, grandioznijom od viđene, tik do poleđine povratnih Propileja, četvoronožno postavljenu i kukasto nastrojenu, pravo vrelo modernizma u nadoknadi svega razrušenog. Petnaesta i šesnaesta priključuju ovo postrojenje, pogotovo šesnaesta kada je kadriranje obavljeno na bližoj udaljenosti, pruža dijamantno usečene oslonce u pokretne parne horizontale i kao glavni deo veliko navojni elektromotor sa okačajnom stvari i gredom ravnoteže iznad nje, dugo klupče kablova traljavo je nakačeno, ali je neosporivo prikopčano na mrežni napon ove visinske periferije glavnog grada. Krajem obilaska mladi i nenamerni umetnik po svemu sudeći odlučio je da načini pravo remek delo dotadašnje ekspancije uklapajući svoj položaj direktnom frontacijom heliocentričnog kruga i jednog od tri restauriranih stubova dorskih južne strane Propileja,

ovakav efekat slučajno je u trenu opažanja izabran poput prkosa svim životnim stvarima koje su prividno svetle, lažno odabrane, one stvari koje se zblžuju slušanjem ličnih drugih stvari, problematične ispočetka, a već malo kasnije utešne uspehom, egoistično posebne, suviše naklonljive, umeće je nimalo ne zavideći odstranilo i od svega načinilo sveričnu i inverznu gradaciju na pozitivu što obasipa veličanstvom isprekidane zidove i masivne podupirače otkrivši modus spojne tehnike, blaga retikulacija je u svetlosnim ili pobijenim particijama uzajamno usklađena. Savršenost filtratne odsutnosti vidom poslednjeg osvrtu i silaska sa Akropolja i njegove maglovite izživljenosti. Sledeće četiri fotografije što nailaze slikane su nekoliko dana adolescentne ekskurzije ranije i na njima se otiskuju zelenilo, sivilo, mlohavost, vlažnost meteorskih padina i bezmalo grebenskih provalija. Promajna mesta bogovskog područja, otuđenosti, konačne okolonarodne beznadežnosti, opstanačko pentranje, postni kadrovi i dvorane, pomalo drvne i vučne mehanike, otvorenost duše, uvalni padovi materijalnih izgleda samo su deo neuspelog kontrasta uviđajnog čak i na slajdovskim dijapozitivima zbog aktiviranih sekvencera jačih od 1/50 sekundi prisutnih tu čisto radi nostalgije podsetnih momenata, naime situacija momenata kod proizvoda N₀002241 slično kao i kod nekolicine proteklih ispoljava se u hemijskim poremećajima kloniranog nervnog sistema i izdubljenom stanju memorija u nezglavnom obliku navođenja i preobraćanja u njih, stoga je verovatno da je homoumnožavanje posredstvom neobjašnjivosti narušeno, stepen verovatnoće ($\rho=|\psi|^2$) dovoljan za prestanak rada i zatvaranje prodavnice. Meteorske panorame možda je najbolje uslikati za vreme svečanog ili insceniranog pada "Kodakovog" idiota sa neizbežnim i problematičnim pritiskom na, tako se oseća u nepromenjenom punoletstvu, šupljinski kanali izvijugani po liticama liče kroz srebrobromidni film na otoke bivših odn. preležanih suza, negativnog znoja koji ćutljivi sveštenici skrivaju zatamljenim u jezgru pećina, poput izvora sa kojeg kaplje dar. Dve slike sa mikenskog nalazišta naziru se, gornja gde se nalazi poznata ili jedino nezaboravna lavlja kapija što mestom zbivanja podseća na svađu ili prepiranje oko ručka sa nadležnima, dok druga sadrži nešto što ranije fotografije ubedljivo nisu - prividnu dušu, dakle na njoj je oslikana kontura nekakve žene ili devojke koja je želela da postane žena, nasuprot u njegovom umu čini se da pozitiv izgleda mnogo drugačije, razmazana je i isfantazmogorisana figura sa dužom kosom aktogramskim efektom što se postiže izradnjom u kombinaciji negativom iznad negativa, pa dalje uvećanje plavičastih očnih ili istinskih zaklopnika koji oduševljavaju i na idućoj, dvadesetčetvrtoj,

kada su u senci pauze iščitanih nadvratnih povesti Vojislava Ilića Mladeg prisustvom spoljašnjeg utišavanja i enterijerskog razbijanja na solunskom groblju. Tu su bulke kao razlog, i one su razmazane u delirijumno crvenom naručju, kamenjari. Postoji još nešto, ali ona ‘

ψ → **Ona** zadnja vam baš nešto nije uspela.

ρ → **Da**, slike su moje, prošlo je dosta i ne razumem (kao da bi tim rečima mogao sve objasniti...), da li biste vi?

ψ → **Šta?**

ρ → **Razumeli.**

ψ → **Gospodine**, ovde nam se tačke spajaju, ono što stoji iza vas visi i nama o leđa, dobro razmislite i budite oprezni, možda čitava institucija...

ρ → **Ali**, zaboga, bilo šta, da li vam je išta jasno, najpre drahme, zatim Akropolj, u pedesetim godinama života?

ψ → **Neki** ljudi veruju da život neposredno ostavlja nagoveštaj svog procepa i kraja, u stvari. Možda nešto želi da vam kaže kako ste sve dobre stvari doživljene obrisali, saterali samog sebe (pucanj se iz susednih čuje koji ne nalaže odmah drastične promene sve dok nekakva žitkost ne krene suprotnim varenjem izvan), pa se menja ustaljena karakterističnost vaše fikcije...

ρ → **Uh.**

ψ → **Sačekacu** malo.

ρ → **Uhh.**

ψ → **Je li** bolje?

ρ → **He**, he.

ψ → **Eto**, samo ako nam objasnite otkud vam ove fotografije, sve sam rekao, samo ako objasnite. Mašina uvek izbacuje golog čoveka, golog čoveka, Je l' me čujete, i ništa više! Vama je smešno...

ρ → **He**, ponekad vas uopšte ne razumem, kao da postoje određene koje se ne čuju, Savro, kao da samo otvarate i pravite konture usnim otvorom, užas, Savro, he. Nisam odavno video ovu osobu, znate, možda su mi se svi ti događaji na davnom izletu smučili, oblici izgubili reputaciju, možda imate pravo, sada osećam potrebu, ne, ne potrebu, Savro, žudnja, Savro. Žudim za onim što spravlja zlo u mozgu, samo momenat (okreće se i zaustavlja naslon, u pozadini potiljka se raspršuju svodovi žarnog dima i smrad koji se većinom ranije nazirao ali u oligokoličinama, novo

lice, izraz potpuno drugačije raspoložen), da, to ste vi, ljubazni, recite, recite?

ψ → **Šta** je sa zadnjom, ipak je izrađena, no ništa se osim crnila, nekih nijansi ne nazire, vašim nalogom?

ρ → **Samo** malo da se (sredinom smislenog pogleda iskrsava kucanje, odmah potom refleksna intonacija na dva lica pred predvorjem praga, sada već sumnja pridevnom prepiskom odgovornosti, Savra napušta prostoriju u kojoj još nakratko usedlani zapada u primarni apstinencijalizam magmama kolapsacije kako ga neprikosnoveni i nedokučivi lik Morisa posmatra smejući se i pridajući mu nagradnu omču uz povike monofonije što polako masakrira pozadinu, kako u centru zbivanja okupljenog mnoštva stoji opet izgledom isti akter, koji se sada, a verovatno ni malopre, ne mora zvati Moris, držeći oružje i neverovatno odjednom ustreljuje nekog ko trenutno snima reklamu za grčku poslasticu - giros, ko podriguje nenadmašno pred obojenom i rašireno usnatom, dakle udavljenom, decom neregulisano isplaćene ekskurzije, povraća se pošto iza vrata otpire: evo, odmah ćemo završiti), ah...

ψ → **Recite** brzo, šta se nalazi..., da niste gladni?

ρ → **Ne**, ne opet, ostavite me, vratite mi Savru, gde je Savra, gde sam to ja?

ψ → **Kakav** Savra, a možda žedni?

ρ → **Ja**..., da li ste me čuli, ja, upravo sam nešto, čini mi se, rekao, ubedite...

ψ → **Verovatno** bi vam više prijala mineralna.

ρ → **Zašto** niste odmah rekli da imate...

ψ → **Šta** je na fotografiji?

ρ → **Mineralnom** je moglo proći sve drugačije...

ψ → **Ko** je devojka na prethodnoj?

ρ → **Mnogo** drugačije..., he.

XIV

Problem života koji sam izučavao i pripremao da savladam mi nikako nije ulazio u glavu. Možda odviše truleži ispunjava moj mozak pa me navodi da mislim drugačije. Tvrdio sam oduvek da Oni kriju neke stvari od mojih očiju, i ne daju da probijem barijeru

prosečnosti. Njihovo blebetanje i, ne u malo slučaja, monotono predavanje satiralo me je među zidove tamnice kako bih propao u kakvu provaliju, ili bolje, bunar uništenja i iznemoglosti. Očigledno sam padao dovoljno dugo...

Ovo gore izrekao sam, možda, da bih se osećao prijatnije i smanjio bolove (ukoliko je to uopšte moguće) koji me okružuju, čisto da bih okrivio druge za ono što me je zadesilo. U tome naravno ničeg čudnog nema, jer čovek, jednostavno oseća potrebu da pronađe neki izgovor, okrivni, izgradi visoki zid mržnje i linčuje, a pri tom ne sudeći da je vršilac okrutne laži. Za njega je to nepobitna istina u kojoj mesta za sumnju nema, pa ni za mene. Ljudsko sam biće (za sada), bilo prilagođen ili ne, i uvek ću biti od krvi i mesa, što me valjda čovekom čini!

Zaista bih želeo da bar u jednom trenutku pomisle da nisam lud, i da ne smatraju tom rečju onoga koji možda malo više misli i razmišlja o okolnostima situacije. Premda sam osoba vrlo jake unutrašnje moći (glupi čitaoci će pomisliti svašta), moj problem je fizičkog porekla, koji traje i ostavlja sumoran i nečist trag u prošlosti deteta.

počinje...

Okružen periodom u kome se stvari kao radost, prijateljstvo i ljubav jedino daju spoznati i to u najslađem vidu. Prijatelja oko mene bilo je dovoljno i dodao bih previše da se učini učinjeno. Od silnih radnji na ograničenju, čije sam ime sklerozno izgubio, ostaje nezaboravna ona koja će odlučiti o daljem ishodu mladog života. Ko zna kojim ciljem: da li zaludno takmičarskim, pokvareno neegoističkim, ili nekim trećim bezveznim razlogom čiji naziv nosi neuhvatljivi, šareni leptir. Nije bitno.

Danas mi se, pošto sam mrtav, čini da su sastojci Nje otprilike bili sledeći: neizmerne količine jednih, po kojoj su plivali ostaci drugih i trećih, do sutra bezimernih, materija. Ja sam je pio neizmerno. Zatim je nastupila totalna degračacija moga organizma, pad i truljenje, godine bolova užasnih, demonski neprolaznih, tegobnih koliko svi gresi koje čovek izmisli.

Snovi se vezuju, kao ruke ljubavne nabujalosti pred orgazam, deset godina kasnije za jedno veče, poslednje. Bolove sam i dalje imao a poslednjih meseci neuporedivo češće. Pri samom opisu bola osećao sam solidnu dozu stomačne gorčine. Bio je jak, trajao u navratima po nekoliko dana konstantnom, iritirajućom jačinom u jednoj liniji. U trenucima unutrašnjeg haosa dolazi do zastoja crevnog

sistema i do mobilizacije parazitskog stranca (ovo zadnje je naj(ne)verovatnije proizvod piščeve mašte).

Te večeri bilo je odvratno. Bio sam na paralelnim, pokretnim stazama, uzanim, čineći nepravilne elipse, i kružeći po bezdanu i crnilu, kakvo do tada sigurno viđeno nije. Crna pa bela, crna pa bela; boje su se, kao magičnim perom naslagale. Furiozna kontrastična slika, podeljena na sve one brojne živote koje živejah, bila je začeta. Tvorevine srama, dečijeg kajanja, nepostojećih greški. O, da, tih silnih poniranja u tamu (a bilo ih je neizbrojivo). Samo sam ih ja shvatao. Ona su u mojoj moći. Zamislite, nešto u mojoj moći! Sada su me ta okrutna sećanja stezala i gnječila, postepeno, deo po deo, komad po komad, trulež po trulež moga tela. Samo moga. Te bedne stepenice vodile su od raja do pakla, dok su negde u tami bili postavljeni izopačeni likovi iz tuđih sećanja na budućnost, od strane neshvatljivo nepoznatog. Zalutao sam pogledima, i nedefinisanim stanjem bio sam utvrđen. Strah od pakla, prema kome sam žarko želeći napredovao, jurio, leteo, nije postojao. Ni trunke zemałjske prisebnosti. Ti termini i načela, kojima su nas učili, tukli i, najzad, ubijali, mi sada ništa nisu značili, i tek sad spoznajem ono pravo SVETO, onu Njihovu ništavnost značenja vere i nauke, pojmova koji su mi u toku minijaturnog života mrsili konce i sejali konfuzne tvorevine sopstvenim akcijama. Tek sad znam.

Delirijum i agonija kovitlali su se kao kakvi vrtlozi na periferiji nervnih ćelija. Slutio sam da se tamni veo primetno i neujednačeno spušta niz reke mog sedamnaestogodišnjeg sna, koga sam poslednji put usnuo.

traje...

U sobi je bio mrak, uostalom, kao i svugde u svetu. Ne mogoh spavati, a nekakva futuristička muzika čudnih harmonija, reklo bi se bogovskih, nagonila me je da razmišljam. Obožavao sam da razmišljam. Pogovo ako je sve oko mene crno. Čini mi se da se mesec nije video uprkos podignutim roletnama, no, svejedno, nazirala se neka svetlina koju nisam mogao tačno da razaznam odakle je dolazila. Najverovatnije od pokojih uličnih svetiljki koje nisu bile demolirane moćnim kriminalom. Prigušeno svetlo koje kao da je izranjalo iz zemlje prenosilo se na zidu, čini mi se istočnom, moje sobe. Tako pomoću svetlosti, delovi zavese oslikavali su se više ličeći na kakvu paralelnu nervaturu, čije su linije, pokoja više, pa čak i jako osvetljene, krojile skladnu celinu. Primitio sam da su iste, par metara od mesta, izgledale potpuno drugačije. U toj jednakosti linija

izdvajalo se nešto. Upravo je ta stvarčica u jedinstvo unosila nesklad. Bila je to senka jednog, meni pomalo neobičnog, klatna. Dodao bih da je to bilo nešto sasvim normalno, jer su se takva klatna nalazila pored zavesa i delovanjem na njih, omogućavalo njegovo pomeranje u željenu stranu. Telo klatna bilo je složeno. Objasnio bih ga kao recimo: valjak, ali izdubljen sa četiri strane sveta, i iznutra pravilno šupalj u vidu drugog, manjeg, istovetnog oblika. Ova slika je budila maštu, nikad previše skrivenu, mladića i učinila ga da vidi i prodre iza linije mogućeg.

Tako, dok je muzika još uvek svirala, zagledao sam se u jednu tačku na klatnu. Tačku, uslovno rečeno, jer mislim da sam gledao u celu senku oblika. Razmišljao sam o budućnosti, svom daljem školovanju, i drugim ovozemaljskim stvarima i užicima: ljubav, prijateljstvo i bol.

No, ono što se dogodilo bilo je sasvim nevezano: gledajući u prazan užas, pokušavajući da sanjam otvorenih očiju, iznenada se zbio. Ne znam kako da objasnim ono što videh u sledećim trenutcima, jer je i meni izgledalo prilično nerealno i teško. Vera, naravno, nije neophodna. Kažimo da se dogodilo otprilike ovako, mada nije bilo baš potpuno tako.

Recimo da sam, uprkos mogućem, očima i dalje posmatrao opisanu tačku, kada se negde na levoj strani periferije vida obrazovala, u početku, jedna tačka. Imao sam utisak da bi se, kada bih skrenuo pogled sa klatna, sve izmešalo, nestalo, zato sam nastavljao da buljim u njega. Nakon toga učini mi se da je (pokušaću ovo što brže da kažem) od cele sobe ostao samo deo zida osvetljen horizontalnim linijama, dok se preostala zapremina doskorašnjeg prostora prebacila u polje nemih duša, gde (zaneću se) kruže samo goleti preostalih misli i gde je sve nepoznato. Tamo gde se svaki pokret posmatra sa uzbuđenjem i očekuje nešto senzacionalno. To je prostor u kome pojam zemaljski realnog i (zanosim se) živog dobija svojstvo kosmički duhovnog. Gde se fizika koleba u metafiziku i obratno. Ove dve stvari se uzajamno prožimaju, ne postoje jedna bez druge, a objedinjuje ih božanska sila - ljubav (zaneo sam se), i ona za sve na svetu znači isto. Radi se dakle o svemiru. (hm...)

Kako, ne znam, jednostavno se desilo. Uticaj klatna i oslikane zavesje je očigledno bio snažan, jer sam primetio da je u tački na levoj strani svere oka oformljena lopta, ili konkretnije planeta. Tako sam, ležeći na svom kauču, bio svedok jedne abnormalne pojave koja je, verujem, rezultat ne neke više sile, već aktivacije mistične hemisfere mozga, one neispitane. Moja pospanost bila je potpuno "razbijena". Osetio sam kako plovim u mestu bez vremena, u

mestu bez lokacije. Posmatrao sam neprestano moćno klatno, odnosno univerzum, u kome se nazirala, pa moglo bi se reći, nesvakidašnja, ili bolje, ne svakom dostupna vizija iz budućnosti.

*

Fikcija koja mi je zaokupila vid, bila je isuviše jaka, jer sam nebesko telo mogao u potpunosti da razmotrim, uvidim njegove osobine; boju, gustinu njenih svera, oblike reljefa i sl. Ovi zadnji su me apsolutno opčinili: u njima je bilo mnogo zemaljskog i, znači, veoma neobičnog. O kome se telu radilo nisam bio svestan. Dakle, telo.

Moj pogled se, kao kamerom, i odviše elektronski spuštao na neravan teren, u mnogome brdovit, kraterast, ali i pun nekakvih kamenja, ne toliko bezveznih oblika, već dosta ustrojene geometrije i kao pobacani, činili su ovo tlo još monstruoznijim. Mlada vasijska noć prkosila je lepoti koju sam osećao. Bilo je pusto. Možda je podsećalo na neko napušteno stanište, kako mi se u početku pričinjalo. Prividna tišina i meki, fluidni zvuci suvog, kamenog vetra otvaraše mi put vizuelnog kontakta sa jedinim živim bićima na ovom, blago nagnuto rotirajućem mrtvilu.

Majka i dete. Ovo sam više znao nego video, a dabome, i osećao sam. Prostor između njih, iako ispunjen bezvrednim konturama, vrveo je od nabujalih emocija, najjačih - majčinih. Tako sam shvatio. Izrazi na licima, ako se ona uopšte tako mogu nazvati, jer bića zaista neprijatno izgledahu, bila su melanholična. Čudovišta puna emocija i nežnosti, one, njima svojstvene. Koliko god ogromni bili, osećao sam, takođe, bedu i glad, kao i već suviše izbledelu ljutnju na nešto što se još davno prekrilo.

Vodili su razgovor pokraj trenutnog ognjišta. Njihov jezik, naravno, razumeo nisam, ali sam kontradiktorno svaku izgovorenu reč imaginarnim čudom shvatao. Majka je, premda strašno potištena i pogođena, gajila svetlu smirenost prema detetu, dobro znajući da joj je ono na svetu jedino preostalo. Njene oči duboko su upirale u zemlju, dodavajući utisak odsutnosti i primarne izolovanosti, ali registrovala je i bolno uvažavala mlade, a ujedno i gotovo iznemogle reči, dišući posle svake sve teže i amaterski приметnije.

Mehanički, kontinuirano isprekidani pokreti krasili su nakaradno mlado stvorenje. Svo u slabosti i prilično izmoreno, postavljalo je očajnička pitanja. Godinama, prostirući se u mutnilu i bednom, zataškivani su odgovori svilenom vrpcom na krvno umrljanom knjizi.

- Prokleta stvar je kriva. Prokleta stvar je kriva... -, ponavljala je mati unutrašnje besno u istoj liniji tona.

Dete se zakašljalo i izbacivalo prljavštinu i bolest kroz čeljusti što je nagoveštavalo nov napad. Na trenutak, majka se uzdrža od svojih uzaludnih grdnji i izusti par reči umirenja, vrlo slabe, iznemogle jačine.

- Izdrži još malo. Približi se vatri. Ukoliko ti ne ugrije osećanja, bar će ti spržiti telo -, mislivši uzimala je stvora u naručje i prikrala se plamenu prinoseći ga suviše, po mojim očima, blizu, tako da se njegove "krljušti" počese izobličavati, a zatim nestajati u žitkoj masi toplotom đavoljeg zamaha. Jezik pečenog stade se izuvijati i kada dostigne fiksiranu veličinu, ote se vrisak uživanja, i stvor zaboravi na bolove gladi koje ga muče ovih godina.

- Sutra polazimo dalje na sever. Onaj sjaj na nebu -, pokazujući prstom visoko gore u beskraj, - mi ukazuje. Sigurna sam da ćemo već sutra u večernjim satima biti okruženi prirodom kaloričnih oaza, - pravdala se izmišljajući najfantastičnije razloge da zaokupi maštu deteta.

Osobe su potom začutale. Neizvesna tišina vladala je dužinom minuta, a potom je dete, kao prihvatajući majčine izgovore, odlučilo da sakrije mučne, stomačne tegobe sklopivši oči i kucajući na vrata praznog prostora ispunjenog besvešću. Utonulo je u san.

Roditelj potom duboko uzdahnu uz kratak prekid između uzlaznog i silaznog vazduha. Jednim delom srećna što joj je čedo konačno zaspalo, a drugim tužna, suočena pravilima svog slučaja.

- Kako su nas mogli ostaviti same na ovoj prokletoj...? Sve ove godine čekanja. Ni za šta. Nije moguće -, primao sam jasne poruke, - da su nas zaboravili. Lagali su. Prokleta stvar je kriva... -, mislila je bez premca pre nego što će i ona utonuti. Razlozi joj nisu bili bitni. Sve što je znala je činjenica da su njeno nejakoo dete i ona napušteni i ostavljeni da istrunu na "ovoj prokletoj..." Baš kad je pomislila da ti monstumi njenog roda nimalo humanog ne drže u sebi, oči se sklopiše, tama nastade, i još jedan dan beše proživljen.

Jutro je osvanulo i senke usamljenih kamenih blokova poigrale su igru. Suvi vetar zbrisao je tragove ognjišta i raznosio još po koje zrno pepela. Čudovišta su bila već podosta odmakla. Peščana stihija besnela je nad majkom. Stvor, koji joj je ležao na leđima, još uvek je snio. Kada se probudio, ona ga uze, postavi i ono krenu koračati uporedno sa majkom, koliko je moglo. Njegovi cevasti udovi tonuli su u pesak a majka bi ih, tako neretko izvlačila.

Oči čudovišta opaziše nakon toga u daljini horizonta nejasnu zaobljenost od žute magle iskrojenu. Majčine zenice istog trenu

zasijaše, i ona potrča, kao pomahnitala zver, iako je to već bila, vukući dete kao prtljag za sobom. Pomislila je da bi vreme spasa zaista moglo nastupiti izvodljivošću. Imala je prava, ali u izvesnom, kontinualno konačnom smislu.

Kako se približila i bolje sagledala predmet, tračak nade prelazio je kroz spektar užasa, najpre u iznenađenje, zatim u opreznost, blag strah, da bi se u sledećim intervalima izobličio u potpuno razočarenje. Ulazeći u skrhanu letelicu, setila se da joj je mašina odnekud poznata. Časovi zebnje ispunjavali su telo zadihane majke, kada je prilazila zatamljenoj prostoriji unutar predmeta.

Sledeća scena, krajnje postojeća, govori da je majka u primamljivom mraku spoznala mrtva tela svojih nekadašnjih saputnika, i pridružila se mahinalno čudovišnoj grupaciji. Dete je baš poželelo da poruči majci, po ko zna koji put, da je gladno, kada je nanovo usnulo, ovoga puta večnim snom.

*

svršava...

Futurističke vizije više nije bilo, a nije bilo ni koga da je poseduje. Izgubila se u bespuću, kao i ja. Na sreću, bolovi su nestali. Neće ih više nikad biti. Odlično.

Novog dana (koji, naravno, ne pripada ovoj priči) uezverena porodica prijavila je smrtni slučaj, a lekari su istog u suton otkrili na autopsiji mladićevog tela, novu epidemnu bolest (VIRUS) koja će decenijama, baš kao i prethodna, bezobzirno istrebljivati ljudska pokolenja. Nastaće čudovišta!

XV

Živeo je u tuđem mestu. Ali svoj život i nije smatrao kao život, već kao agoniju, neku vrstu mučenja ili slično. On je bio, kako bi većina vas danas rekla, bezosećajan. Možda bi pravi izraz bio i

bezličan jer ga niko nikada nije poznao, obraćao pažnju, niko čak ni progovorio sa njim nije. Dakle nema čuvene priče "...ostao je sam", nego je oduvek bio okružen ni sa čim. Otvoren je bio samo meni i to posebno otvoren, posebno razvijen prema meni. Između nas buktale su kompleksne vatre, no to niko nije video, niti znao.

Govorili ste da se takav "čovjek" ne može roditi, da je posredi greška, kako stvora treba izolovati, ukloniti, spaliti. Da, nek se vrati odakle je došao, pričali ste. Znao je šta se događa, šta bi ljudima ulepšalo snove, osvetlilo dane, promenilo raspoloženje, ali ga zaista nije bilo briga. Neka pate, zaslužili su. Što su tražili, to su i dobili. Dok ste mu upućivali reči upozorenja i prkosa, on je sve više tonuo u mene. Živeo je u svetu koji sam mu ja nalagao, mislio putevima koje sam ja otvarao. Ja se ne vidim ali toliko sam postojao u njemu, da ni u kome više neću biti takav. Znao sam to i zato sam ga služio. Mi smo zajedno, nerazdvojni smo, od trenutka nastanka svega do razdora onog ništavnog i bezvrednog. Ali i dalje niko ne zna i ne sumnja.

On je zaista po svemu bio različit od ostalih. Bio je dublji, opsežniji, vizuelniji, ali ništa zato: vi ste ga proganjali, gazili i najvažnije, mrzeli. Uzrok te bezgranične mržnje bio je nepoznat. Zašto/zato i tačka. Njegovi nemi odgovori nervirali su, a smušeno ponašanje izgledalo je u vašim očima glumačko i plitko, kao da nastoji da nešto prikrije, a vi ste se tog nečega strašno bojali. Užas. Bio je pod tolikim spoljašnjim pritiskom, ali samo spoljašnjim. Između nas je sve bilo drugačije. Živeli smo u beskrajnim harmonijama dok je napolju besneo rat. Zvuči nemoguće, a ujedno i zastrašujuće, našu snagu ipak niko nije raskinuo.

Bio je mračan prema svima, ne zato što ste ga mrzeli, nego što je on tako hteo. Mrzeo je život koji mu je "podaren". Nije video razlog ili svrhu života. Tvrdio mi je da je to kretanje u krug, koje ne vodi ničemu, ne donosi ništa novo. Svakog dana postoji svetlost i tama, i onog idućeg isto, pa idućeg i tako. Te vizuelne stvari su ga iritirale. Tražio je ono treće. Ono u čemu drugi ne mogu ni da sanjaju, on je video sebe. Često je pokušavao da okonča svoje postojanje i preseli se u svoje omiljeno "igralište".

Nekada bi pomislio da li postoji još neko njegove vrste, gde je u stvari njegov dom i druge apsurdne stvari. Odgovori nisu stizali jer ih ja nisam odobravao. Nisam mogao dopustiti da sazna istinu. Misao da nikada neće stići kući bi ga dotukla do psihičke smrti što znači i moje sopstvene. Suočen sa monotonijom svakodnevice bio je predmet iskaljivanja besa i zločina. On je naprotiv uživao u tome misleći da će to vas isprazniti i da će te se potom promeniti. Ali

pogrešio je. Takvim bićima se takve stvari jednostavno ne mogu desiti.

Biću je bila potrebna fizička transmisija a ne ova naša unutrašnja, ali sve ovo vreme posmatrao je postupke i pokrete ljudi pokušavajući da ih razume i opravda vam gestove. Kao kakvo nevidljivo ali uz bliži osećaj veoma tamno dejstvo navelo ga je da razmišlja i zaključi da su ljudska ponašanja u principu glupa, da ne vode ničemu njemu razumnom. On može bolje. On je veći od svih. I bio je, ali nije znao, naravno mojom krivicom. Mislio je kako da izvede stvari kompleksno, kako da impresionira, kako da učini nešto što dosad učinjeno nije, da pokaže snagu koja izbija iz vanzemaljske utrobe...

Vreme je prolazilo u njegovom razmišljanju kao kakav neverovatno brz fluid sreće i ljudske radosti. Ali kome bi on to pokazao? Ko bi ga osetio, razumeo i primio među ovim humanoidnim ološem, kako kada je on jedini, jedini svoje vrste, i poslednji. Možda je i video nekoga, posmatrao ga očima ogromnim, pitao se da li je moguće, ali naravno da nije moguće. Varka, samo varka koja staje života. Moć koja ubija, koja je oznaka života, ono što je stvorilo kosmos i što će uništiti ništavno, ono što ja ne mogu da iskažem jer sam samo deo njegovog ega koji je ostao na zemlji. Ko bi rekao, poklekao je pred njom. Ja sam samo naslućivao jer nije imao snage da mi kazuje. Ponekad se u tom transu odvajao od mene, odnosno ponašao bezrazumno. Shvatate li sada ko sam u stvari? Svemogući? Možda. Ime mi nije dato. Još uvek nisam otkriven.

Nepune dve decenije borio se protiv sile, borio se da razume i pao je. Možda je to suštinska razlika između njega i ljudi. Možda su ljudi toliko bezosećajni da ne umiru od sile, zašto je on toliko osećajan, zašto ljudi osećajno povezuju sa pojmom slab? "Ja nisam slab, jači sam od svih vas, ja jedan jedini".

Zašto li je dušu ispustio nikada neću razumeti, možda zato što u sebi imam suviše ljudskog koje mi je prisvajao da bi prikrio ono monstrozno. Ali čujemo se i dalje, s vremena na vreme. On je tamo a ja ovde. Nije mi dovoljno i usamljen sam. Živ sam, ali kao da nisam. Trudim se da komuniciram sa ostalim dušama i prilično mi dobro ide, ali svoje pravo poreklo znam i nikada neću odbaciti, kao ni vas, dragi ljudi. Nikada vam neću oprostiti niti zaboraviti što ste mi oduzeli deo sebe. Što ste od jedinstva načinili suprotnost. Mrzim vas zauvek.

Vaš stvaralački nitkov.

